

Teologia a la universitat pública

Un secretariat coordinarà de forma unitària la presència acadèmica de la reflexió teològica

El Secretariat Teologia a la Universitat és una institució diocesana de l'arquebisbat de Barcelona que està al servei de la universitat pública i que, en aquest sentit, pretén omplir el buit de la presència de la reflexió teològica en el món universitari públic i fer-ho, unitàriament, en nom de totes les institucions eclesials implicades: la Facultat de Teologia de Catalunya, l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona, l'Institut Superior de Ciències Religioses don Bosco i la Delegació diocesana de Pastoral Universitària. «En realitat fa uns 150 anys aproximadament que la teologia va abandonar l'àmbit de la universitat pública i potser ja seria hora que aquest àmbit

col·lectiu que és la universitat, i que és l'àmbit propi de la reflexió acadèmica conjunta, fos també compartit de nou per la teologia», afirma Jordi Giró, secretari executiu del secretariat. Durant aquest primer any de vida, el Secretariat Teologia a la Universitat assumirà i expandirà l'activitat que fins ara duia a terme la secció acadèmica del Safor (Servei d'Assistència i Formació Religiosa a les Universitats), que depèn de la Delegació diocesana de Pastoral Universitària, i promourà els contactes necessaris per establir acords de col·laboració acadèmica amb cada universitat.

Pàg. 2, 3, 5 i 6

Hi ha un interès creixent a la universitat pública per matèries pròpies dels estudis teològics.

Revitalitzar la pastoral juvenil

Els dies de reflexió i treball s'han viscut amb joia.

Les Jornades Catalanobalears de Pastoral de Joventut celebrades els dies 10 i 11 de novembre a Barcelona han volgut sobretot aprofundir en les noves necessitats i plantejar de forma decidida i convincent noves pautes per a l'evangelització dels joves. Per això el tema triat ha estat «Mirada nova: vers un nou impuls de la Pastoral de Joventut». En paraules del bisbe Carles Soler Perdigó, responsa-

ble de la Tarraconense del Secretariat Interdiocesà de Joventut, es tracta de «donar un nou impuls moguts per la fe». La valoració final de les jornades ha estat molt positiva i els més de 400 assistents, entre responsables de grups, parròquies, moviments i comunitats de joves, han pogut «carregar piles» i preparar-se per abordar nous reptes evangelitzadors.

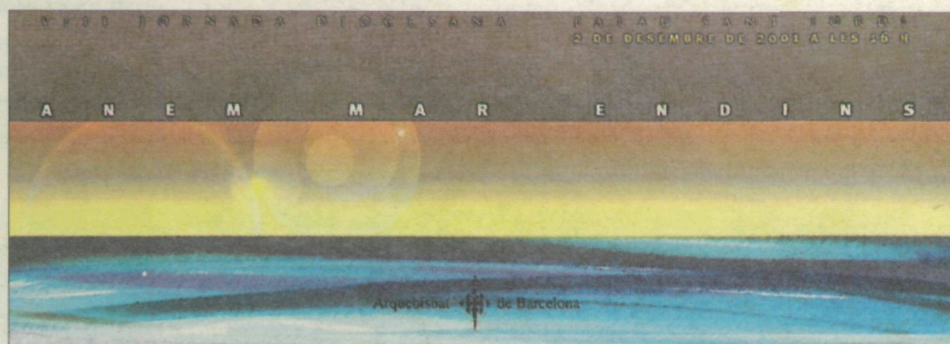
Pàg. 22

Barcelona es prepara per a la Jornada Diocesana

La diòcesi de Barcelona celebrarà la VIII Jornada Diocesana el proper diumenge dia 2 de desembre al Palau Sant Jordi amb el lema «Anem mar endins». Tal com diu el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, l'objectiu és compartir un dia de convivència amb els feligresos, els preveres i els bisbes de la diòcesi, pregant tots junts per la pau al món amb una eucaristia. Considerada la «Festa Major» de l'arquebisbat de Barcelona, la VIII

Jornada Diocesana és «un testimoniatge de la vida cristiana de la diòcesi de Barcelona, de l'activitat comunitària de les parròquies, dels grups pastorals i dels moviments. També és un bon moment perquè, davant dels conflictes internacionals i els que ens queden més propers, ens reunim en aquest acte de germanor i preguem a Déu per la pau al món», comenta Francesc Figueras, coordinador de la Jornada.

Pàg. 17

Sumari

- Pàg. 7 Canonització de Paula Montal, promotora de la dona
- Pàg. 8 El Papa encoratja el diàleg interreligiós per construir la pau
- Pàg. 18 Barcelona: cinc nous diaques camí del sacerdoci
- Pàg. 25 Lleida: Càritas es planteja crear un equip de comunicació
- Pàg. 32 Primera pedra de l'ampliació del Palau de la Música Catalana

El nunci viu a Tortosa la celebració dels cinquanta anys del Seminari

Pàg. 20 i 21

Editorial

La teologia, una proposta interessant per als universitaris

La guerra entre els Estats Units al costat dels seus aliats contra el govern talibà de l'Afganistan i el terrorisme internacional ha ressuscitat —com ja va passar en la passada guerra del Golf— la idea de guerra santa i de conflicte entre religions. Res més lluny de la realitat, perquè ni tot el cristianisme està amb el bloc aliat ni la religió musulmana està al costat dels terroristes; totes les religions estan a favor de la pau, de l'enteniment entre els pobles, i en contra de la violència i la destrucció. Només uns pocs radicals integristes musulmans volen convertir aquest conflicte en una guerra entre fidels i infidels, en la qual lògicament ells es consideren els únics i veritables defensors de l'islam.

Aquesta guerra ens està apropant al coneixement de la realitat religiosa del món islàmic, un tema molt més complex del que podria semblar inicialment i que no s'ha de generalitzar o unificar-se a primera vista. Gràcies a aquest conflicte ens adonem de les diferents maneres d'interpretar i veure l'Alcorà i la religió que va transmetre Mahoma. El mateix passa tristament amb el cristianisme, una bona part de la societat s'ha fabricat uns tòpics sobre la religió catòlica, molts dels quals són absolutament erronis i allunyats de la realitat i van pontificant en els mitjans de comunicació i en altres fòrums sobre una religió que no és la real sinó solament virtual, construïda a força de desconeixement i en molts casos d'anticlericalisme.

Per això és necessari que els col·legis ensenyin l'assignatura de la religió, que alguns confonen amb la catequesi, però que no hi tenen res a veure: una assignatura ensenya continguts, una catequesi intenta fer créixer la fe. I el que precisament necessiten les noves generacions són continguts, coneixements de la nostra cultura, de les nostres tradicions i en definitiva de la nostra religió, sobre la qual es fonamenta en bona part la forma de viure i d'entendre el món de la nostra civilització occidental. És molt trist veure com alguns nens desconeixen els temes religiosos, ja que els agradi o no es trobaran continuament davant d'ells, en l'art, en la literatura, en les festes populars, en el nostre vocabulari...

També les nostres universitats necessiten l'ensenyament religiós, en aquest cas en un nivell adult propi d'aquests centres d'ensenyament, un coneixement de la religió més profund amb alts continguts filosòfics, històrics, bíblics... en definitiva estudis teològics, voluntaris però accessibles per a aquells que ho desitgin.

Aquest curs 2001-2002 algunes de les nostres universitats catalanes com la Universitat de Barcelona o l'Autònoma compten amb diverses classes de matèries teològiques entre les quals destaquen la història, l'art, els personatges bíblics, la introducció a l'Antic i al Nou Testament i els fonaments de l'esperança cristiana. El Secretariat «Teologia a la Universitat» coordinarà tot aquest treball i l'impulsarà perquè vagi creixent i alhora es dugui de forma unitària. Per a això cal un esforç d'adaptació del llenguatge teològic als universitaris, i un acostament dels continguts de la nostra fe perquè siguin assimilables per als futurs alumnes.

És evident que hi ha un abans i un després de l'11 de setembre del 2001, i en aquest després segur que hi ha un interès per tot el que afecta les religions i els seus continguts, per exemple entre els universitaris. No és necessari que els alumnes que assisteixin a aquestes classes hagin de ser devots practicants, sinó simplement joves amb desig de cultura i de coneixements que marquen i defineixen la nostra societat cristiana. Només així podran entendre realitats complexes com les que ara hem contemplat amb el conflicte de l'Afganistan, on amb el pretext de la religió s'han fet i dit moltes barbaritats. El bon alumne descobrirà que ni la nostra religió cristiana, ni tampoc la musulmana defensen actituds com les que veiem aquests dies. D'aquesta manera estudiant a fons la teologia s'adonarà que hi ha fanàtics i exaltats pertot arreu, però que no són aquests els veritables representants d'unes religions que defensen l'amor i la pau en el món. També descobriran que la nostra religió té uns valors i continguts seriosos, respectuosos i atractius que a poc a poc aniran assimilant i que amb el temps poden afectar no només a la seva capacitat intel·lectual sinó també a les seves vivències emocionals i espirituals.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLÉS BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 12.480 ptes.

Resta d'Europa: 22.950 ptes.

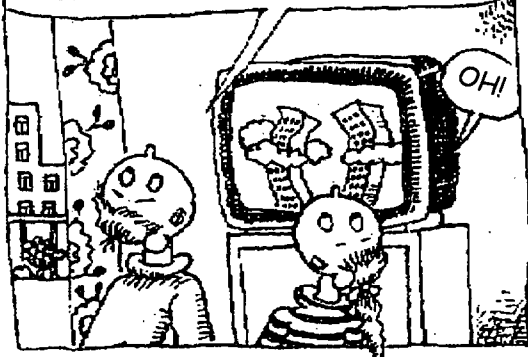
Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.

Àsia i Oceania: 39.100 ptes.

LA TIRA

Per Pilarín

ELS TERRORISTES SUÏCIDES
HO FAN PER MOTIUS
RELIGIOSOS...

AIXÒ ÉS DIFÍCIL D'IMAGINAR
EN UNA SOCIETAT LAICA
COM LA NOSTRA.

PER FER ENTENDRE AL MÓN ISLÀMIC
QUE NO ÉS TERRORISTA QUE EL MÓN
LAIC EL VULGUI AJUDAR, HEM PREPARAT
AQUESTA INTERESSANT COOPERACIÓ.

en primer pla

Teologia a l'abast de la universitat

■ Un secretariat coordinarà de forma unitària la seva presència a les universitats públiques

La magnitud dels darrers esdeveniments terroristes del dia 11 de setembre a Nova York ha posat de manifest la poca preparació intel·lectual que la major part de la població té en temes religiosos. En aquest sentit, si tal com s'ha dit repetidament hi haurà un abans i un després dels atemptats, també reconeixen els entesos que hi haurà d'haver, necessàriament, un abans i un després per a la pedagogia i per a l'educació amb relació als fenòmens religiosos.

Tot recollint la proposta de la Facultat de Teologia de Catalunya, de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (Iscreb), de l'Institut Superior de Ciències Religioses don Bosco i de la Delegació diocesana de Pastoral Universitària, l'arquebisbat de Barcelona ha creat el secretariat acadèmic Teologia a la Universitat.

El 16 de juliol passat el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, rebia oficialment els membres del secretariat: Josep-Oriol Tuñí, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya i president del secretariat; Llum Delàs, delegada diocesana de Pastoral Universitària; Antoni Mata-bosch, director de l'Iscreb; Jordi Latorre, director de l'Institut Superior don Bosco; dos professors de la universitat pública (Ramon Pla, de la Universitat de Barcelona; i Pere Lluís Font, de la Universitat Autònoma), i Jordi Giró, secretari executiu del secretariat. Durant l'acte, el cardenal Carles va encomanar a la Facultat de Teologia, amb la col·laboració de les altres institucions promotores, la presidència i l'organització d'aquest organisme que té com a objectiu coordinar i consensuar les accions actuals i futures encaminades a introduir els estudis i la reflexió teològica a les universitats públiques, amb l'acolliment, això sí, d'aquelles iniciatives que vinguin de la mateixa universitat. És, doncs, una institució diocesana que està al servei de la universitat pública.

El Secretariat Teologia a la Universitat, però, no parteix de zero, sinó que enfonsa les seves arrels en l'activitat docent duta a terme d'ençà que les titulacions eclesiàstiques van ser oficialment reconegudes a efectes civils pel govern espanyol l'any 1995. S'ha d'entendre, en aquest sentit, com una eina útil per avançar en aquest procés de normalització de la presència de la teologia a la universitat pública.

Durant aquest primer any de vida, el Secretariat Teologia a la Universitat assumirà i expandirà l'activitat que fins ara duia a terme la secció acadèmica del Safor (Servei d'Assistència i Formació Religiosa a les Universitats), dependent de la Delegació diocesana de Pastoral Universitària, i promurà els contactes necessaris per establir acords de col·laboració acadèmica amb cada universitat. «No es tracta de dissociar el món pastoral de l'acadèmic», afirma Jordi Giró, secretari executiu del secretariat, «però sí de mostrar clara-

ment que, a la universitat, hi ha unes intencions diferents entre el que és el servei d'atenció religiosa a les persones que són creients i el servei acadèmic, que pretén cobrir les mancances que hi ha actualment en l'ensenyament de les matèries teològiques que incideixen en el món dels sabers i que formen part del nostre patrimoni i de la nostra cultura».

Informe d'activitats acadèmiques

Fruit dels contactes mantinguts amb totes les autoritats de les diferents institucions docents i no docents que tenen con-

Foto: Alfons L. Congostina

La teologia es va fent un lloc a la universitat pública.

Exemple de curs

UNIVERSITAT DE BARCELONA
Curs: **Les icones: Art, Història i Espiritualitat**

Coordinador: Dr. Sebastià Janeras
Valor acadèmic: 1,5 crèdits
Distribució: 5 sessions de dues hores lectives els divendres de 10 a 12 h, i una visita al taller d'iconografia de la parròquia ortodoxa de la Protecció de la Mare de Déu.
Lloc: Facultat de Filologia de la UB

PROGRAMA DEL CURS

1. Introducció: representar el sagrat. Primeres manifestacions

Professora: Dra. Montserrat Camps, cap del Departament de Grec de la UB / Data: 9 de novembre

2. Lluites iconoclastes. Aproximació històrica

Professor: Dr. Ernest Marcos, professor del Departament de Grec de la UB / Data: 16 de novembre

3. Teologia de la icona

Professor: Dr. Gebrià Pifarré, professor de l'Iscreb (Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona) / Data: 23 de novembre

4. La icona i l'espai sagrat

Professor: Dr. Sebastià Janeras, professor de l'Iscreb i de la Facultat de Teologia de Catalunya / Data: 30 de novembre

5. Temes iconogràfics

Professor: Dr. Sebastià Janeras, professor de l'Iscreb i de la Facultat de Teologia de Catalunya / Data: 14 de desembre

6. L'art de la icona

A càrrec de l'escola iconogràfica de la parròquia ortodoxa de la Protecció de la Mare de Déu. Visita al seu taller / Data: a determinar amb el grup d'alumnes

venis amb la universitat pública, Jordi Giró ha elaborat l'*Informe sobre les activitats acadèmiques en matèries teològiques dutes a terme en la universitat pública*. L'informe posa en relleu que per fer present la teologia a la universitat pública es parteix de dues estratègies diferents. D'una banda, mitjançant convenis de reconeixement: els alumnes que així ho sol·liciten poden cursar, fora de la universitat pública, algunes assignatures de lliure elecció en aquelles institucions pròpies de formació teològica de l'arquebisbat de Barcelona, o en d'altres institucions que fomenten el diàleg entre la cultura i la fe (per exemple, la Fundació Joan Maragall o Cristianisme i Justícia). Segons el mateix estudi, durant els darrers cursos uns 130 alumnes, per curs acadèmic, es van aprofitar d'aquests convenis de reconeixement.

La segona estratègia per fer present la teologia a la universitat pública es fa mitjançant crèdits de lliure elecció dins dels mateixos campus: s'ofereixen a l'interior d'algunes de les universitats públiques (Universitat de Barcelona i Universitat Autònoma) matèries pròpies dels estudis teològics com són: Introducció a l'Antic Testament, Introducció al Nou Testament, Teologia i Ciències, Antropologia Religiosa, etc. Això s'ha fet fins ara a través del Safor, que com a servei de la mateixa universitat ha permès establir el lligam necessari entre la universitat pública i els professors especialistes en teologia. Entre

Oferta 2001-02

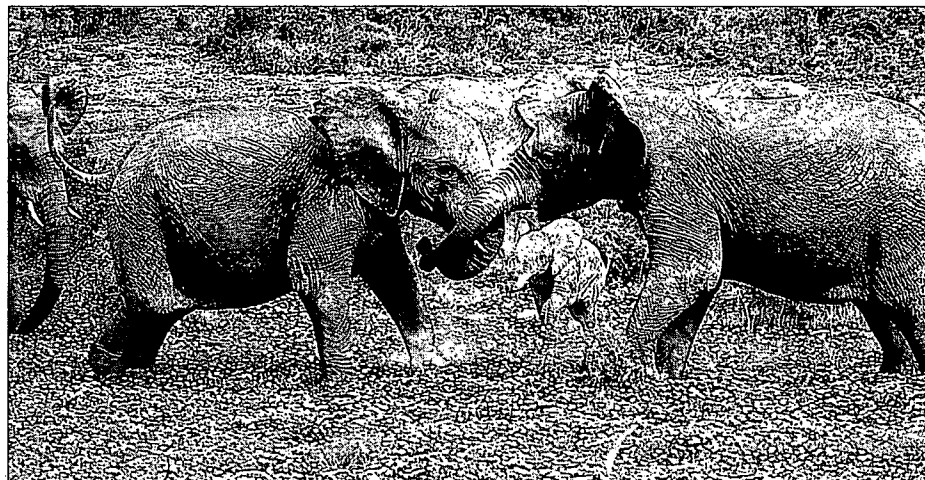
Per a aquest curs, i pel que fa a la Universitat Autònoma de Barcelona, s'han presentat quatre crèdits amb un total de 45 hores de docència per al primer semestre (Fonaments Antropològics i Bíblics de l'Esperança Cristiana, i Teologia i Ciències), i un total de 70 hores de docència per al segon (Cultura Judeocristiana de l'Antic Testament, i Introducció al Nou Testament). Pel que fa a la Universitat de Barcelona, provisionalment per al primer semestre s'han presentat dues assignatures: Les icones: Art, Història i Espiritualitat, i Antropologia Cristiana. I tres per al segon semestre (pendents d'aprovació): Els Protagonistes de la Història Bíblica. Abraham, Moisès, David...; Experiències de la Música d'Arrel Cristiana, avui, i Cristianisme i Islam: Xoc de Civilitzacions?

Per a més informació: <http://www.teologiaauniversitat.org>

els cursos 1995-96 i 2000-01 a la Universitat de Barcelona i a l'Autònoma s'han impartit quinze cursos amb un total de 402 hores de docència a 399 alumnes matriculats.

L'informe, en l'apartat de conclusions, reconeix que «hi ha un interès creixent constatable de formació teològica per part dels alumnes i dels professors, que es tradueix en l'assistència als cursos de lliure elecció proposats». I indica, com a segon punt, «que després de molts anys de desconeixement mutu o fins i tot d'oberta hostilitat, i malgrat que la inèrcia de tants anys de prejudicis i prevencions —dels de dintre i dels de fora— encara pesa en alguns ambients, la nostra universitat pública s'està obrint cada cop més decididament a incloure aquesta àrea de formació en la seva oferta acadèmica». (C.M.)

Del 23 de novembre al 8 de desembre del 2001

La fauna patrimoni natural de Sud-Àfrica

REPÚBLICA SUD-AFRICANA — ZIMBABWE

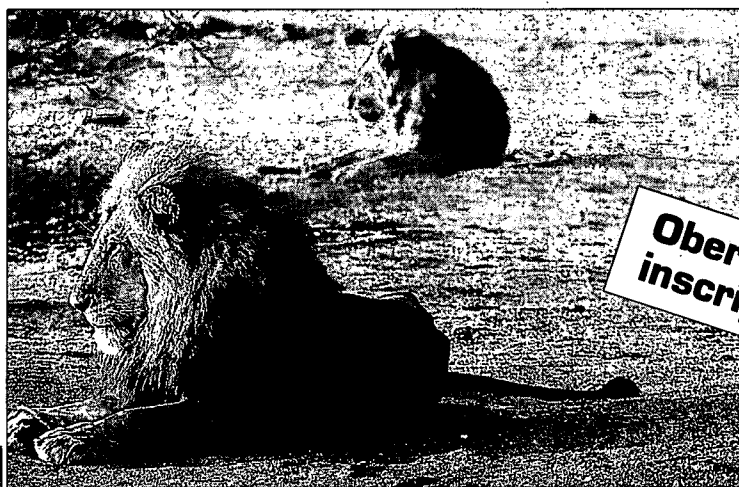
Parc Kruger — Cascades Victòria

A la descoberta dels contrastos més exòtics del món

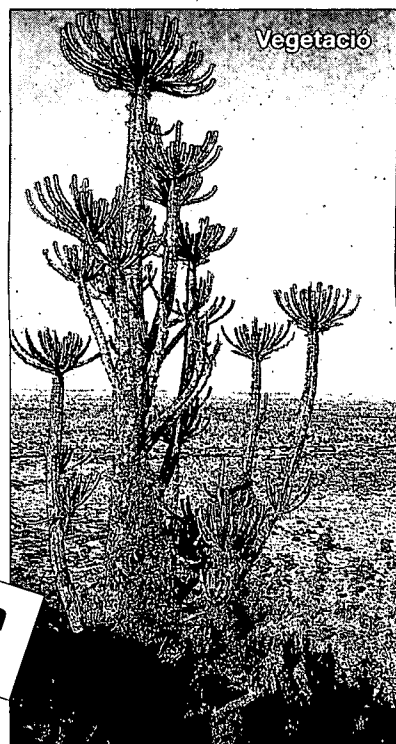

VISITES

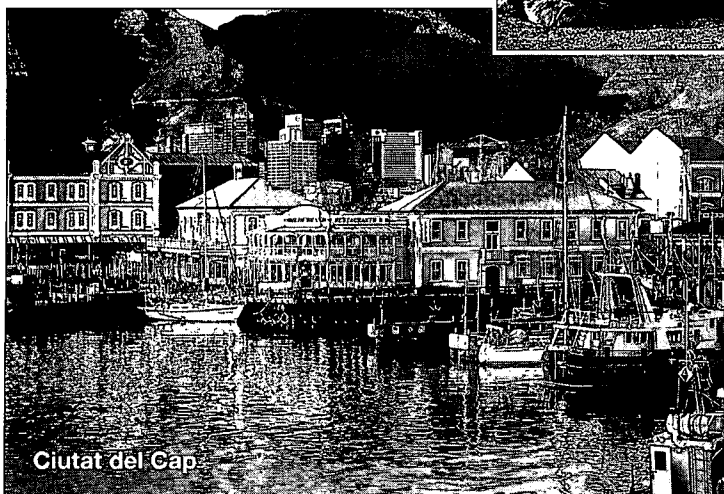
Reserva natural FEATHERBED
(Patrimoni de la Humanitat)
Parc Nacional de Tsitskama
Parc Nacional Kruger
Coves Congo
Wildlife Ranch cocodrils del Nil
País dels Zulús
Cascades Victòria (Zimbabwe)
Creuers i tren de vapor
Combinat amb safaris de gran turisme

Oberta la
inscripció

Vegetació

Ciutat del Cap

Demaneu
informació a:
Amics de
Catalunya
Cristiana,
c/ Comtes de
Bell-lloc, 67-69
tel.
934 092 700

Costa
africana

AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

AVÍS IMPORTANT

L'horari de les nostres oficines
és de 9 a 1 i de 3 a 6h

Jordi Giró és secretari executiu del Secretariat Teologia a la Universitat

El curs passat Jordi Giró i Paris (Tarragona, 1962) va rebre l'encàrrec de la Delegació diocesana de Pastoral Universitària de Barcelona de dirigir la secció acadèmica del Safor (Servei d'Assistència i Formació Religiosa a les Universitats).

Arran d'aquesta experiència i de les converses mantingudes amb diverses persones vinculades a la universitat, es va creure que era important organitzar col·lectivament aquesta presència acadèmica a la universitat a través d'un secretariat.

Jordi Giró, doctor en Filosofia, imparteix classes a la Universitat Ramon Llull, des de fa deu anys, en tres àmbits: ètica social i política, ètica ecològica i ètica de les relacions laborals. És, a més, professor tutor de la Universitat Oberta de Catalunya.

—El Secretariat Teologia a la Universitat implica un abans i un després de la presència de la teologia a la universitat?

—Aquesta és una de les nostres pretensions: mostrar a la comunitat catòlica primer i després a la universitat que hi ha un abans i un després de la constitució d'aquest secretariat. Aquest secretariat pretén omplir el buit, creiem que manifest, de la presència de la reflexió teològica en el món universitari públic i fer-ho, unitàriament, en nom de totes les institucions eclesials implicades. Per tant, pretén ser una aposta molt seriosa per cobrir aquest àmbit de construcció pública. Sovint ens trobem que moltes de les prevencions que es donen enfront d'algunes iniciatives amb relació a la presència de la teologia a la universitat responen més a sospites que no pas a la valoració del mateix projecte en si. Aleshores, per ajudar-nos a dissipar malentesos i a explicar la seriositat del projecte que hi ha al darrere és important que sapiguem mostrar que aquest secretariat representa un gran esforç de consens per part de totes les institucions docents implicades i per part del mateix bisbat. És evident que un projecte unitari mereix un tipus de consideració diferent de si estigués presentat només per un determinat àmbit o sector.

—Hi ha un buit important de cultura i reflexió religiosa a la universitat?

—Ens adonem que tant els professors com els alumnes manifesten que hi ha una sèrie de mancances molt importants no només per a la formació genèrica sinó específicament per a la formació que necessiten per a cadascuna de les carreres. Hi ha, doncs, determinats temes importants i necessaris per als estudis que no estan prou coberts, o que no estan coberts per especialistes que puguin donar elements aprofundits de comprensió de tot el que representa la tradició religiosa, la tradició cristiana i la tradició catòlica en la cultura occidental.

Per exemple, el coneixement dels personatges bíblics sovint no és prou profund com per entendre les obres d'art o la literatura. En aquest sentit, un dels nostres plantejaments és inicialment ajudar a cobrir aquests buits, previ coneixement de quines són les necessitats dels professors i dels alumnes. Això,

per exemple, és el que hem estat intentant fer a la Universitat de Barcelona a través de l'assignatura Les Icones: Art, Història i Espiritualitat. El model de docència d'aquesta assignatura és compartit, d'una banda, pels professors de la mateixa universitat i, de l'altra, pels especialistes de la Facultat de Teologia o dels Instituts Superiors de Ciències Religioses. De manera

Jordi Giró és doctor en Filosofia.

«Ja és hora que la teologia torni a la universitat»

que un tema que no s'imparteix específicament a la universitat, en aquest cas la tradició oriental de les icones, es pot abordar des d'una perspectiva pròpiament històrica i artística, però també teològica i, finalment, des d'una perspectiva més concreta a través de la litúrgia i a través, per exemple, de tot el que és el coneixement concret del món ortodox.

—El secretariat, doncs, estarà obert a les demandes que els professors li adreixin?

—Per les experiències que hem tingut fins ara, i parlo d'una forma molt modesta, el que puc dir és que alguns temes determi-

nats, que no són pròpiament de les seves especialitats, els interessa molt poder-los aprofundir. Pretenem ser un servei acadèmic a la universitat i, per tant, nosaltres estem a la seva disposició per organitzar conjuntament el tractament acadèmic d'aquells temes que tant els professors com els alumnes manifestin o desitgin.

—Hi ha reticències per part dels professors en sentir la paraula teologia?

—Sí, però hi ha de tot. Podríem dir que hi ha una diferència entre els que encara identifiquen la teologia amb els plantejaments nacionalcatòlics i les persones més joves que ja formen part d'un altre món i per a les quals aquesta identificació ja no és tan clara. Jo, per exemple, vaig néixer el

1962 amb el Concili Vaticà II i, per tant, determinades identificacions les contemplo amb distància. És més, com que vivim en una societat que ja és plenament plural, el que ens plantejem, més aviat, és què podem aportar com a cristians, com a científics, com a professors universitaris, en aquest àmbit que és públic. Per tant, la qüestió no consisteix tant a plantejar-se quins drets tenim com a creients a formar part de l'àmbit públic i reclamar-los, sinó a l'inrevés: com a creients, com a científics, com a professors de teologia o d'altres àmbits, què hem d'aportar a la societat. No és una qüestió de drets sinó de construcció, què podem aportar a la construcció col·lectiva.

—Hi ha qui pot pensar que aquestes assignatures van encaminades sobretot a estudiants de lletres. És així?

—No necessàriament. Si bé en l'àmbit de lletres queda més clar que això pot ser així, també hi ha un seguit de temes genèrics que poden interessar molt en l'àmbit científic. En dos sentits. El primer seria per completar els propis estudis, per exemple amb cursos com Teologia i Ciències, crèdit de lliure elecció impartit pel doctor Manuel García Doncel en els últims anys, que intenta introduir un seguit de reflexions que s'estan produint als Estats Units de diàleg entre científics i teòlegs, amb l'enriquiment de punts de vista que això comporta. En un segon sentit, els alumnes que estudien ciències sovint tenen grans mancances humanístiques i aleshores des de l'àmbit de la teologia podem ajudar a completar aquestes mancances pel que fa referència específicament als àmbits humanístic i teològic:

coneixement de la Bíblia, de la música i de l'art, quin sentit té la música religiosa amb relació al coneixement de la cultura, com es pot descobrir l'àmbit de l'espiritualitat en l'empremta que ens ha deixat la història, etc. I altres temes que poden ser interessants per a tothom, com és el cas del pluralisme interreligiós.

—Precisament quant al tema del pluralisme interreligiós, els fets de l'11 de setembre han evidenciat un gran desconeixement?

—A causa de la mentalitat laicista que pretén negligir l'educació religiosa i tancar-la en un fenomen privat o en un fenomen propi de les diferents confessions és gairebé impossible entendre situacions com les de l'11 de setembre, sobretot perquè a una societat tan secularitzada com és la nostra li costa moltíssim comprendre els plantejaments d'altres tipus de societats que no són secularitzades i, per tant, en les quals el fenomen religiós impregna tota la realitat de les persones. Estem desarmats intel·lectualment o culturalment a l'hora de respondre als reptes que això representarà. Aleshores es poden fer dues coses: amagar el cap sota l'ala i pensar que així desapareix el problema, o abordar-lo seriosament, cosa que significa també donar un espai acadèmic públic perquè hi hagi un coneixement de tot el que és la dimensió religiosa, que no necessàriament és obscurantista i preracional, sinó que hi ha tot un àmbit de discussió en aquest sentit de raonabilitat de la religió que és indispensable per a la formació dels ciutadans.

—Queda clar, doncs, que per al món públic pot ser molt positiu el contacte amb la teologia. I a l'inrevés?

—Si aquest projecte el que pretengués exclusivament fos traspassar mecànicament i sense cap més consideració la teologia tal com s'explica a les institucions eclesials a la universitat pública, potser perdríem una oportunitat d'or en el sentit que la presència de la teologia a la universitat pública demana un llenguatge diferent del que fem a les nostres facultats o centres. Per tant, és un repte positiu per a tothom, perquè l'intent mateix de sortir de les pròpies institucions per realment assolir aquest àmbit de presentació pública raonada és un intercanvi molt interessant. En realitat fa uns 150 anys aproximadament que la teologia va abandonar l'àmbit de la universitat pública i potser ja seria hora que aquest àmbit col·lectiu que és la universitat, i que és l'àmbit propi de la reflexió acadèmica conjunta, fos també compartit de nou per la teologia. Inicialment la idea que tenim és la d'ajudar a cobrir les mancances culturals que tenen els alumnes, però, més enllà d'això, hi ha també el desig d'anar normalitzant un àmbit de reflexió conjunta que passa per establir unes relacions acadèmiques estables. De fet, estem en un món pluralista que el que ens demana és diàleg entre les diferents perspectives també en el món acadèmic. (C.M.)

Un secretariat fruit del consens

■ Reflexions sobre la necessitat de reintroduir la teologia en l'àmbit públic de debat

**JOSEP-ORIOL TUÑÍ, DEGÀ DE LA FACULTAT DE
TEOLOGIA DE CATALUNYA**

—El cardenal Carles ha demanat a la Facultat de Teologia de Catalunya que s'encarregui de l'organització del Secretariat Teologia a la Universitat. En què consisteix aquesta organització?

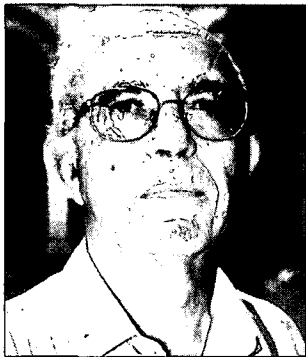
—De fet, és una xarxa de coordinació i conjunció de les tasques acadèmiques que diverses institucions teològiques promovem en els campus de les universitats públiques. Aquests darrers anys (sobretot a partir del reconeixement dels efectes civils de les titulacions de teologia i ciències religioses) s'han impartit alguns cursos teològics tant a la Universitat de Barcelona com a la Universitat Autònoma. D'altra banda, diferents cursos d'aquestes institucions teològiques han rebut el reconeixement de crèdits de lliure elecció per part de diverses universitats públiques. El Secretariat té com a objectiu prioritari la coordinació de totes aquestes activitats.

—Quines conseqüències té l'absència de la reflexió teològica en l'àmbit públic?

—En té moltes. La més important és que la reflexió teològica sembla un assumpte que pertany a l'àmbit merament privat; com si la teologia fos un tema de sagristia. La teologia va ser el pal de paller de la reflexió i de la tasca acadèmica de les primeres universitats. I ha continuat sempre present en l'àmbit universitari. En els dos darrers segles, s'ha obert a la crítica i al debat amb la cultura i amb la ciència. El diàleg, en l'àmbit acadèmic i universitari, força la teologia a una constant revisió de les seves pròpies posicions. D'altra banda, la teologia posa preguntes a la cultura i sovint qüestiona els valors que structuren la societat. Que la teologia no sigui a la universitat pública de l'estat espanyol des de mitjan segle XIX ha estat un empobriment per a tots.

—La presència de la teologia a la universitat pública demana un llenguatge diferent del que s'empra a les facultats o centres propis?

—En part sí. Com acabo de dir, el diàleg amb la cultura i amb la ciència comporta una revisió constant de les posicions de totes dues parts. Preguntes i problemes de l'àmbit públic marquen inevitablement el discurs teològic i el porten a preses de posició més properes a la realitat social, científica, política, econòmica. Però també a l'inrevés: preguntes i plantejaments teològics poden impactar el discurs social, científic, polític o econòmic.

**LLUM DELÀS, DELEGADA DIOCESANA DE PASTORAL
UNIVERSITÀRIA DE BARCELONA**

—El Secretariat Teologia a la Universitat té el seu referent immediat en la secció acadèmica del Safor. Quina és, doncs, l'experiència acumulada?

—Era lògic que en uns moments en què apareixia en l'horitzó universitari la possibilitat d'introduir l'estudi de la teologia en el lloc que li havia estat sempre més adient, la mateixa universitat, el Safor amb l'ajut tan valuós de les institucions docents teològiques del nostre bisbat presentés un reguitzell d'assignatures de teologia per ser considerades per les universitats com a crèdits de lliure elecció que formessin part de les matèries curriculars on els alumnes de qualsevol carrera es poguessin matricular. I estem aquí on estem, encara sense trobar l'estatus de reconeixement institucionalitzat més adequat als moments de pluralisme, interculturalitat i ignoràncies en matèries religioses que tenim, però amb una gran il·lusió d'anar trobant els camins de col·laboració entre els mateixos departaments, divisions i responsables de les universitats per un cantó i els actius docents de la nostra Església de Barcelona per l'altre. Per aquesta col·laboració l'únic camí que trobem viable i desbloquejador de vells tics clericals o anticlericals és el camí del diàleg.

—La universitat pública es mostra reticent amb la teologia?

—La sola pregunta ens retorna als vells dimonis familiars, contra els quals havíem de lluitar si volíem que el missatge de Déu en Jesús arribés a la gent. Tots sabem que les reticències neixen, creixen, desapareixen, moren i altres neixen, creixen; s'enquisten en guetos autoprotegits i generalment agressius i queden en nuclis d'amargor autoalimentada sense assumir el repte de lluitar per fer una Església menys sospitosa de doctrinarisme i més sensible a les qüestions que veritablement preocupen la humanitat d'avui. Nosaltres ens hem apuntat a treballar amb tots aquells i aquelles que gràcies a Déu cada vegada veiem que són més i procedeixen sobretot, encara que no exclusivament, de generacions joves que s'interessen vivament per les propostes del sentit de la vida, del «sentit de tot plegat» com diuen avui... L'acceptació de la teologia a les universitats públiques ens ve de les aules. El rebuig o les reticències ens vénen dels organitzadors d'una universitat xata de pretensions educatives humanistes i dels dictadors de torn del nostre món actual, disfressats moltes vegades de gestors d'una societat empobrida d'ideals a base de crear sospites sobre tot allò que pugui ajudar a una convivència des de les diferències, d'un diàleg que no es pretén homogeni sinó capaç d'il·luminar i de deixar-se il·luminar, de posar en comú les nostres riqueses en lloc de fer safareig de les petiteses.

**ALFONS L. CONGOSTRINA, ESTUDIANT DE TERCER DE
PERIODISME A LA UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA**

—Quin curs de teologia segueixes?

—Teologia i Ciències, crèdit de lliure elecció que recorre tota la història de la ciència i el seu diàleg amb la teologia, que no sempre ha estat fàcil. El nom mateix de l'assignatura ja em va atreure i crec que és una bona manera d'introduir les persones en la teologia, sobretot si tenim en compte que la pedagogia que es porta és molt àmena; no has de ser un especialista en ciències per comprendre la matèria. Considero, a més, que un estudiant que sigui creient té dret a rebre classes de teologia a la Universitat i a conèixer la seva religió.

—Hi ha una manca real de reflexió teològica a la universitat?

—Sí, encara que les coses estan canviant. Si bé es va passar de tenir una educació molt centrada en la religió a una educació molt laica, ara les coses canvien i les noves generacions ja no som ni els que van viure una educació molt severa ni la gent que van protagonitzar el maig del 68. En aquest sentit, crec que la reflexió teològica que s'havia deixat de donar, sobretot en carreres de lletres, hi ha de tornar. Un professor marxista que vaig tenir deia que per entendre occident havíem d'haver llegit la Bíblia, tal com havia fet ell, perquè és d'allí d'on surt tot occident. Per tant, no entenc que si és la base de la nostra cultura se la deixi tan de banda.

—Especialment en Periodisme, calen especialistes en religió?

—Sí, de la mateixa manera que hi ha periodistes especialitzats en esports, n'hi ha d'haver d'especialitzats en religió. Així, doncs, de la mateixa manera que reps classes d'estructures socials, d'economia..., en una secció com la de societat podrien impartir classes de religió. Ara com ara, sortim de les facultats amb un desconeixement total i hi ha un vocabulari que hem perdut. D'altra banda, des d'un vessant laic és difícil comprendre tot el que està passant en països on la religió té tanta força.

**AGUSTÍ BORRELL, PROFESSOR DE LA FACULTAT DE
TEOLOGIA DE CATALUNYA**

—Com s'adapta el llenguatge de la teologia a les diferents necessitats acadèmiques dels alumnes de les universitats públiques?

—La qüestió del llenguatge que fem servir per formular el pensament cristià és molt important. El contacte amb el món universitari fa prendre consciència de la necessitat de renovar i actualitzar la terminologia teològica. Sovint la teologia continua usant conceptes i formes d'expressió que eren molt significatius en altres èpoques però que avui resulten incomprensibles per a la majoria de persones. En la universitat cal usar un llenguatge que sigui ahora rigorós i entenedor. Tanmateix, no s'ha d'oblidar que això és igualment aplicable als centres d'estudi de l'Església, que també haurien de tenir realment un estatut i un estil universitari.

—Quina és la seva experiència en aquest sentit?

—Durant tres anys (aquest serà el quart) he impartit un curs d'introducció al Nou Testament a la Universitat Autònoma de Barcelona i alguns altres cursos a la Universitat de Barcelona. La meua primera constatació és que hi ha un interès notable entre un bon nombre d'universitaris per tot allò que té a veure amb el món bíblic en general, i especialment amb Jesús de Natzaret. També és cert que això sol anar unit a un coneixement molt parcial i aproximat del món bíblic i de la teologia cristiana. I aquest és precisament el buit que han d'omplir els cursos de teologia a la Universitat.

Vaticà

església en el món

Paula Montal, promotora de la dona

■ El 25 de novembre el Papa canonitzarà aquesta catalana

ROMA.— Una data important: 25 de novembre. Dia clar i brillant en l'horitzó de l'Església. Una noia humil i valenta és des d'ara venerada als altars: Paula Montal i Fornés, fundadora de l'Escola Pia Femenina. Catalana, a la vora de les aigües transparents que besen la platja de la vila d'Arenys de Mar, neix Paula Montal l'11 de setembre del 1799.

La seva família és modesta i nombrosa: els pares, tots dos vidus; amb quatre germanastres del primer matrimoni del pare, i quatre més que nasqueren després de Paula, del segon; la família dels Montal és una llar complexa amb fills de dos matrimonis. Habitaven en una casa de la seva propietat i vivien de la feina del pare, Ramon Montal, corder d'ofici.

La infantesa i la joventut de Paula van ser difícils. Als 10 anys perd el seu pare. Tots els béns de la família passen al germà gran, fill del primer matrimoni de Ramon Montal, «l'hereu». La mare, per tirar endavant la família econòmicament, necessita el treball de la seva filla gran —10 anys— que destacava en les puntes de coixí que havia après en una «costura» d'Arenys.

La família Montal, tan modesta, és rica religiosament i Paula des de petita viu l'espiritualitat que ensenyaven a la parròquia i la d'algunes confraries, com la de la Mare de Déu dels Dolors i alguna altra a les quals pertanyia el seu entorn familiar. La jove Paula creix en l'oració i en la caritat i el poble d'Arenys veu com es desenvolupa en activitats d'apostolat: el Senyor va guiant els seus passos cap a on Ell la destina, l'educació de les nenes més necessitades.

En aquests inicis del segle XIX la dona està completament marginada. Solament

els nens rebien a les escoles una educació i ensenyament més complet. Les nenes, les deixaven només amb les «labors» de les costures i amb les feines de casa. La joventut de Paula va transcórrer a Arenys i va ser una època difícil per les circumstàncies familiars i sociopolítiques: són els moments de la guerra de la Independència, en què regnava a Espanya Ferran VII.

Escola per a nenes

En aquest ambient, Paula, valenta i emprendedora, no s'espanta i amb 40 rals —10 pessetes— va amb les seves amigues Agnès Busquets i Felícia Clavell a Figueres per fundar-hi la primera escola. I seguint les petjades que en altre temps féu Josep de Calassanç, Paula també fa la primera escola per a les nenes més necessitades. I des del primer moment al «colomar» del carrer de la Muralla s'ensenyava a les nenes, a més de les «labors», les matèries que s'impartien a les escoles de nens: càlcul, lectura, escriptura, etc.

Paula es proposa des del primer moment la promoció de la dona, iniciant-la en les nenes com a tasca educativa i així tornar la «salvació de les famílies». A Figueres, la segueix Arenys i després, Sabadell, on es fa realitat el contacte directe amb els Escolapis i amb ells Paula descobreix més vivament els

que seran els grans amors de la seva vida, després del Senyor: Maria i Josep de Calassanç.

I el 2 de febrer del 1847 Paula i les seves primeres companyes fan la professió, amb vots, a Sabadell com a Filles de Maria Escolàpies: el gran somni s'ha fet realitat. Paula és la primera mestra de novícies i ofereix la il·lusió i les seves vivències a les futures Escolàpies. I continua l'expansió de l'obra: Igualada, Vendrell, Masnou i Olesa de Montserrat. L'any 1859 Paula va a Olesa, que es convertirà, per la seva pobresa, en la casa predilecta i allí es queda fins al 26 de febrer del 1889 quan mor.

En la seva vida i convivència destaquen la seva tendresa i la seva caritat. Harmonitza les virtuts de prudència, fortaleza i justícia. Prudència en el tracte al seu entorn, especialment amb les autoritats, fins i tot en moments difícils en els quals es veu relegada a segon terme en la congregació, essent ella la fundadora. Fortaleza, en les ocasions que ha de lluitar en una vida amb moltes contrarietats, i justícia en la seva obsessió per la promoció de la dona i en especial de les classes més necessitades.

Però, sens dubte, la virtut bàsica de Paula és la humilitat que viu sempre, però en especial, en l'últim període de la seva vida. Paula va ésser la dona fidel llegint la voluntat del Senyor en els signes dels temps. Déu va ésser la seva gran passió, una passió que arribà al seu cor.

Ser sant suposa buidar-se d'un mateix per omplir-se de Déu i Paula compleix perfectament aquesta condició perquè va viure un amor integrador: tot ho va fer tenint en compte l'Amor. En el document

Paula Montal va dedicar molts esforços a l'educació de les nenes.

Vita consecrata (96) diu textualment el Papa: «En la Història de l'Església, des de l'antiguitat fins als nostres dies, abunden exemples admirables de persones consagrades que han viscut i viuen l'aspiració a la santedat per mitjà de la tasca pedagògica i que a la vegada proposen la santedat com a meta educativa. De fet, molts i moltes d'ells i d'elles han arribat a la perfecció en la caritat, educant.»

Una d'elles, de la qual ens parla el document pontifici, és, sens dubte, Paula Montal i avui la seva obra s'estén a quatre continents.

Carmen Calvet Francés

Un congrés revisa models de santedat laïcal

ROMA.— Un col·loqui sobre models i formes de santedat laïcal, organitzat per l'Institut Costanza Scelfo, va tractar del 9 a l'11 de novembre el tema de la santedat des de la perspectiva interdisciplinària. Experts en història, filosofia, islam, teologia fonamental, cristologia, mariologia i altres disciplines van posar en comú el sentit de la santedat laïcal en les religions.

La trobada, que va tenir lloc a la Pontifícia Facultat Teològica Marianum, de Roma, presidida per Ignasi M. Calabuig, va repassar el concepte de santedat dins de la tradició cristiana i va intentar donar pistes pel que fa als diferents models i formes que aquesta santedat ha pres al llarg de la història. La composició dels

ponents, tots laics, va fer d'aquest simposi una excepció en l'ambient pontifici romà, essencialment clerical, i va obrir noves perspectives pel que fa a un concepte de santedat que no quedi atrapat en categories purament espirituals vinculades a la vida dels religiosos ni a un concepte de sant com a canonitzat. La santedat ontològica de tots va ser posada en evidència i es van repassar models bíblics, històrics, hagiogràfics, procedents d'altres religions... per il·lustrar que la santedat laïcal és una temàtica universal.

A la trobada va participar Rosemary Goldie, docent emèrita de la Universitat Lateranense i membre de diversos pontificis consells; Sofia Boesch, professora

d'Història Medieval a la Universitat Roma Tre; Fabrizio Bosin, professor del Marianum; Carmelo Dotolo, professor de la Universitat Urbaniana; Elena Bartolini, membre del Grup Ecumènic Teshuvà, i el pastor Fulvio Ferrario, professor de la Facultat Valdesa de Teologia.

També hi van intervenir Marinella Perroni, biblista, Stella Morra i Michelina Tenace, del Centre Aletti. La professora espanyola Carmen Aparicio, professora de Teologia Fonamental a la Universitat Gregoriana, va presentar els estatuts de diferents associacions reconegudes pel Pontifici Consell de Laics i va advertir del perill que algunes associacions de laics creades per congregacions religioses es-

devinguin terreny de missió per als religiosos i perdi així la seva identitat laïcal. El col·loqui va comptar amb la participació de Kari Boerresen, professora de la Universitat d'Oslo, Armando Rizzi, professor de Filosofia de la Religió i membre del Centre Apollinare de Fiesole, Anna Bozzo, professora d'islam a la Universitat Roma Tre, i Salvatore Natoli, professor de la Universitat de Milà i autor de nombrosos llibres sobre la felicitat i sobre temes ètics.

L'entitat animadora del col·loqui, l'Institut Costanza Scelfo, dedicat als problemes dels laics i de les dones en l'Església, forma part de la Societat Italiana de Recerca Teològica (SIRT), dirigida per Cettina Militello, impulsora de la trobada. (M.B.B.)

Vaticà

El Papa encoratja el diàleg interreligiós per la pau

■ El Pontífex demana ajut urgent per a la població afganesa

ROMA.— Joan Pau II ha deixat molt clar que els esdeveniments desencadenats des de l'11 de setembre no són «un xoc entre religions», perquè suposaria una contradicció total amb l'essència mateixa de tota religió. Gairebé diàriament des dels atemptats de les Torres Bessones i el Pentàgon, el Pontífex predica el diàleg entre cultures i religions.

En aquesta ocasió, ho va fer en rebre els participants a l'assemblea plenària del Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós. Segons el Papa, els creients estan obligats a fer el bé, a treballar per alleujar el

patiment humà i construir un món més just. En aquest sentit, va animar «els creients a encoratjar relacions caracteritzades per l'obertura i la confiança, i orientades per la preocupació comuna pel benestar de tota la família humana». Per al bisbe de Roma, el diàleg interreligiós és important per «proposar una base ferma de pau i allunyar l'espectre funest de les guerres de religió que han banyat de sang tants períodes en la història de la humanitat. El nom de l'únic Déu ha de ser cada cop més, com ja ho és per si mateix, un nom de pau i un imperatiu de pau».

El Pontífex va destacar que la pau és un do de Déu i que per rebre'l «hem de preparar els nostres cors. Quan sorgeixen els conflictes, la pau només pot venir a través d'un procés de reconciliació, que exigeix humilitat i generositat».

D'altra banda, Joan Pau II va fer l'11 de novembre una crida per enviar urgentment ajuda a la població civil del Afganistan, que es prepara per afrontar un dur hivern. «L'emergència mundial afganesa», va afirmar, «no ens pot fer oblidar que en altres parts del món hi continua havent per desgràcia condicions de greu indigència i d'impellent necessitat. (...) El compromís per la justícia exigeix un autèntic canvi en l'estil

La població afganesa ha de fer front a un hivern dur.

de vida, sobretot en la societat del benestar, així com un govern més equitatiu dels recursos».

El Papa també va voler retre homenatge als bombers de Nova York en salutar a la basílica de Sant Pere del Vaticà una representació que va participar en una missa amb voluntaris d'associacions romanes. El moment més emocionant de la trobada va ser quan un dels bombers va lliurar al Pontífex el casc blanc del capellà del departament, el franciscà Mychal Judge, que va morir en l'atemptat contra les Torres Bessones. (C.C.)

Dolor de l'Església arran de la catàstrofe de Nova York

ROMA.— Poques hores després de la catàstrofe que va sacsejar Nova York el 12 de novembre passat, Joan Pau II va enviar missatges de condol, pregària i proximitat als familiars de les víctimes. Amb dos telegrams enviats al bisbe de Brooklyn, Thomas V. Daily, i al cardenal Nicolás de Jesús López, arquebisbe de Santo Domingo i president de la Conferència Episcopal Dominicana, el Papa es mostra «profundament entristit per les notícies de les nombroses víctimes de la tragèdia aèria. Encomano els difunts a l'amor etern de Déu i invoco la força i el consol diví per a les famílies afligides».

Els bisbes dominicans també han enviat un missatge de consol i esperança al seu poble, ja que la major part dels passatgers de l'Airbus 300 estavellat eren d'origen dominicà. Els prelatos han afirmat que «la mort sempre és un fet humà estremidor i ho és sobretot quan és sorpresiva, imprevisible i tràgica», però «la fe omple de llum aquesta realitat feridora. Aquesta fe ens diu que la mort no és la fi de la vida humana sinó el començament de la vida veritable, definitiva i gloriosa».

D'altra banda, *L'Osservatore Romano* ha dedicat una edició extraordinària titulada *Consternació i angonya* arran del terrible accident aeri i que consta d'una pàgina totalment dedicada a l'Airbus 300; imatges i informació sobre la cerimònia que va recordar els morts a les Torres Bessones i el Pentàgon; homenatge als bombers de Nova York; els textos de setze intervencions del Pontífex des del 4 d'octubre fins al 12 de novembre amb el títol *L'incessant crit de pau que s'ha elevat del cor de Joan Pau II arran dels tràgics atacs terroristes als Estats Units*, i la trobada del bisbe de Roma amb els bombers de Nova York. (C.C.)

El bisbe Carey nega que l'islam i la cristiandat estiguin en guerra

L'arquebisbe de Canterbury, Mons. George Carey, va rebutjar que l'islam i la cristiandat estiguin en guerra, en una entrevista feta per la televisió àrab Al-Jazeera. Segons Mons. Carey, «aquest no és un conflicte religiós. És una lluita contra el terrorisme». L'arquebisbe, que es trobava visitant la minoria cristiana a Qatar quan va ser entrevistat, va negar que Occident equiparés islam amb terrorisme: «Nosaltres no veiem l'islam com el responsable dels fets de l'11 de setembre. Hem de destruir aquesta associació d'una vegada per totes i centrar-nos en el que va passar.»

PAKISTAN

Els bisbes recorden que Crist predica el perdó

ISLAMABAD.— Crist no va predicar venjança sinó perdó, recorden els bisbes catòlics del Pakistan en una carta escrita arran de la massacre de Bahawalpur, el 28 d'octubre, que va causar la mort de 17 cristians. Els prelatos condemnen clarament tot acte terrorista i donen gràcies a Joan Pau II, a les autoritats civils i a la comunitat musulmana per la solidaritat demostrada, i conviden la comunitat cristiana a celebrar ritus de

sufragi per les víctimes de la matança. «Estem profundament amoïnats pel patiment del poble de l'Afganistan i preguem perquè es pugui restablir aviat la pau en aquest país. Al mateix temps, les organitzacions caritatives cristianes fan tot el possible per prestar assistència humanitària als refugiats i als desplaçats interns de l'Afganistan», assenyalen. Reconeixent que Crist és l'única font de pau, el bisbat pakistanès invita els fidels

a resar el rosari en família i a oferir cada dia pregàries especials.

Els prelatos asseguren que «creiem fortament que el sacrifici dels màrtirs de Bahawalpur no serà inútil i preguem amb fervor perquè la seva sang pugui rentar l'odi i la violència dels cors de tota la població del nostre país, de manera que aprenguem a treballar pel progrés, la prosperitat i la pau al Pakistan». També ofereixen algunes directrius pastorals al clergat i als religiosos, en les quals els exhorten a evitar els llocs més perillosos, a no exposar-se gaire, deixant el paper més actiu als catequistes laics. Els recomanen prudència en les entrevistes a la premsa i més atenció a la seguretat durant les celebracions litúrgiques. La Conferència Episcopal invita a instituir a cada diòcesi una unitat d'emergència per rebre i verificar totes les notícies de desordres. Aquesta unitat ha de mantenir-se en contacte amb les forces de policia, hospitals i bombers. (Zenit)

Cardenal Bertoli: amor profund a Déu i servei a l'Església

ROMA.— El Papa va presidir el funeral pel cardenal Paolo Bertoli, traspassat als 93 anys el 8 de novembre. En l'homilia, el Bisbe de Roma va recordar els nombrosos serveis eclesials que va exercir el cardenal Bertoli a l'Europa de l'Est i occidental, així com a Amèrica Llatina, Orient Mitjà i als organismes de la Santa Seu (va ser prefecte de la Congregació per a les Causades dels Sants). Joan Pau II va destacar que «tota la vida del cardenal va estar marcada per un amor intens i profund a Déu, un servei generós i fidel a l'Església, una acció valenta i solidària a favor dels germans». També va remarcar el seu testimoni de caritat i solidaritat, especialment amb els més pobres i els que pateixen, i el seu esperit de fe i de lleialtat. (C.C.)

INSTRUMENTS MUSICALS

FUSTE

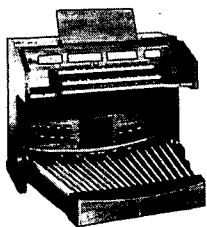
PIANOS
TECLATS
VENT - CORDA
SO PROFESSIONAL

C/ MARINA, 310, Tel. 934 559 258 — C/ MALLORCA, 352, Tel. 932 074 518 - BARCELONA

ORGUES LITÚRGICS RODGERS

- L'orgue americà al millor preu europeu
- Comunitats religioses exemptes del pagament d'IVA

OFERTA • Orgue portàtil litúrgic, 115.000 ptes
Distribuïdor exclusiu per a Catalunya

Bòsnia

Medjugorje: un enigma encara no aclarit

■ Es compleixen vint anys de les suposades aparicions

MEDJUGORJE.— El 24 de juny del 1981 a Medjugorje, poblet d'Hercegovina, no gaire lluny de Mostar, s'inicia un esdeveniment misteriós que ha atret milions de persones i plantejat seriosos interrogants a l'Església: sobre el turó de Podbrdo, una figura lluminosa, a trenta centímetres del terra, es presenta a dues noies, Ivanka i Mirjana. L'endemà, les dues noies i quatre noves companyes més tornen al turó. La figura presenta les seves credencials: «Sóc la beata Verge (*Gospa*, en croat) Maria.»

Des d'aquell dia, a les 18.30 de cada tarda es continua apareixent a la petita habitació de la primera planta del campanar a l'esquerra. En aquests vint anys, Medjugorje ha conegut un boom de construccions sense un mínim pla regulador: hi han proliferat restaurants, pensions, botigues, quioscos, oficines de viatges... el turó de Podbrdo ha estat meta d'una onada de pelegrins (uns quinze milions) tot i que l'Església convidi a la prudència. L'església parroquial de Sant Jaume—regida pels franciscans—ha quedat com abans, no ha estat declarada santuari. A la plaça, davant de l'església, destaca una imatge de la Mare de Déu. La gent s'agenolla sense respectes humans; es formen llargues cues davant de confessionaris preparats fora de l'església; amb freqüència els altaveus llancen cants i comentaris dels misteris del Rosari.

Des d'aleshores, aquest indret de pedres i sol és un dels més coneguts en el món de la devoció popular. Les suposades aparicions han passat a la història, alhora que polvoritzaven tots els rècords per freqüència i intensitat abans desconegudes. Això no obstant, Medjugorje continua sent un afer complicat i una realitat controvertida, un enigma encara no resolt.

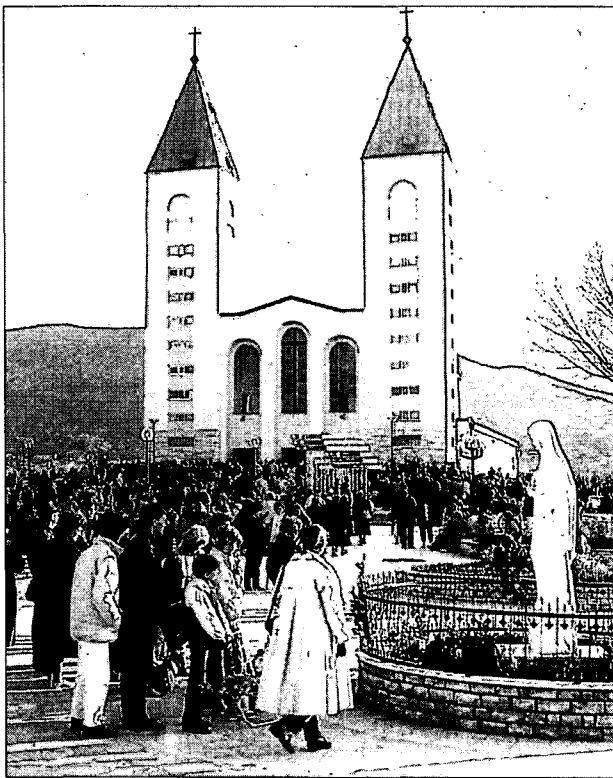
La postura de l'Església

En la declaració de Zara (10 d'abril del 1991), l'aleshores Conferència Episcopal Iugoslava aclaria que «en el moment actu-

al no és possible afirmar que es tracti d'aparicions i revelacions sobrenaturals». El 1998, el bisbe Tarsicio Bertone, secretari de la Congregació Vaticana per a la Doctrina de la Fe, en carta a un bisbe francès que demanava com actuar, escrivia: «La Congregació opina que són permeses les peregrinacions privades, amb la condició que no es considerin com a autèntics els esdeveniments que encara exigeixen un examen per part de l'Església.» Queda, per tant, vàlida la declaració de Zara, és a dir, les Comissions d'Investigació no han reconegut el tarannà sobrenatural dels fenòmens de Medjugorje. Però com que els «vidents» continuen donant compte d'aparicions i missatges, des de Roma s'ha demanat als bisbes de Bòsnia-Hercegovina que continuïn investigant.

Els missatges (el 25 de cada mes) conviden a la pregària, al dejuni (dimecres i divendres), a la lectura diària de la Bíblia, a la confessió mensual i a posar la missa com a centre de la vida. Dels sis vidents (Ivanka, Vicka Yvancovic, Mirjana i Marija Draijevic, Jacob Colo i Marija Paulovic), cinc estan casats.

Sobre el sentit i el valor de les aparicions, també avui continuen vàlides les orientacions del papa Benet XIV (1740-1758). Primerament, cal una distinció clara entre revelació pública i revelacions privades. La revelació pública és la duta a compliment per Jesús de Natzaret, anunciada per tota l'Església, adreçada a tots els homes, de tots els temps. És objecte de fe divina,

La riuada de pelegrins que van a Medjugorje és contínua.

necessària per a la salvació. Està continguda en els llibres de l'Antic i el Nou Testament i en la tradició de l'Església catòlica. Les revelacions privades estan adreçades a una sola persona o a un determinat nombre de persones perquè es difonguin.

L'autoritat de l'Església reconeix i aprova les aparicions privades després d'un examen acurat sobre les persones vidents, el missatge que es difon i els efectes que el «fenomen» produeix. No hi ha d'haver res que contrasti amb l'Evangeli ni substancialment nou amb relació a la revelació privada (acabada amb i per Crist). L'Església les aprova perquè opina que aparicions i missatges són útils per al bé dels fidels. Per a elles només es demana una adhesió de fe humana perquè poden ser «probables o òbviament creïbles». A les revelacions privades es pot refusar l'adhesió, si es fa amb l'adequada prudència, per sòlides motivacions i sense menyspreu.

L'adhesió amb fe divina és reservada només a la revelació pública.

Lourdes i Fàtima

Lourdes (de l'11 de febrer al 16 de juliol del 1858) i Fàtima (del 13 de maig al 17 d'octubre del 1917) pertanyen a les aparicions privades, reconegudes i aprovades per l'Església amb especial publicitat. Bernadeta Soubirous (Lourdes) va ser canonitzada el 1933; per a la Mare de Déu de Lourdes ha estat aprovat el culte públic, amb memòria litúrgica especial l'11 de febrer. Dels tres vidents de Fàtima, dos van ser beatificats el 2000; la germana Lucía, tercer vident, continua viva. Seria imprudent i temerari no donar crèdit i confiança a aquestes apari-

cions els missatges de conversió, pregària i caritat de les quals, sobretot envers els malalts, estan en profunda sintonia amb la Revelació evangèlica.

Amb relació al reconeixement oficial de l'Església dels miracles de Lourdes, ja des del 1882, s'ha creat un gabinet mèdic encarregat d'esbrinar amb paràmetres científics severs l'autenticitat dels guariments sobtats i prodigiosos. Sobre uns 6.000 casos presentats, no arriben a 70 (esmento de memòria) els guariments miraculosos reconeguts oficialment. El 1947 es va afegir al gabinet mèdic un comitè mèdic internacional per a les indagacions.

Dit això, es pot afirmar que les aparicions reconegudes per l'Església són sempre una intervenció i un gran do de Déu en la història de la salvació. Han de ser motiu d'agraïment.

P. Luis,

barnabita de Sant Adrià de Besòs

MOLDÀVIA

L'Església obre dos centres contra el tràfic de dones

CHISINAU.— L'arxidiòcesi italiana de Lecce ha llançat una iniciativa per combatre la immigració clandestina, el tràfic de dones per a la prostitució, procedents de l'Est europeu. A Moldàvia, país que es troba en plena ruta de les màfies de l'Est d'Europa, a través de la Fundació Regina Pacis, ha creat dos centres que estaran oberts les 24 hores del dia «al servei de les víctimes del tràfic» i serviran per prevenir el «tràfic d'éssers humans», han assenyalat fonts de l'arxidiòcesi.

Les dues iniciatives a Moldàvia, amb el nom «Ales noves», són un centre d'acollida i una agència de desenvolupament per donar suport a les empreses d'Occident que pretenen invertir a Moldàvia amb la finalitat de crear noves possibilitats de feina. Així s'intenta tallar el fenomen des

de les seves arrels. «Són opcions de compromís social clar, a les terres pobres d'on arriben les víctimes del tràfic, rescatades per la Fundació Regina Pacis. Es busca protegir i donar desenvolupament per frenar la misèria i enfrontar-se al tràfic forçat», ha declarat l'arquebisbe de Lecce, Mons. Cosmo Ruppi.

Aquest projecte compta amb la col·laboració de joves moldaves, revela el P. Cesare Lodeserto, director de la Fundació, que des de fa anys treballa en primera línia en la lluita contra la prostitució forçada. El prevere dona especial importància a aquesta empresa de desenvolupament a Moldàvia, per a la qual demana el suport d'empresaris de països desenvolupats, perquè considera que oferirà una solució a llarg termini al problema. (Zenit)

Casa Graupera Mestres Neulers des de 1895 a Mataró
 Les autèntiques Neules Graupera són d'Enric Graupera.
 Tres segles d'experiència ens avalen.

C/Sant Simó, 5 cant. Fossar Xic (MATARÓ) Tel.: 93 755 02 22 Fax: 93 755 03 26
 E-mail: info@casagraupera.com web: www.casagraupera.com
 Horari: Dilluns a Divendres de 10h. a 14h. i de 17h. a 20.30 (novembre i desembre tots els dies).

Les millors Neules de tot Catalunya les de Casa Graupera. És clar!!!
 Probi les primeres Neules en "Pot de Vidre" de dissony
 Així com els assortits en capsa, record de Mataró,
 Tarronís i Polvorons com els d'abans, de fabricació pròpia i d'ingredients naturals.

Aquest Nadal demani Neules de "Qualitat Alimentària".

Servei a Domicili

Espanya

L'escolapi Jesús M. Lecea, reelegit president de la Confer

■ La teresiana Asunción Codes ha estat reelegida vicepresidenta

MADRID.— Més de 400 superiors i superiores provincials de les diferents congregacions masculines i femenines d'Espanya s'han reunit a Madrid en la VIII Assemblea General de la Conferència Espanyola de Religiosos (Confer). Sota el lema «Religiosos i laics: dues vocacions, una missió» s'ha debatut sobretot la relació entre els laics i les congregacions religioses. També s'ha reelegit la presidència de la Confer, els càrrecs de la qual han tornat a recaure en el religiós escolapi Jesús M. Lecea com a president i la teresiana Asunción Codes com a vicepresidenta.

Els més de 400 superiors i superiores provincials reunits a Madrid del 13 al 15 de novembre en la VII Assemblea General de la Confer han reelegit Jesús M. Lecea com a president de l'organisme. Al mateix temps, també han tornat a dipositar la seva confiança en la teresiana Asunción Codes, que repeteix en el càrrec de vicepresidenta. Amb aquestes reeleccions es va tancar el 15 de novembre passat una assemblea general el lema de la qual ha estat enguany el de la relació entre les associacions laicals i les religioses.

Després de la constatació d'una presència cada vegada més gran dels laics en les tasques apostòliques, la majoria de vegades

en estreta relació amb religiosos o religioses, la Confer va aprofitar la seva assemblea general d'enguany per aprofundir en aquesta nova perspectiva i reflexionar sobre les possibilitats i els nous reptes que aquesta ofereix.

Per fonamentar en dades aquesta realitat la Confer va presentar un estudi del Departament de Sociologia de la Universitat Pontifícia de Comillas on es confirma que més de 600.000 persones pertanyen actualment a associacions laicals vinculades a congregacions religioses. Tot i això, gairebé no tenen rostre públic ni es poden identificar pel seu nom. Acostumen a ser grups juvenils, relacionats amb col·legis i congregaci-

ons, i moltes vegades desconnectats de l'àmbit diocesà-parroquial. Són grups o comunitats que s'interessen especialment per l'espiritualitat i la solidaritat.

Davant d'aquesta indefinició i manca de cohesió, Fernando Vidal, professor de la Universitat de Comillas i coordinador de l'estudi, va recomanar als superiors i superiores de les congregacions religioses «reformular l'associacionisme d'antics alumnes per a la renovació de la seva imatge pública, facilitar processos de formació acadèmica en teologia i associativitzar pràcticament totes les entitats de la comunitat catòlica perquè hi hagi una comunitarització més gran».

La vessant més pràctica es va deixar per a la segona jornada quan es van donar a

Jesús M. Lecea ha estat reelegit president de la Confer.

conèixer diferents experiències de col·laboració entre religiosos i laics en diferents àmbits: espiritualitat compartida, missió comuna, processos d'organització i plans de formació.

L'assemblea de religiosos també ha comptat enguany amb la presència del nunci apostòlic Mons. Monteiro, que va presidir l'eucaristia del segon dia. Durant la celebració, quan es va referir al tema de la reflexió de la

trobada va assegurar que els religiosos i les religioses necessiten la presència dels laics, i que aquests «volien participar en la riquesa espiritual i missionera de la vida consagrada tant com puguin». En aquest sentit, «sens dubte es pot tractar d'un enriquiment mutu», va concloure Monteiro. (C.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.** ☐
Àsia i Oceania: 39.100 ptes. ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto-xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Accident tràgic a Huelva

HUELVA.— Un total de vint jubilats catalans van morir el 14 de novembre passat quan l'autocar en què viatjaven va sortir de la carretera i va bolcar a la província de Huelva. 22 persones més van resultar ferides. L'autocar traslladava un grup de jubilats catalans des de La Gruta de Las Maravillas, a Aracena, que acabaven de visitar, a Matalascañas, on s'estaven la majoria. L'accident tràgic va provocar una reacció ràpida per part del bisbe de Huelva, que l'endemà, el 15 de novembre, va presidir una solemne celebració eucarística en sufragi per totes les víctimes.

A la celebració s'afegia també en la distància Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona, província a la qual pertanyia un gran nombre de víctimes mortals. Mons. Martínez va fer arribar una nota en la qual mostrava el seu condol als familiars de les víctimes: «Commogut per l'accident de l'autocar ocorregut a prop de La Palma del Condado, manifesto el meu condol i el meu afecte als familiars dels morts i dels ferits. Estic al seu costat amb la meua disponibilitat i pregària.»

També es va voler fer present el cardenal Ricard M. Carles, el qual va adreçar un missatge a Mons. Ignacio Noguer, bisbe de Huelva, en aquests termes: «En aquestes circumstàncies vull demanar-te que vulguis fer arribar l'expressió de solidaritat meua personal i de tota l'arxidiòcesi de Barcelona als ferits i als familiars de les víctimes de l'accident. Des d'aquí ens unim a la vostra pregària.» (C.C.)

ESTATS UNITS

La Conferència Episcopal dels EUA elegix el seu primer president negre de la història

WASHINGTON.— La Conferència Episcopal dels EUA ja té nou president. Es tracta de Mons. Wilton D. Gregory, bisbe de Belleville, i és afroamericà. D'aquesta manera es converteix en el primer president negre de la història de la Conferència Episcopal americana. Tan bon punt va ser elegit, el 13 de novembre passat, durant la celebració de l'Assemblea General de bisbes dels EUA, Mons. Gregory va dir que espera que la seva elecció sigui vista com un signe clar de compromís de l'Església per continuar

sent integradora i multicultural.

El bisbe de Belleville substitueix en el càrrec Mons. Joseph Fiorenza, bisbe de Galveston i Houston, que havia conclòs el seu mandat de tres anys. El nou president té 53 anys i durant els últims tres havia exercit com a vicepresident de la conferència episcopal. És expert en litúrgia i conegut per la seva ferma posició contra el racisme, l'avortament, l'eutanàsia, la pena de mort, en sintonia amb la línia pastoral dels bisbes nord-americans en defensa de la vida humana. (Zenit)

Carta Dominical

Des del Sínode dels Bisbes

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

L'esperitualitat, com a virtut, quan l'esperança humana vacil·la o mor, només es recolza en Crist ressuscitat. Avui contemplem el que va intuir Sant Agustí al segle v: que el món sense Déu és un món en què els homes es devoren els uns als altres com els peixos.

Després de l'atemptat contra les Torres Bessones, per a molts ciutadans —segons testimoni de diversos bisbes dels Estats Units— l'esperança en Déu ha augmentat i s'han omplert esglésies, mesquites i sinagogues per a l'oració i, alhora, en conseqüència, ha disminuït o fins i tot desaparegut l'afany de venjança. Això és una demostració més de la lluita entre el bé i el mal. I al centre d'aquest conflicte, entre l'un i l'altre, es troba tot catòlic conscient per curar tot aquest ambient actual, en què el mal apareix amb les més diferents fisonomies

contra les persones, les famílies, la cultura humana. I cal actuar, encara que això pugui suposar molt patiment, amb constància i fortalesa.

El cardenal Wyszyński, que tant va sofrir a causa de les forces del mal, afirmava, sense perdre l'esperança, que per defensar la veritat n'hi prou amb un de sol; per difondre el mal en fan falta molts. I va ser Edith Stein qui va dir que la creu és més alta que les flames que ens poden abrasar.

L'esperitualitat és antídoto no sols del desànim sinó del refredament en la fe. No es pot creure amb fermesa el que no s'espera amb il·lusió. En el disseny de Déu hi ha un futur de plena esperança, suscitada per la revelació. La promesa de Déu i la seva realització en Crist ens porta a buscar en la Bíblia raons divines per a l'esperança.

Perquè els catòlics no sols esperem alguna cosa sinó que esperem en Algú, i cal donar nom a l'esperança, «glòria definitiva», i buscar formes per expressar atractivament aquesta esperança. Això suposa no marginar la dimensió escatològica de l'esperança, que s'oposa, com a escatològica, a la cultura occidental. Els temors d'avui presenten, encara que no ho expressin, que és perillós allunyar l'home de Déu.

Quina esperança cal proclamar com a camí de vida? És bàsica la fe en la resurrecció de Crist. Si no ho creguéssim, diu Pau, «vana és la nostra fe». Segons les enquestes, el 80% o 90% dels europeus creuen en Déu, però no en la vida eterna. I nosaltres, anunciem la vida

eterna? Que no ens frenin els «mestres de la sospita».

I a més a més ha estat sempre bàsic i imprescindible, i ara és urgent, predicar el Déu amor.

Se sembra fe, esperança i amor, quan —rebudes com a do— són acceptades i poden ser vistes pels nostres semblants. També convé recordar que els que pretenen no ser sorpresos per res, poden ser els més dèbils per no perdre l'esperança en moments negatius o prolongats en el temps. Tampoc no seríem fidels a l'Evangeli de Crist, si no parlem de l'esperança amb esperança, davant d'una societat embriagada, en no petita part, per un concepte cultural gens evangèlic en molts àmbits.

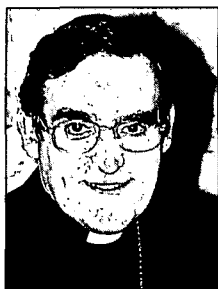
Hem de viure el present mirant el futur, però mirar la història de l'Església, per recordar i agrair, és obrir la porta a l'esperança. Pau diferenciava els cristians d'«els que viuen sense esperança». L'esperança és Crist, i una de les conseqüències de la falta d'esperança és l'aparició de la cultura de la mort.

Els cristians no ens podem desesperar, perquè estem salvats en Crist mateix, el qual és la imatge del Pare i realitzador de les seves promeses. Encara que això no evita que evangelitzar tingui sempre quelcom de lluita, com afirma Pau en gairebé totes les seves cartes.

Només intentant ser contemporanis de Crist, mitjançant l'esforç amb una vida coherent amb l'Evangeli, Ell toca el cor dels nostres contemporanis.

Paraula i vida

Déu i la pau van junts

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Pilat preguntà a Jesús en aquell judici que el condemnà a mort en creu: «Ets tu el rei dels jueus?» Ell li respongué amb aquesta afirmació: «La meua reialesa no és d'aquest món.» Per a tots els cristians, Jesucrist se'ns presenta com a veritable rei, però d'una manera original i diferent de com són els reis d'aquest món.

Jesucrist dugué a terme el misteri de la salvació de tota la humanitat i sotmeté al seu poder tota la creació. Déu va voler fundar totes les coses en el seu Fill estimat. Però, alhora, el nostre creador confià a la humanitat l'obra de la seva creació, com ens ho recorda el Gènesi amb aquestes paraules que Déu dirigí a l'home i a la dona: «Creixeu i multipliqueu-vos i domineu la terra.»

Els cristians participem d'aquesta reialesa de Jesucrist puix pel baptisme estem incorporats a Ell. Per això els cristians vivim en una situació constant de tensió entre un més enllà definitiu i un més ençà fugisser però present, actual, viscut ara i ací. Jesús ens

ha dit que hem de ser en el món però no ser del món. La fe ens demana que orientem tota la nostra vida cap a les coses de dalt, vers aquell conjunt de realitats celestials que Crist ja posseeix plenament. Però també hem d'estimar i servir el món que Déu ens ha confiat i cal que tinguem una promptitud diligent envers la terra, treballant-la amb delit.

És ben cert que la salvació de Jesucrist no s'identifica amb la promoció humana. Tanmateix no podem oblidar aquestes paraules del Concili Vaticà II: «Encara que el progrés terrenal s'ha de distingir acuradament de la creixença del regne de Crist, amb tot, en tant que pot contribuir a ordenar millor la societat humana, interessa moltíssim al regne de Déu aquell progrés. El Regne ja és present en aquesta terra, en el misteri, però quan el Senyor vindrà serà consumat.» Es tracta d'una distinció, però també d'una complementarietat.

La voluntat de Déu i la reialesa de Crist sobre la creació tan sols es van realitzant progressivament a mesura que els homes posen les coses creades al servei real de tota la humanitat. Som cridats a ser constructors del Regne amb l'anunci de la bona nova de la salvació i amb la promoció dels valors de la veritat, de la justícia, de la llibertat i de la fraternitat humana.

Joan Pau II recorda que «Déu ha donat la terra a tot

«Déu ha donat la terra a tot el llinatge humà per al manteniment de tots els seus habitants, sense excloure ni privilegiar ningú.»

el llinatge humà per al manteniment de tots els seus habitants, sense excloure ni privilegiar ningú». Aquí es troba l'arrel profunda del destí universal dels béns de la terra, la qual, per la seva mateixa fecunditat i capacitat de satisfer les necessitats de tota la humanitat, és el primer do de Déu rei i creador.

Per assolir el pla de Déu sobre la creació es necessita una autèntica pau. La pau és fruit de la justícia, és a dir, fruit de la veritat sobre Déu i de la veritat sobre l'home, estretament unides. És necessari reconèixer que una societat que es construeix sense Déu es construeix contra l'home, perquè Déu i la pau van junts.

opinió

Punt de vista

Jaume Aymar *

De Lepant a l'Afganistan

El dia 7 d'octubre del 1571 va esclatar la batalla de Lepant. En un bàndol, la Lliga Santa (la monarquia hispànica, el papat i la república de Venècia); en l'altre, l'imperi otomà. El motiu: acabar amb les accions piràtiques, una forma de terrorisme de l'època. El mètode: la lluita armada.

El 7 d'octubre del 2001, dia per dia, quatre-cents trenta anys després, ha començat la guerra de l'Afganistan. En un bàndol, països culturalment cristians, en l'altre, un país de cultura musulmana amb un règim, el talibà, perillosament fonamentalista. El motiu: acabar amb el terrorisme internacional. El mètode: la lluita armada.

Són fets estranyament coincidents. Què hi fa que a Lepant es fessin servir galeres —per darrera vegada— i ara s'experimentin míssils sofisticats? Què hi fa que el d'aleshores fos un conflicte naval i en el d'ara s'usin una altra mena de naus, les aèries, amb gran força destructiva? El resultat, malauradament, serà el mateix: vides humanes segades en nom d'un conflicte entre poderosos interessos econòmics, recrudescència dels odis i les represàlies.

La batalla de Lepant va durar cinc hores i el conflicte actual, en el millor dels casos, pot durar mesos. Tot i la seva durada curta, a la batalla de Lepant hi va haver 37.000 morts (30.000 otomans i 7.000 cristians) i 8.000 presoners. Quantes víctimes ocasionarà l'actual conflicte, sumant els morts de Nova York i Washington del dia 11 de setembre i els que cauen cada dia a l'Afganistan? Més temps vol dir més morts, més ferits, més deportats, més destrucció i, potser, més països implicats.

Malgrat l'espectacularitat de l'acció de Lepant —400 galeres i un total probable de més de 160.000 homes— els fruits de la batalla foren migrats. Quatre anys més tard, els turcs van reconquistar Tunis. Aquest fet, unit al desplaçament del centre d'atenció de la monarquia hispànica vers l'Atlàntic (on Felip II havia de fer front als enemics protestants) va

permetre que la pirateria continués sent un mal endèmic a la Mediterrània durant els segles XVII i XVIII.

Aconseguirà l'actual i espectacular ofensiva d'Occident posar fi a un enemic tan difós i esmunyedís com el terrorisme internacional?

Diem que estudiem història per no repetir els errors i acabem caient, indefectiblement, en els mateixos errors. Potser el que hem de fer és canviar la raó profunda del seu estudi. La història, com diu Federico Mayor Zaragoza, no la podem tornar a escriure, només la podem descriure, en canvi el futur sí que està en la nostra mà d'escriure'l; per què ens entestem, doncs, a fer-ho amb lletres de sang?

Una de les moltes diferències entre els dos conflictes —Lepant i l'Afganistan— és que aleshores el papat era un dels aliats de la Lliga Santa i, en canvi, avui el Pontífex ha alçat la seva veu ferma i independent, clamant pel seny, la justícia i la conciliació. De fet, fa quinze anys el Papa actual va promoure una iniciativa inaudita que al segle XVI hauria semblat herètica: reunir els líders religiosos del món a pregar per la pau. La força icònica i simbòlica d'aquestes trobades de religions i cultures, que a Barcelona han arribat a la seva quinzena edició, no esborren del tot l'enfonsament de les Torres Bessones en ser colpides per avions segrestats, ni els atacs amb míssils «intel·ligents». L'opinió pública distingeix bé entre el fanatisme d'uns quants i la voluntat de diàleg i d'enteniment de molts. Però fa més soroll —i més mal— un arbre en caure que mil en créixer.

El desconeixement mutu provoca recel. La folia d'una causa perduda atia el terrorisme. Però molts continuen combatent els símptomes i no van a les causes profundes.

Bush invoça el nom de Déu. Bin Laden, el d'Al·là. Alguns dels soldats d'un bàndol i de l'altre, ara com aleshores, continuen pregant abans dels atacs i esgrimeixen les seves conviccions religioses. A Israel fan el mateix. La guerra no la interromp ni el Ramadà ni la Quaresma.

Arran de la batalla de Lepant es va estendre per tota la cristiandat el rés del rosari. Una de les seves lletanies —afegida, per cert, molts anys després—, invoca Maria com a reina de la Pau, és just i necessari que els cristians tornem a invocar-la de cor, mentre refermem el nostre compromís de diàleg pacífic i constructiu.

* Degà de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Els cartoixans de la meva infantesa

Guardo un record entranyable dels anys que vaig estar al Seminari Menor de la Conreria. Era en el temps de la meva infantesa, la d'un noi que, de molt petit, volia ser capellà. Anar al Seminari era tota una epopeia. Més per a qui s'havia d'allunyar dels pares. La veritat és que, malgrat l'enyorança familiar, tenia la disposició ferma que pretenia ser sacerdot. I així, per do de Déu, han anat les coses.

La Conreria, però, tenia molts atractius. El camp de futbol, el bosc, les nevades de l'hivern... Però, ho recordo molt bé, em cridaven l'atenció la visió del mar i el so de les campanes de la Cartoixa. La Cartoixa, situada més avall del Seminari, era un clos especial. Tothom parlava dels monjos cartoixans amb gran respecte.

Els alumnes més antics ens explicaven tantes i tantes coses de la Cartoixa que jo esperava, amb gran curiositat, poder visitar el gran edifici enigmàtic que només albiràvem de lluny i des del pati. Va arribar el dia desitjat. Vam ser advertits de guardar silenci en arribar a la porta del monestir. El nostre tutor va tocar la campaneta del portal. La resposta fou, primerament, un enorme silenci i després va aparèixer la figura benigna del germà porter. Ens va acompanyar a visitar el claustre, una cel·la, el refectori i la capella. En sortir, em vaig comprar un rosari fet pels monjos.

La vida cartoixana em va impressionar. Tot tenia sentor d'austeritat. La vida del monjo discorre fonamentalment

entre la seva gran cel·la i l'església. Ah!, al costat de la porta de la cel·la hi havia una mena de finestreta on, a l'hora dels àpats, algú —una mà misteriosa?— hi deixava la vianda i l'ampolleta de vi. Això sí, mai no hi disposava cap mena de carn, perquè els monjos són vegetarians.

El llit tenia una màrrega. Em resultava difícil comprendre que partissin la nit amb la pregària. Els monjos anaven a dormir aviat, però a mitjanit entonaven puntualment Matines. I després tornaven a dormir una estona més. Al cap de tres o quatre hores es llevaven per reprendre la recitació dels salms i celebrar la missa. Els cartoixans només menjaven comunitàriament en les grans festes i una tarda a la setmana sortien a passeig. Llavors els era permès de parlar.

Una cosa em va semblar haver comprès: que els cartoixans es singularitzaven per una pregària continuada que els posava en contacte amb Déu. I que, en realitat, eren un reclam per a l'Església. I una força espiritual de primera línia. Els cartoixans de la meva infantesa prossegueixen la seva vida de lliurament al Senyor i als homes. El 6 d'octubre d'enguany han celebrat els 900 anys de la mort del seu fundador, sant Bru. A la catedral vam rebre una bella làmina que plasmava el traspàs del sant envoltat de monjos. I també una austera carta demanant pregàries.

És per tot això que he volgut recordar la Cartoixa de Montalegre, la cartoixa que, amb el so de les campanes, em va acompanyar fins al lliurament de l'adolescència.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

Fonamentalismes

A vui dia pronunciar aquesta paraula significa referir-se al món musulmà, una cosa totalment injusta. El fonamentalisme pot existir en qualsevol cultura. És equivocat o, almenys improcedent, recórrer als textos fonamentals, per treure'n conclusions. Si volem conèixer el món islàmic no n'hi ha prou, anava a dir ni és necessari, de llegir l'Alcorà. Si ho fem, traurem conclusions de com ha de ser un bon musulmà, no de com és el món musulmà. Perquè m'entengueu faré una transposició a l'àmbit cristià. Si llegim la història evangèlica del naixement de Jesús a Betlem, sense cap condicionament sociològic, evidentment traurem la conclusió que la seva memòria fomentarà la senzillesa, la pietat, l'esperança i la generositat. No obstant això, tots sabem que el Nadal, per a les cultures anomenades cristianes, representa, al contrari, un consum excessiu i un malbaratament. Aquesta és la realitat històrica actual, encara que no la puguem deduir dels contextos bíblics, ni tan sols aconseguir un esperó en els escrits dels grans teòlegs. Una cosa semblant, i en els seus mateixos terrenys i significats, pot passar en la cultura islàmica. És més, un estudi teòric ens podria portar a conclusions curioses. Fa diès un jueu em deia que els àrabs no poden reclamar Jerusalem, perquè a l'Alcorà no s'anomena cap vegada la Ciutat Santa, en canvi a la Bíblia hi surt més de 500 cops (exactament 896 i el seu equivalent Sió, 178, afegeixo jo). I, tot i que això és veritat, els musulmans, o pròpiament els palestins, hi estan molt relacionats i tenen dret a reclamar-ne la permanència. A més de les tradicions religioses relacionades amb la vida de Mahoma.

Ho repeteixo moltes vegades: no crec que la solució estigui en el diàleg personal, els fidels senzills hem de buscar l'amistat. Hem de compartir tots els costums i les pràctiques habituals que puguem. Des d'assaborir un aromàtic te morú, fins a passar un rosari musulmà (per cert, em sembla que seria útil que algun dia el nostre setmanari publicqués el text de les 99 invocacions dels atributs de Déu que es reciten en aquesta devoció pietosa).

El fonamentalisme no neix dels textos fonamentals, sinó de l'exaltació de veritats intermèdies o, fins i tot, d'interpretacions equivocades. Pensem en el dolor que va produir en molta gent la destrucció de les Torres Bessones, des d'executius, a senzills hispanos «sense papers», passant pel sofert personal de la neteja i manteniment. Un sofriment que perdura en els familiars dels que van morir. Atribuïm el fet a una actuació terrorista de fonamentalistes islàmics i segurament ho encertem. Però, dolor fonamentalista també n'hi ha hagut en la història catòlica. I no cal retrocedir a les croades de la vella Europa, ni tan sols al racisme de grups cristians nord-americans del KKK, simplement recordar, encara que l'exemple no resulti cruent, la insistència obsessiva, a les catequesis que vam rebre, que no podíem mastegar, ni tan sols tocar amb les dents, l'Eucaristia que rebíem. I això que el relat evangèlic clarament diu mengueu, i no empassau. Aquest error en la catequesi ha produït angixes amargues i terribles consciències subjectives de pecat sacríleg, amb les seqüeles conseqüents en l'àmbit psíquic i la manca de gràcia sacramental en l'àmbit sobrenatural.

Notes insignificants

Germà Adrià

Una injecció d'esperança

Cada matí de 7 a 9 sóc al centre obert Salvador Gavina i ajudo a donar l'esmorzar als nens que arriben de casa seva.

El director del centre encara m'aguanta. Ja fa 20 anys que ho faig. És una sort començar el dia amb nens i veure'ls contents (a vegades) o veure'ls de mal humor, com dos petits, veure'ls que vénen insultant-se amb la seva mare.

Avui he anat pensant sobre cada un dels que venien.

El primer ha estat en Josep, de 14 anys. Serios. Silenciós. Diu bon dia, i no diu res més. Somriu poc. Encara va a l'escola. Fins quan aguantarà al col·legi? Alguns amics seus ja l'han deixat i ronden pel carrer.

Després ha vingut en Feli, de 12 anys. Sempre ha estat dels més problemàtics, ara sembla més amansit. L'alegria més gran és

que el deixi pessigar els diferents embotits que tinc per als entrepans. Són sis germans de quatre pares. Amb la mare només queden ell i una germana de 15 anys. La seva mare demana almoïna al metro. Està molt demacrada... Quin futur tindrà en Feli? Li agradarà treballar?

Després ve el pakistaní molt moreno, molt fort. Sempre saluda en català. I, encara que és musulmà, es deleix per l'embotit i el paté. Que Al·là el perdoni. Aquest sí que estic segur que acabarà l'escola fins al final. I algun dia, fins i tot, el veuré de conseller del nostre govern. Un conseller catalano-pakistaní.

Després van entrar dues nenes sud-americanes de 10 i 7 anys. Dolces i tendres. Gairebé no diuen res, però el seu somriure és un clam de cel. La seva mare encara no està legalitzada. El germà Jaime les ajuda

molt. També s'expressen una mica en català.

Després dos germanets. Són com dos dimonis petits. Sempre porten problemes. Si els acompanya la seva mare entren insultant-se amb ella. Si els porta un amic de la mare estan més calms. Com els poden aguantar els mestres? Jo no els encerto mai l'entrepà, tot i que els pregunto de quina mida el volen i els deixo escollir entre sis coses. Si la seva mare els espera s'enfaden amb ella i a vegades llencen l'entrepà.

Entra en Juanito. A aquest l'ha d'anar a despertar una voluntària. Als seus pares no els importa gens que vagi a l'escola. La voluntària l'espera i l'acompanya fins a la porta de l'escola. Abans no hi arribava. No coneixem els seus pares. No sé si ell els coneix.

Juanito promet molt com a marginal.

D'aquí a uns anys, segurament que el visitaré en alguna presó.

Vénen quatre dels germans Fuele. Dos nens i dues nenes. La gran de les nenes, que ara té 13 anys, el curs passat va tenir un fill. Ara el seu fill és un més dels nou germans que viuen a casa. El pare, un home bo i simpàtic, no treballa. Probablement no ha treballat mai. Treballaran algun dia els fills o continuaran la tradició familiar? En tot cas, són molt simpàtics. Sobretot la petita de cinc anys. Ara, la petita, en comptes d'entrepà i pasta, em demana dues pastes. I gaudeix molt triant-les. I sempre dóna les gràcies.

En vénen més... L'última ha estat una musulmana de 14 anys, molt guapa i presumida. Suposo que la seva mare no l'obligarà a posar-se el vel. Hi sortiríem perdent. El seu somriure és una meravella. Parla marroquí, castellà, català i anglès.

I així, el somriure i el mal humor d'aquests petits són per a mi com una injecció de força i d'esperança per tractar després amb els marginats del carrer i de les presons.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Finançament

El cardenal Ricard Maria Carles va respondre tres preguntes sobre el sistema eclesial de finançament en una entrevista concedida a Jordi Casabella i que va publicar *El Periódico* de Catalunya el dia 1 de novembre. La primera: per què la diòcesi de Barcelona, amb un dèficit de 1.000 milions, rep de la Conferència Episcopal Espanyola un terç del que donen els contribuents barcelonins a l'Església? El cardenal va afirmar que hi ha dos variables per repartir els diners i que són perjudicials per a la seva diòcesi: es rep pel nombre de sacerdots, que són pocs, i es lliura per la xifra d'habitants, que són molts. La segona es referia a la possibilitat de canviar el sistema. La resposta literal va ser: «Sí, protesto, i molt durament, davant del plenari de la Conferència Episcopal perquè ens tracten injustament.» La resposta a la tercera pregunta, sobre si se li faria cas, va ser: «Crec que sí o si no haurem de protestar d'una altra manera.» Va afegir que el sistema actual es va crear per beneficiar les diòcesis pobres amb necessitats per cobrir però que ara la realitat és diferent.

La contundència i la claredat de les declaracions fetes per l'arquebisbe de Barcelona, que és a la vegada vicepresident de la Conferència Episcopal Espanyola, deixa ben clar el malestar existent. Ens pot estranyar que això passi en el si de la Conferència Episcopal Espanyola, però val la pena fer algunes consideracions. En l'àmbit doctrinal i moral, no hi ha diferències significatives perquè els punts de referència provenen del Vaticà. La diversitat és evident en altres àmbits. Dos exemples: distribució

de fons i la Cadena COPE. Tots dos casos no es redueixen a discrepàncies d'opinió, que són normals, sinó a valoracions com considerar injust tant el tractament econòmic com la persecució de la llengua catalana que l'anomenada Cadena va portar a terme durant una època. La veritat es va imposar a la defensa del col·lectiu i per això els bisbes de les diòcesis de Catalunya van alçar la seva veu i no es van desentendre de la responsabilitat davant dels seus feligresos, tot i que sigui dolorós discrepar perquè hi ha un sentit de germanor episcopal.

Seria desitjable que la Conferència Episcopal Espanyola no supedités les seves actuacions als valors imperants en la política espanyola pel que fa a la realitat catalana. Tres exemples: l'injust sistema de finançament de Catalunya per part de l'Estat espanyol, l'uniformisme imperant que veu una amenaça en la pluralitat lingüística, i l'afany de concentrar tots els àmbits de decisió i gestió a la capital per convertir les autonomies en ens inoperants. Els paral·lèlismes que s'observen en la realitat eclesial són evidents: un tractament injust de la diòcesi de Barcelona en el tema del finançament, un predomini de conceptes polítics centralistes en les tasques del finançament, predomini de conceptes polítics centralistes a les tasques informatives de les emissores de la COPE i resistència a admetre la Conferència Episcopal Tarraconense com a organisme més propi per atendre les necessitats pastorals de les persones que viuen i treballen a Catalunya. Tant de bo que s'imposi un nivell de diàleg més gran del que hi ha en l'àmbit polític, subjecte a vaivens partidistes i a majories absolutes. El bé comú i els valors morals es consideren criteris prioritaris en l'actuació dels bisbes. El seu exercici serà beneficiós per a tothom.

Zoom

Eduard Brufau

A final d'estiu un vaixell carregat fins dalt de refugiats afganesos que fugien de la guerra i la misèria demanava ser admès en un port australià. Però el govern d'aquest país, amb el primer ministre conservador John Howard al capdavant, s'hi va negar en rodó. Els refugiats van haver d'estar-se dies al vaixell, amb problemes d'alimentació i d'higiene, fins que van ser admesos en altres països. Ara els australians han escollit de nou Howard com a primer ministre justament per la seva política immigratòria dura. Una contradicció d'escàndol: la majoria de la població australiana és filla de les migracions europees dels segles XIX i XX. Però està clar que els australians ja no se'n recorden.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent

24 hores

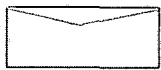
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Cartes del lector

Informació distorsionada

No ens ha de sorprendre l'avidesa de certs mitjans de comunicació de donar notícies majoritàriament deformades, sobretot quan es pot posar en evidència el prestigi del clergat i de l'Església catòlica. Aleshores sembla talment que la coneixença del fet és absolutament i racionalment innegable. Sense dir-ho d'una manera textual, atès que ja seria irònic, aquests «deixebles de la veritat» volen fer-nos creure que allò que diuen «va a misa».

No hi ha dubte que amb aquestes distorsions satisfan els desitjos dels seus adeptes que, aferrats a tancar les orelles a tota veritat i privats fins i tot de criteri propi, resten contents i enganyats entestant-se a escoltar tan sols allò que volen sentir.

Deixant-se portar per aquests subjectes de professionalitat dubtosa si ens fixem en la seva manca d'imparcialitat, mai no voldran assabentar-se d'aquells fets lloables i prou coneguts. Això no obstant, hi ha qui no es nega a veure el que és evident, i que tot i amb les seves imperfeccions, posa a plena claror del dia tot el que és bo d'aquesta institució tan criticada i la seva gent.

JOSEP M. BALSELLS i TORRES
Barcelona

El llibre sobre els pensadors cristians del segle xx

Felicitats per la secció «Pensadors cristians del segle xx». És una secció plena de valors, sentit eclesial i ens endinsa en el ric món del pensament cristià. Agraïxo al senyor Joan M. Gutiérrez els excel·lents articles sobre el P. Arrupe i el papa Joan Pau I. Són

articles, com la resta, fets amb el cor i l'intel·lecte creatiu que té aquest jove filòsof.

Vaig assistir a la conferència que va fer a Terrassa sobre Edith Stein i em va agradar el to optimista sobre el cristianisme, que també manté al llarg de les seves col·laboracions en el setmanari. Crec que hem d'imitar el senyor Gutiérrez en la visió optimista del cristianisme. Els valors que emergeixen del fet cristià no són per amagar-los, ni de bon tros per tenir vergonya de les flaqueses dels cristians. Ans al contrari, cal empenya i decisió per testimoniar el Crist viu, tal com presenta el senyor Gutiérrez els pensadors en el seu llibre *Testimonis d'esperança per a la nostra vida*, que vaig comprar recentment, i que també he regalat a uns quants familiars i amics.

Testimonis d'esperança que m'animen, no a pretendre ser com ells, sinó a donar un tarannà més optimista i valent a la meua vida cristiana, encara que vegi com molts cristians no viuen amb coherència la seva fe, o a vegades em trobi davant d'una societat cada cop més secularitzada. Encoratjo els lectors del setmanari a comprar el llibre del senyor Joan M. Gutiérrez i a reflectir en les seves vides el que és essencialment cristià: la fe, la caritat i l'esperança. Per cert, Joan Manuel... quan treus el volum següent sobre pensadors? Felicitats!

ALBERT ALIANA GOMIS
Terrassa

Els horaris restrictius de les esglésies

Sóc cristiana, ciutadana del món, en concret de Barcelona. Els que go-

vernem cobreixen unes necessitats bàsiques de cultura, sanitat, infraestructures, normes de convivència... La societat de consum respon a altres necessitats i desitjos: lleure, esport, formació, etc., on diferents tipus d'entitats fins i tot competeixen per facilitar-me oportunitats i serveis amb gran comoditat.

L'únic que no m'ofereix la societat (perquè no pot, perquè no vol) és un espai de silenci on poder refer-me del soroll imperant, un lloc de repòs juntament amb l'Amic on recuperar les forces de viure i el seny.

Puc anar al supermercat o a la farmàcia a qualsevol hora del dia; rebo classes d'idiomes quan el meu horari laboral m'ho permet; la piscina s'obre amb l'alba i el gimnàs resta obert fins a la nit. Algunes institucions culturals es plantegen jornades maratonianes en horaris estranys, però assequibles a la demanda del públic. Hi ha serveis d'urgència de gairebé de tot. Amb Internet la franja horària s'ha ampliat a vint-i-quatre hores.

...I enmig de totes les facilitats que m'ofereix el món, vaig a la parròquia i està tancada. Llegeixo a la porta (si hi ha sort) un horari estricte —per escàs— d'obertura i una distribució dolenta de les hores de celebració a les parròquies d'una mateixa zona, cosa que fa moltes vegades impossible assistir a les misses.

Com a persona, també necessito pregar, i si bé puc pregar arreu, també és cert que el nucli de la vida cristiana està en l'Eucaristia, viscuda, celebrada i també adorada. Els cristians tenim la sort de poder estar físicament juntament amb el Déu omnipotent i creador de tot en el sagrari. És una llàstima que els horaris laborables actuals siguin incompatibles amb els de les esglésies.

ANA COSTA
L'Hospitalet de Llobregat

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Eutanàsia-suïcidi

—En una entrevista, un conegut metge a favor de l'eutanàsia va dir que l'actitud de l'Església contrària a treure's la vida és recent, a partir del segle xv, i que abans l'Església acceptava el suïcidi i que fins i tot molts cristians se suïcidaven per anar al paradís... És veritat, això?

—A vegades, les persones diuen coses que no són conforme a la veritat per pura ignorància; en altres ocasions, per mala voluntat. És admirable constatar com, sovint, persones molt instruïdes en determinat àmbit del saber desbarren quan parlen de realitats que desconeixen. Jo també vaig llegir l'entrevista de què vostè em parla i li he de dir que el metge en qüestió ens volia fer combregar amb rodes de molí. Va dir altres animalades, com que Jesús s'havia suïcidat i presentava alguns casos de suïcidi a la Bíblia com a justificació. En aquestes malèvols declaracions es constata la veritat d'aquella dita que afirma que quan hom no viu segons pensa, acaba pensant segons viu.

La disciplina de l'Església ha estat sempre contrària al suïcidi. El II Concili d'Orleans, l'any 533, prohibia rebre ofrenes a favor dels suïcides. El II Concili de Braga, l'any 563, negava la sepultura eclesiàstica a aquells que es treien la vida. El manament «no mataràs» és un manament absolut. La vida només pertany a Déu i ningú no té dret a llevar-se la ell mateix. És veritat que no hi ha cap obligació d'allargar la vida amb mitjans extraordinaris quan no hi ha esperança de cura, però no es pot mai procurar la mort directament. Avui, molts, hipòcritament, pretenen que el dret de matar ancians i malalts és un pas endavant en la civilització. Potser seria més eficaç i humana envoltar d'atenció i estimació les persones ancianes i malaltes que veuen acabar els seus dies. Quan hom se sent estimat difícilment desitja que li donin mort. L'eutanàsia, amb l'avortament, són les expressions més tètriques i horribles de la cultura de la mort contra la qual els cristians hem de lluitar.

Sobre l'infern

—Fa poc vaig sentir en un sermó que l'infern, si existia, estava buit. Abans se'n deia el contrari. Què hem de pensar?

—Teològicament parlant, és tan erroni dir que l'infern està ple com que està buit. Això suposa imaginar-lo com una mena de lloc, espai o contenidor quan en realitat la condemna eterna és un estat o situació personal. La fe ens diu que és una possibilitat de la nostra llibertat. Ningú no pot saber, sense una revelació especial, el nombre dels condemnats. Hauria de preguntar al savi predicador si hi ha estat o ha tingut cap revelació al respecte.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

Quan les coses són mal plantejades

No em crec ser un home de gran formació religiosa, però tinc una preocupació per la doctrina que ensenya Jesucrist. En un món trasbalsat com el d'avui on l'odi sembla la senyera de la globalització, crec que el més encertat és preocupar-nos del que ens diu aquesta doctrina.

Solem dir quan resem: «Senyor, treu del món la fam i la guerra, fes que s'acabi el terrorisme, fes que tinguem pau.» Supliquem i supliquem i tot continua igual. Fa pensar molt aquesta realitat. Deu ser que Déu no escolta?, o que no demanem prou bé? Si parem atenció, veurem que sí que escolta, fins i tot sentirem que ens diu: «No em digueu què he de fer quan ja fa tants anys que us ho vaig dir de paraula i obra.» «No recordeu el sermó de la muntanya?» «No us diu res el meu Calvari?» «Per què

no em supliqueu memòria per recordar que amb els meus ensenyaments i testimonis s'haurien acabat les guerres i la pau en seria el resultat?»

D'aquestes realitats que es toquen, no mancarà qui digui: això és una utopia. És més fàcil creure en l'odi que en l'amor. Crist tan sols va demanar i continua demanant que ens estimem. Aquest món fa tot el contrari. Quants bilions de dòlars en armament hi ha en aquests moments en acció per matar i matar? La doctrina de Jesús i el seu testimoni sembla que estiguin a l'atur: «M'obligueu a repetir: tenen ulls i no hi veuen, tenen orelles i no senten res.»

Dic als cristians, per tant em dic a mi mateix: no tenim dret de queixar-nos mentre no posem en pràctica les ensenyances de Crist.

PIUS PUJOL
Centelles

«La casa i l'escola de la comunió» (3)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Àmbits i instruments de la comunicació

Quan el Sant Pare tracta el tema de la comunió avisa, d'entrada, que no es tracta de precipitar-se a programar iniciatives concretes, sinó de fomentar el principi educatiu de l'espiritualitat de la comunió (vegeu els dos articles precedents). Tanmateix, això no vol dir que no calgui promoure i valorar iniciatives concretes. Per això el Papa, després de descriure l'espiritualitat de la comunió, continua així:

«Sobre aquesta base, el nou segle ha de comprometre'ns més que mai a valorar i a desenvolupar aquells àmbits i instruments que, segons les grans directrius del Concili Vaticà II, serveixen per assegurar i garantir la comunió.» I cita, en primer lloc, «el ministeri petri i, en estreta relació amb ell, la col·legialitat episcopal». D'ells el Papa en subratlla l'origen «en el disseny mateix de Crist per a la seva Església», i, precisament «per això necessiten una contínua verificació que n'asseguri l'autèntica inspira-

ció evangèlica». No es tracta aquí d'un tema a discutir, sinó de reconèixer.

Aquesta reflexió del Papa, que ell estén després a la cúria romana, als sínodes, i a les conferències episcopals, posant-los en el seu nivell, important però no directament donats com a tals per Crist a l'Església, és una forta invitació a la revisió constant, a la llum de l'evangelí.

Els organismes de participació

«Els espais de comunió han de ser cultivats i ampliat dia a dia, a tots els nivells, en el teixit de la vida de cada Església.»

Arribem ja a la concreció de «cada Església», és a dir, a la vida diocesana. No hi ha teixit de vida diocesana sense espiritualitat de comunió. L'enumeració del Papa és completa: el teixit dels ministres ordenats («la comunió ha de brillar en les relacions entre bisbes, preveres i diaques»), el teixit del conjunt pastoral de la diòcesi (entre pastors i tot el Poble de Déu), el teixit de les formes

de vida consagrada («entre clergat i religiosos»), el teixit apostòlic dels laics («entre associacions i moviments eclesials»).

El Concili Vaticà II, i la legislació canònica posterior, han dissenyat uns organismes al servei de la construcció d'aquest teixit. En cada diòcesi hi ha el consell presbiteral, que és l'emanació de la realitat sacramental dels preveres que col·laboren com a germans i amics amb el bisbe (vegeu Decret del Concili Vaticà II sobre els preveres, n. 7); i normalment també el consell pastoral, que és una expressió de tots els estaments de l'església local que el bisbe crida perquè l'ajudin a reflexionar sobre les grans qüestions de la diòcesi. A cada parròquia hi ha també el consell pastoral.

«Aquests consells, diu el Papa, com és sabut, no s'inspiren en els criteris de la democràcia parlamentària, ja que actuen de manera consultiva i no deliberativa; tanmateix, no perden per això significat ni importància.»

El Papa entra aquí en un tema que esdevé sovint conflictiu. Hom parla so-

vint d'introduir més democràcia en l'Església. És una petició ambigua: el Papa precisa que no es tracta, en aquests organismes, de «democràcia parlamentària», és a dir, que totes les decisions es prenguin per majoria de vots entre iguals, simplement perquè en l'Església no totes les responsabilitats són iguals. Però aquí és precisament on ha de resplendir l'espiritualitat de la comunió. Diu Joan Pau II:

«La teologia i l'espiritualitat de la comunió aconsellen una escolta recíproca i eficaç entre pastors i fidels, bo i mantenint-los, per un costat, units a priori en tot allò que és essencial, i per l'altre, impulsant-los a convergir normalment àdhuc en el que és opinable vers opcions ponderades i compartides.»

La finor d'aquestes frases no pot amagar l'esforç, de vegades difícil, que demana aquesta «escolta recíproca i eficaç». Però és un esforç necessari si de veritat es vol que la comunió en cada Església sigui quelcom més que un eslògan repetit sense parar però sense verificació.

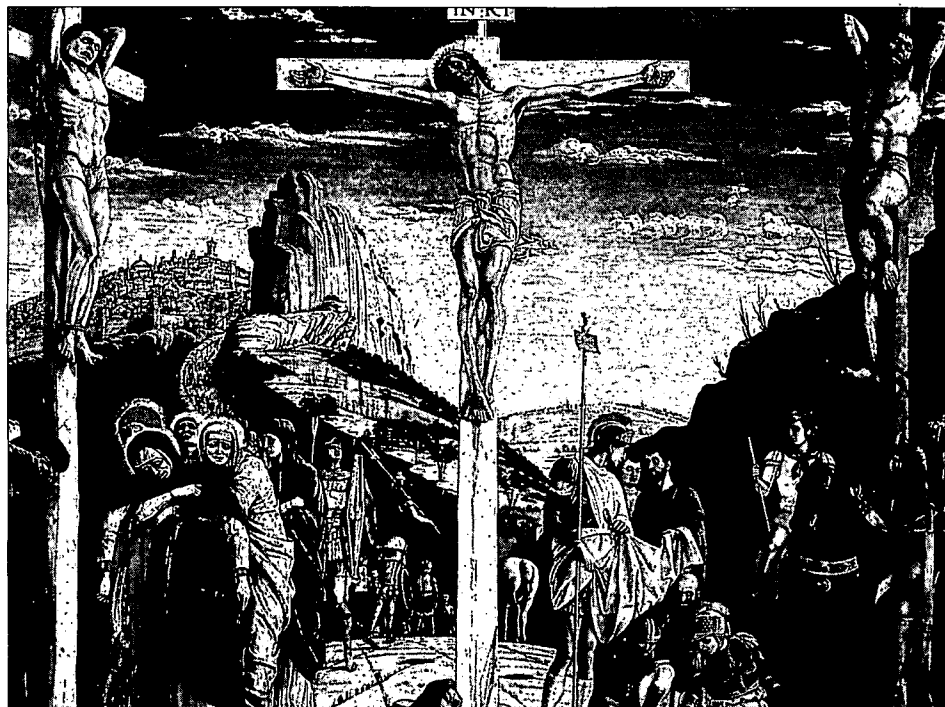
petites homilies

Un rei desconegut

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Mentre uns quants cristians —molts?, pocs? La xifra és relativa— ens aplegarem avui al voltant de l'altar per celebrar la reialesa de Crist que, en oferir-se ell mateix en l'ara de la creu, víctima immaculada i pacificadora, portà a terme el misteri de la redempció dels homes, una gran part de la humanitat seguirà ignorant-lo. És la versió pràctica —aclapadorament realista— del crit de la campanya del Domund que un any proclamava: *Jesucrist és el redemptor, però hi ha molts que no ho saben*. Vint segles de cristianisme no han estat prou per fer que la Bona Nova de l'Evangeli arribés a tothom. El Pare ens allibera del poder de les tenebres i ens traspasa al regne del seu Fill estimat, en qui tenim el nostre rescat, el perdó dels nostres pecats. Per a molts, però, —i no sols dels països anomenats de missió, sinó que també de la gent nostra— Jesucrist continua essent el rei desconegut.

Desconegut i no massa fàcil de reconèixer. Val a dir-ho. Per reconèixer la reialesa de Jesús de Natzaret cal la fe. Do de Déu. Acceptat per l'home. Donem gràcies al Pare, que us ha fet dignes de tenir part en l'heretat del poble sant, en el regne de la llum. Qui no accepta el do de Déu amb humilitat, lliurement, i no es deixa prendre per la llum de la caritat, no pot arribar fins al fons de la personalitat real i reial de Jesús. En aquell temps —com també en el nostre—, les autoritats es reien de Jesús clavat en creu... Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix... Un dels criminals penjats a la creu, també li deia insultant-lo: No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres. L'home és escarnit i, amb ell, la presència de Déu que ens salva. Es fa difícil reconèixer la salvació en les

Crucifixió de Mantegna, Museu del Louvre.

benaurances del Regne quan el que ens domina és la seva negació i acabem executant el qui les proclama. I malgrat la nostra grollera ceguesa, *Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell... Per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist*.

Què fem els cristians perquè Jesucrist deixi de ser per a molts un rei desconegut? No n'hi ha prou de dir: *Anem a la casa del Senyor*. Cal anar-hi i ser-hi. Hem de passar de la nebulosa de la fe sociològica a l'acció que compromet la vida i posa en evidència la fe. L'acció de la pregària que fa palanca. També l'acció de la militància cristiana que des de la massa sap ser ferment evangelitzador del propi ambient. No ens quedem tancats a casa ni a l'interior dels temples. Anem enmig dels infants i dels joves, dels adults, dels obrers i els intel·lectuals, de les mas-

ses que ignoren Jesucrist i, crucificats amb la base, siguem capaços de dir: *Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre regne*. Així obrirem camins perquè tothom pugui conèixer i reconèixer Jesucrist i el seu regne, ara i aquí. Que ell, *Rei de l'univers, doni a tots els pobles la unitat i la pau*.

Aquest és l'últim article de Josep M. Aragonès en la secció litúrgica de petites homilies. Mossèn Aragonès ha estat col·laborant continuadament a *Catalunya Cristiana* des d'un bon principi, ara fa vint-i-dos anys. Des d'aquestes línies li agraïm, com segurament també faran els nostres lectors, la seva valuosa col·laboració.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial I)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

NOVEMBRE

25. Diumenge

Jesucrist, Rei de tot el món (S) Blanc. Lectures: 2 Samuel 5,1-3 / Salm 121 / Colossencs 1,12-20 / Lluc 23,35-43

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Erasme, mr.; Gonçal, b.; Santes, Caterina, vg. i mr.; beata Júlia, rel.

Festa Major: a l'Espunyola, Fígols, Molló i Sant Climent Sescebes.

26. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Daniel 1,1-6.8-20 / Daniel 3,52-56 / Lluc 21,1-4.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silvestre, ab.; Lleonard de Porto Maurizio, prev.; Joan Berchmans, laic; Sirici, P.; Conrad, b.

27. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: Daniel 2,31-45 / Daniel 3,57-61 / Lluc 21,5-11

ALTRES CELEBRACIONS: *Mare de Déu de la Medalla Miraculosa*. Sants, Basileu, b.; beat Ramon Llull.

28. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Daniel 5,1-6.13-14.16-17.23-28 / Daniel 3,62-67 / Lluc 21,12-19

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ruf, mr.; Mansuet, b. i mr.; Jaume de Marchia, prev.; santa Caterina Labouré, vg.

29. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Daniel 6,12-28 / Daniel 3,68-74 / Lluc 21,20-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sadurní (Serni o Cerní), b. i mr.; Demetri, mr.; santa Il·luminada, vg.

Festa Major: a Meranges i Sant Sadurní d'Anoia.

30. Divendres

Sant Andreu (F) Vermell. Lectures: Romans 10,9-18 / Salm 18 / Mateu 4,18-22

ALTRES CELEBRACIONS: Santa Justina, vg. i mr.

Festa Major: a Gurb, Oristà, Sagàs, Sant Andreu de la Barca i Serinyà.

DESEMBRE

1. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Daniel 7,15-27 / Daniel 3,82-87 / Lluc 21,34-36

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eloi, b.; Edmon Champion i Robert Nutter, prev.; beats Roger Filcock, Robert Middleton i companys màrtirs; Naüm, prof.; santa Natàlia, mr.

Lectures bíbliques

Jesucrist
Rei de l'Univers

Lectura primera

2Sa 5,1-3

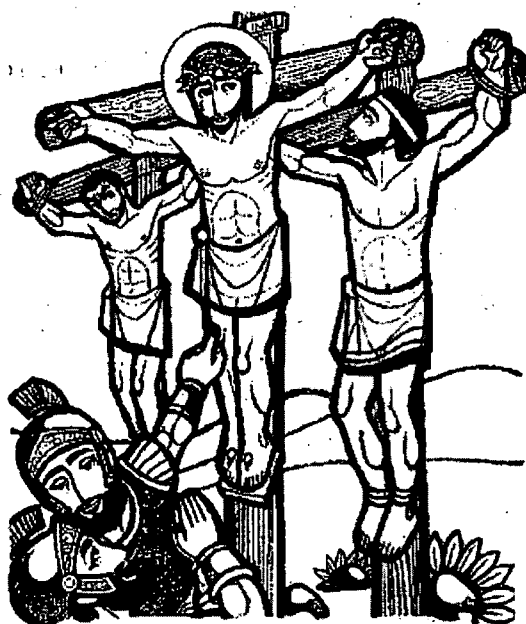
Lectura segona

Col 1,12-20

Ungiren David rei d'Israel

Lectura del segon llibre de Samuel:

En aquells dies, les tribus d'Israel anaren a trobar David a Hebron i li digueren: «Som família teva, som os del teu os i carn de la teva carn. Ja abans, mentre Saül era el nostre rei, tu conduïes les tropes d'Israel quan anaven a la guerra i quan en tornaven, i el Senyor et digué: "Tu pasturaràs Israel, el meu poble, seràs el seu sobirà"». Així, quan els ancians d'Israel anaren a trobar el rei a Hebron, el rei David va fer amb ells un pacte davant el Senyor i l'ungiren rei d'Israel.

Salm responsorial

121

Quina alegria quan em van dir:
«Anem a la casa del Senyor.»
Ja han arribat els nostres peus
al teu llindar, Jerusalem.

R. Quina alegria quan em van dir:
«Anem a la casa del Senyor.»

És allà que pugen les tribus,
les tribus del Senyor.
A complir l'aliança d'Israel,
a lloar el nom del Senyor.
Allí hi ha els tribunals de justícia,
els tribunals del palau de David. R.

Ens traspassà al Regne del seu Fill estimat

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses:

Germans, doneu gràcies al Pare, que us ha fet dignes de tenir part en l'heretat del poble sant, en el Regne de la llum. Ell ens alliberà del poder de les tenebres i ens traspassà al Regne del seu Fill estimat, en qui tenim el nostre rescot, el perdó dels nostres pecats.

Ell és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel, com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell.

Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

Al·leluia

Mc 11,10

Al·leluia! Al·leluia! Beneït el qui ve en nom del Senyor: Beneït el Regne del nostre pare David, que està a punt d'arribar. Al·leluia!

Evangeli

Lc 23,35-43

Senyor, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

En aquell temps, les autoritats es reien de Jesús clavat en creu i deien: «Ell, que en salvava d'altres, que se salvi ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit.» Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix.» Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus.»

Un dels criminals penjats a la creu, també li deia insultant-lo: «¿No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres». Però l'altre, renyant-lo, li respongué: «¿Tu que estàs sofrint la mateixa pena tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixíem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal.» I deia: «Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne.» Jesús li respongué: «T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís.»

Barcelona

diòcesis

Preparatiu de la
VIII Jornada Diocesana

■ El lema «Anem mar endins» ens recorda que «cal sortir de casa i compartir l'Evangeli amb qui ens envolta»

BARCELONA.— La diòcesi de Barcelona celebrarà la VIII Jornada Diocesana el proper diumenge dia 2 de desembre al Palau Sant Jordi. Tal com diu el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, l'objectiu és compartir un dia de convivència amb els feligresos, els preveres i els bisbes de la diòcesi, pregant tots junts per la pau al món amb una eucaristia. La Jornada, que no té cap límit de participació, té com a lema «Anem mar endins», una crida a sortir de casa i evangelitzar tothom qui ens envolta.

Considerada la «Festa Major» del bisbat de Barcelona, la VIII Jornada Diocesana és «un testimoni de la vida cristiana de la diòcesi de Barcelona, de l'activitat comunitària de les parròquies, dels grups pastorals i dels moviments. També és un bon moment perquè, davant dels conflictes internacionals i dels més propers, ens reunim en aquest acte de germanor i preguem a Déu per la pau al món», comenta Francesc Figueras, coordinador de la Jornada.

El dia 2 de desembre a les quatre de la tarda tothom està convidat al Palau Sant Jordi a participar en la VIII Jornada Diocesana, prèvia recollida de les invitacions a cada parròquia o a la porteria del bisbat. «Tots els qui vulguin compartir aquest dia hi poden venir, des d'un nadó fins a l'avi més gran. El cardenal Carles ha convocat

tota la comunitat cristiana de la diòcesi de Barcelona per compartir la paraula, el pa i el vi. Per facilitar l'accés al Palau Sant Jordi el bisbat, conjuntament amb l'Ajuntament de Barcelona, han habilitat uns autobusos que faran de forma gratuïta el recorregut d'anada i tornada entre la plaça d'Espanya i el Palau Sant Jordi. A més, també hi haurà un servei de guarderia organitzat pel MCEC (Moviment de Centres d'Esplai Cristians).

«Anem mar endins»

El lema d'aquest any és «Anem mar endins», i ens n'explica el significat Francesc Figueras, coordinador de la Jornada des de fa quatre anys: «El lema està tret de la carta apostòlica de Joan Pau II *Novo millennio ineunte* i significa anar

mar endins a portar l'Evangeli. Si seguim la línia de les altres jornades (amb els lemes l'any 1999 de «2.000 anys d'Evangeli» i l'any jubilar de «Testimonis de l'Evangeli»), la preparació feta durant aquests tres anys en el coneixement de l'Evangeli té la conseqüència d'anar mar endins, de portar aquesta paraula que vivim més enllà de les nostres fronteres. Això no significa només anar a l'estranger, sinó sortir de casa nostra i compartir amb companys de feina, d'escola, amics i amb tota la gent que coneixem, allò que realment és el nostre alè de vida, que és l'Evangeli i seguir Jesucrist. És a dir, ser testimonis de la paraula i de la vida de Crist.» La imatge que acompanya el lema, dissenyada per Jordi Font, col·laborador habitual del bisbat, simbolitza el mar amb la sortida del sol a l'horitzó, fet que emfatitza la idea de l'inici d'un procés d'evangelització que no té un final, ja que el mar és infinit.

La Jornada Diocesana de l'any passat va tenir lloc a la Sagrada Família.

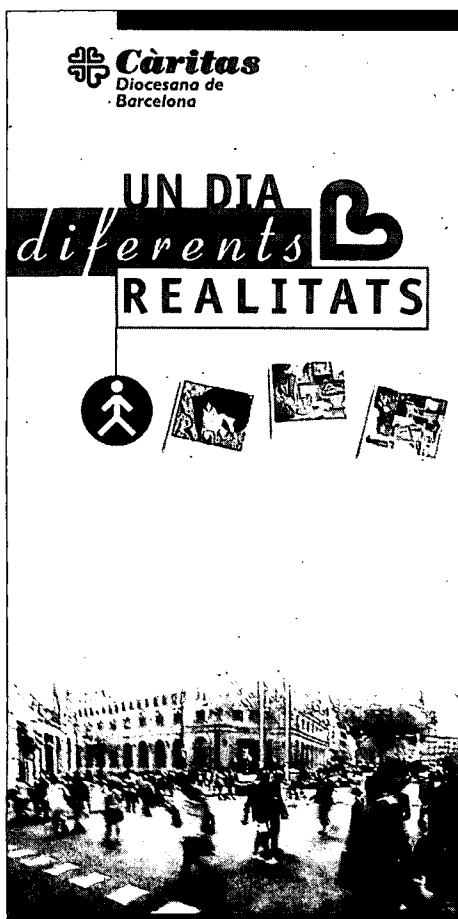
Enguany la trobada torna a fer-se al Palau Sant Jordi, després que l'any passat tingués lloc a la Sagrada Família. El motiu va ser donar a entendre que l'Església, igual que el temple en què va tenir lloc, encara està en construcció. «Esperem que sigui una gran festa», conclou el coordinador de la Jornada, i acaba recordant que la col·lecta serà destinada íntegrament a Càritas diocesana de Barcelona amb vistes a les properes festes de Nadal.

Sara Antoja Xirau

Càritas referma en un acte multitudinari l'aposta pels més necessitats

BARCELONA.— «Càritas —amb més de cinquanta anys d'història, i que treballa a favor dels més pobres i desfavorits— té el desafiament de continuar treballant contra la marginació i per la justícia social en un constant esforç d'adaptació a la realitat sense perdre, en cap cas, el fil conductor: la nostra opció evangèlica.» Amb aquestes paraules de salutació, Núria Gispert, directora de Càritas diocesana de Barcelona, obria oficialment una trobada institucional, el diumenge 11 de novembre, que va servir per presentar la línia de treball de l'entitat fins al 2005.

«És evident que sempre hi haurà exclusió si no canviem els mecanismes de l'evolució social», va continuar Núria Gispert, que ha estat recentment elegida vicepresidenta de la Confederació de Càritas espanyola. «La manca de cohesió tendeix a fer de la nostra societat un conjunt d'individus aïllats, on les desigualtats es fan més evidents per la manca d'un teixit social solidari que avui crea noves problemàtiques.» I va afegir: «Càritas ha de ser, davant de tot això, el referent creïble en paraules i fets que estimuli formes d'actuació, que respongui el més adequadament possible a aquestes noves formes de pobresa i faci realitat el compromís a favor de la justícia social.»

Càritas ha editat un tríptic explicatiu de les diferents realitats assistencials.

La sala gran del Teatre Nacional de Catalunya, tot i que el dia no era gaire propici per sortir de casa, es va quedar petita per la gran assistència de públic alhora que va acollir un planter de convidats d'alçada. Juntament amb la presència, doncs, de Núria Gispert i del president de Càritas espanyola, José Sánchez Parra, l'acte va comptar amb la participació del cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona; de Joan Rigol, president del Parlament de Catalunya; del periodista Antoni Bassas, que va presentar l'acte, i dels actors Imma Colomer i Joan Pera, que van posar el seu granet de sorra a través de la lectura de poemes dels autors Joan Salvat-Papasseit, M. Àngels Anglada, José Saramago, Miquel Martí i Pol i Mario Benedetti. Per acabar-ho d'arrodonir, el grup de gospel The BlackBirds va posar la nota musical a un acte institucional en què Càritas no es va estar de res.

Set eixos de treball

Joaquim Sabater, secretari general de Càritas diocesana de Barcelona, va ser l'encarregat de posar sobre la taula els set eixos de treball per als pròxims anys. A títol d'exemple n'esmentarem dos: d'una banda, prioritzar des de l'opció evangèlica preferencial pels pobres l'atenció soci-

al a les persones, col·lectius i territoris més desfavorits i desatesos, sense cap mena de discriminació i, de l'altra, treballar per dinamitzar i aprofundir el compromís real de la comunitat cristiana envers l'exercici de la caritat i la promoció de la justícia social.

«Avui reclamen de nosaltres uns esforços importants el col·lectiu d'immigrants», va recordar Joaquim Sabater. «Però no deixem de banda, ni deixarem mentre ens necessitin, les persones grans amb pocs recursos econòmics, els infants en alt risc social, les persones sense sostre, dones amb càrregues familiars i amb dificultats per obrir-se camí, persones amb escassa formació professional, malalts mentals que no poden accedir, per diversos motius, a la xarxa pública...»

El cardenal Carles, que va ser l'encarregat de cloure l'acte, no es va estar de demanar a les autoritats polítiques presents que quan facin els pressupostos pensin en les persones més necessitades que lluiten amb grans dificultats per viure en la societat del benestar. I, malgrat la situació actual de desesperança per a molts, va tancar l'acte institucional amb un to d'esperança. «Esperança perquè no s'ha perdut el sentiment cristià d'amor al proïsme; esperança perquè no estem sols a combatre les injustícies.» (C.M.)

Barcelona

Cinc nous diaques camí del sacerdoci

■ La catedral celebra joiosa la consagració de nous ministres al servei de l'Evangeli

BARCELONA.— Enmig de la crisi vocacional que actualment sacseja Occident i en la qual la diòcesi de Barcelona també es troba immersa, l'ordenació diaconal de cinc seminaristes esdevé tot un respir que convida a l'esperança. Manuel Amado, Francesc Jordana, Emili Marlés, Oriol Pallàs i Joan Sabé són des de l'11 de novembre passat nous diaques al servei de l'Evangeli. Deixebles de Jesús que s'han volgut consagrar totalment a Ell, i que, com a bons diaques, vénen a servir i no a ser servits.

Fins a tres vegades va repetir el cardenal Ricard M. Carles al començament de la celebració que es tractava d'un dia gran per a la diòcesi de Barcelona. I certament ho era. Manuel Amado, Francesc Jordana, Emili Marlés, Oriol Pallàs i Joan Sabé rebien el ministeri diaconal i passaven a formar part d'un clergat barceloní que ara es reforça amb l'arribada de saba nova. L'alegria, doncs, estava més que justificada.

Abans d'iniciar la solemne celebració presidida pel cardenal i concelebrada per una cinquantena de preveres i diaques, els que anaven a ser ordenats van demanar als assistents ajuda per «donar gràcies a Déu per aquest do tan gran i per ser autèntics servidors de les comunitats cristianes, especialment dels més necessitats».

Prostrats davant del seu pastor, els nous diaques escolten de l'assemblea les lletanies dels sants, que demanen per a ells la gràcia de Déu.

El pas a fer era realment important, una consagració per a tota la vida, tot responen a una crida que els confia de forma especial «l'anunci del missatge de salvació de Jesús».

El cardenal Carles va mostrar durant tota la celebració un to molt paternal, sobretot en l'homília, adreçada de manera particular als que anaven a ser ordenats: «La iniciativa és sempre de Déu, Ell us ha elegit i Ell romandrà sempre al vostre costat, posant als vostres llavis i al vostre cor les paraules adients.» Els va convidar a no témer res ja que «no fareu altra cosa que anunciar Aquell que esteu, i per qui heu deixat tants projectes. Ell és el vostre estimat i Ell us estima. Per això, no només rebeu avui un ministeri, sinó que us consagreu al Senyor i Ell es consagra a vosaltres per a tota la vida». «Aquesta consagració —afegia el cardenal— farà possible que vosaltres, com el gra de blat, us obriu a la força del Senyor i germineu per a glòria de Déu i bé dels homes. I tot perquè els vostres motius per viure valen més que la vostra pròpia vida. L'amor a Déu és la vostra prioritat,

més que qualsevol altre projecte.»

Després de la sentida homília del cardenal, Manuel Amado, Francesc Jordana, Emili Marlés, Oriol Pallàs i Joan Sabé van proclamar les seves promeses ministerials i tota l'assemblea va resar les lletanies perquè aquests les puguin dur a bon terme. El cardenal els va imposar les mans mentre el poble pregava en silenci. Era el moment més important de la celebració, en què els seminaristes, agenollats davant del seu pastor, rebien l'oració d'ordenació: «Fes descendir, Senyor, damunt d'ells l'Esperit Sant, que els enforteixi amb el do de la teva gràcia septiforme, perquè puguin complir fidelment el seu ministeri.» Els va ser imposada l'estola creuada i van ser revestits amb la dalmàtica. Finalment, el

cardenal els va lliurar el llibre dels Evangelis com a signe de l'ofici diaconal «de proclamar l'Evangeli en les celebracions litúrgiques i de predicar, de paraula i d'obra, la fe de l'Església». L'ordenació es va tancar amb el petó i l'abraçada de pau.

A partir d'aleshores els nous diaques van emprendre la seva primera tasca diaconal en assistir el seu arquebisbe en la celebració de la missa i la distribució de l'eucaristia. En acabar la celebració, Mn. Emili Marlés, en nom dels recent ordenats, va agrair efusivament a tothom el seu suport: a familiars, a formadors del seminari, al cardenal, a l'Església... i especialment a Déu Pare, «per haver volgut fer-nos servidors del seu fill en la tasca més fascinant de la història».

Després d'aquest esdeveniment eclesial tan important, l'Església de Barcelona no s'atura en les celebracions i el diumenge 25 de novembre tornarà a estar de festa amb l'ordenació sacerdotal de Mn. Josep Rodríguez i Mn. Vicenç Araque. Serà també a les 19.00 a la catedral de Barcelona.

Samuel Gutiérrez

Primeres impressions

MN. MANUEL AMADO I CALLEJÓN, 45 anys

Parròquia Sant Esteve de Granollers

«Realment l'Església avui em ratifica i em dona la força per jugar-m'ho tot per Crist. Ella m'ha confirmat que Déu em crida i això m'omple de goig i entusiasme, malgrat totes les dificultats.»

MN. FRANCESC JORDANA I SOLER, 34 anys
Parròquia Mare de Déu de Fàtima de Granollers

«Abraço aquesta consagració a Crist amb la certesa que no hi ha cap noia, cap feina, cap dignitat humana, que em pugui omplir tant com nostre Senyor Jesucrist. Aquesta és la meva vocació, l'única cosa que em farà autènticament feliç.»

MN. EMILI MARLÉS I ROMEU, 28 anys
Parròquia de Santa Maria de Caldes de Montbui

«He viscut l'ordenació amb molta alegria i molta pau. Avui és un dels dies més importants i feliços de la meua vida. Avui ha estat com pujar al Tabor, però demà tocarà baixar al dia a dia. Som ordenats per complir una missió, i aquesta comença a partir d'ara.»

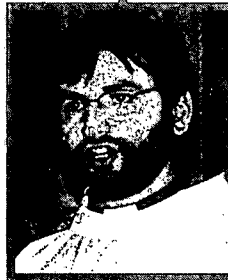
MN. ORIOL PALLÀS I ESPINET, 33 anys
Parròquia Santa Maria de Castelldefels

«Veure com l'Església t'acompanya i t'ajuda amb la pregària m'ha permès viure l'ordenació amb molta intensitat. Em sento molt feliç i agraït per aquest gran do de Déu que és el diaconat. Em sento alegre i en pau, completament en mans de Déu, a qui m'he consagrat per sempre.»

MN. JOAN SABÉ I COLOM, 32 anys
Parròquia Mare de Déu de la Pau de Barcelona

«Tot i la meua petitesa i la meua limitació, l'ordenació diaconal representa sobretot gratuïtat i alhora responsabilitat. L'acullo amb molta alegria perquè estic convençut que és el camí que Déu ha pensat per a mi.»

Causa dels màrtirs caputxins

BARCELONA.— El dissabte 27 d'octubre es va celebrar a l'església de la Mare de Déu de Pompeia la sessió de clausura del procés diocesà de beatificació o declaració de martiri del S. De D. P. Frederic Berga i 25 companys de l'orde de Frares Menors Caputxins de la província de Catalunya.

L'acte va començar a les 19.00 amb la celebració d'una eucaristia que va presidir Mons. Pere Tena i Garriga, concelebrada per un bon nombre de preveres. L'església era

plena de gom a gom. S'hi feren presents molts familiars dels màrtirs, i entre ells quatre germans carnavals, que ho van viure amb especial emoció. Acabada l'eucaristia es va procedir a la sessió de clausura, que presidia per delegació del cardenal Ricard M. Carles el mateix Mons. Tena. Els membres del tribunal de la Causa són el P. Ramon Domènech, o.f.m., el P. Ramon Alsina, c.m.f., i Mn. Ramon Grau, notari. El vicepostulador de la causa és el P. Pere Cardona, o.f.m. cap. (C.C.)

El nunci presideix el 50è aniversari del Seminari

Laics i sacerdots celebren el mig segle de l'emblemàtic edifici

TORTOSA.— La Jornada diocesana del Laïcat, l'11 de novembre, per celebrar els cinquanta anys de l'edifici del Seminari de Tortosa va ser presidida per Mons. Manuel Monteiro, nunci apostòlic a Espanya. Gairebé mil persones van participar en la missa solemne de la catedral copresidida per l'arquebisbe de Santiago de Compostel·la i president de la Comissió Episcopal de Seminaris, Mons. Julián Barrio, i el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, i concelebrada per 35 capellans de la diòcesi, inclosos els capitulars.

En la monició d'entrada Mons. Salinas va agrair la presència de les autoritats civils: el president de la Diputació de Castelló, Carles Fabra; l'alcalde de Tortosa, Joan Sabaté, i altres alcaldes vinguts d'arreu de la diòcesi. El delegat de la Generalitat a les Terres de l'Ebre, F. Sancho, i altres autoritats no hi van poder arribar fins uns minuts després.

Mons. Salinas va dir: «Dono gràcies a Déu pel Seminari com a edifici i institució que ens ha regalat sacerdots i indirectament laics que s'hi han educat.» Va enumerar religioses i monges contemplatives, així com laics dels moviments, associacions i consells parroquials. El bisbe va canviar de to al final de la seva monició: «Expresso la meua tristesa per l'absència justificada del president de la Generalitat, Jordi Pujol, i altres que com ell no han estat lliures perquè aquests dies s'ha faltat a la bona convivència cívica.» Es referia a l'ambient de crispació, en què va mancar el respecte, dels dies 10 i 11 de novembre a les Terres de l'Ebre.

«Vaig acceptar amb goig la seva invitació i per tant tenia previst ser avui a la catedral de Tortosa. Però tot fa pensar que la meua vinguda es produiria en un context de coacció que podria desembocar en incidents violents. No vull que una festa com aquesta es vegi desvirtuada d'aquesta manera. El bisbat de Tortosa no s'ho mereix, i vostè tampoc.» Així començava la carta que Jordi Pujol va adreçar a Mons. Salinas en què justificava la seva absència de l'acte i que va ser entregada en mà el mateix matí del diumenge. De fet, més de 200 persones cridaren i xiularen davant del Palau Episcopal, on el nunci havia saludat les autoritats civils.

L'homília, que el nunci va llegir dempeus, va començar en català i després va continuar en castellà. «Som ciutadans del cel i som cridats a viure'l i a arribar-hi per mitjà dels sacraments i la caritat. Morim per a Déu quan vivim només per a nosaltres», va dir el nunci, que va afegir: «Donem gràcies a Déu pels cinquanta anys del Seminari. Gràcies a totes les parròquies, que molt abans del 1960 col·laboraren en la construcció de l'edifici, el gran impulsor del qual va ser el bisbe Moll i Salord.»

Aleshores el nunci Monteiro va entrar en el nucli del seu missatge: els laics participen del Crist en línia comuna pel Baptisme, mentre que hi ha un altre nivell, el ministerial, que ha de servir el primer. «Estem

tots implicats a fer créixer les vocacions sacerdotals. Els capellans seran els primers de suscitar noves i selectes vocacions. També els laics i especialment les famílies...» Després va esmentar dos sacerdots de la diòcesi: el beat Mn. Sol i sant Enric d'Ossó, que treballaren molt en les vocacions consagrades. Finalment es va referir a les vocacions bíbliques de Moisès i Abraham i ja en el Nou Testament a sant Pau. Va saltar tot seguit a sant Ignasi de Loiola i sant Francesc de Borja, de la Companyia de Jesús. Va recordar també els màrtirs diocesans de l'any 1936.

Al final de la missa Mn. Ramon Font, rector del Seminari, va llegir la carta del mateix nunci en què es justificava la benedicció papal als seminaristes i tots els fidels. Fou molt aplaudida. Mn. Ramon Font ha dit que «la realitat actual del Seminari —dotze seminaristes i 1.000 col·legials— és el reflex de l'estat de la diòcesi. Com més vocacions cristianes, més vocacions al sacerdot, perquè tots són cridats pel Senyor. Més que la preocupació pel Seminari institució, que també la tinc, i molt, allò que més em preocupa és la vida cristiana de la diòcesi, on es troba el cor del bisbat i els seminaristes».

D'altra banda, Mons. Salinas ha destacat que «el fruit més important que s'espera d'aquest aniversari és estrènyer les relaci-

Mons. Monteiro va presidir una missa solemne a la catedral de Tortosa.

ons de cadascuna de les parròquies i la comunitat dels seminaristes. Per això cal impulsar una acurada informació sobre la seva responsabilitat en la vida i en el futur del Seminari, en la pregària, en el testimoni de vida, en l'estima per la vocació sacerdotal i en el suport econòmic».

144 CAPELLANS COMMEMOREN L'ANIVERSARI

Mons. Manuel Monteiro, el matí del 12 de novembre, va fer una visita de cortesia

diplomàtica a l'Ajuntament de Tortosa. Tot seguit, va oferir una roda de premsa al Palau Episcopal. Es mostrà molt senzill: «Pregunteu sense por tot el que vulgueu.» I els periodistes li van fer preguntes de temes perifèrics. «No em vaig sentir incòmode davant dels crits i xiulets dels ciutadans que s'oposen al transvasament de l'Ebre, però aconsello no barrejar les coses, ja que les coses sagrades s'han de tractar santament», va dir el nunci.

Sobre el contenciós entre les diòcesis de Lleida i Barbastre-Montsó per la recuperació de les obres d'art, va dir: «Sé que unes comissions d'experts estudiaran amb ànim positiu solucions que satisfacin totes dues parts.» Davant de la pregunta doble de l'aigua que es transvasi de l'Ebre a terres de Castelló i la reacció política de segregar de nou la diòcesi de Tortosa, va repetir la mateixa línia: «Els polítics no han d'immiscir-se en temes d'Església.» En el nomenament de bisbes, el criteri a seguir és «l'important és on vius, no on has nascut».

AL SEMINARI: «EL MINISTERI SACERDOTAL, AVUI»

El ministeri sacerdotal, avui és el tema que va explicar el nunci en un auditori de 144 capellans, presidits pel cardenal Ricard M. Carles; l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach; el bisbe coadjutor d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives; el bisbe de Soborn-Castelló, Mons. J. A. Reig, i el de Tortosa, Mons. Xavier Salinas.

Va partir de l'afirmació de Jesús «Jo estic amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món», i va anar aplicant la presència del Crist, que «està ara i aquí amb els que commemorem els cinquanta anys del Seminari, malgrat els conflictes mundials que ens fan sentir insegurs». Va esmentar l'11 de setembre als EUA i les seqüeles que se'n deriven. Va explicar llargament el pensament de la carta *Novo millennio ineunte* de Joan Pau II sobre el ministeri de la Paraula que evangelitza l'home d'avui. «A la societat no li presentem "coses", li oferim la fe en una persona viva que és Déu encarnat», va dir el nunci, i va afegir: «La Paraula no pot acomodar-se simplement a la cultura d'avui, però la il·lumina i la purifica si cal. Pensem en l'avortament, l'eutanàsia, matrimonis que no ho són...»

«Ens cal mirar amb ulls de fe els nous signes dels temps en què molts cristians, capellans i persones de bona voluntat saben convertir l'odi en amor, impulsar ONG amb visió integral catòlica, no fer demagogia reduint el missatge de Jesús a un alliberament temporal dels pobres», va afirmar Mons. Manuel Monteiro. «El mal està en el cor i l'únic que ens pot alliberar és Jesucrist. No tenim fórmules màgiques però sí la gràcia de Déu, que pot utilitzar instruments capacitats i dòcils: els preveres en el nostre cas. Els sacerdots estem preparats per

Un auditori de prop de 150 capellans, entre els quals hi havia nombrosos bisbes, va escoltar atentament la ponència de Mons. Monteiro.

Barcelona

Lliurament de les Creus de Sant Jordi

■ Valentí Miserachs, director del Pontifici Institut per la Música Sacra, ha estat un dels guardonats

BARCELONA.— En un acte solemne celebrat el dilluns 12 de novembre, l'eclésiàstic Valentí Miserachs i Grau va rebre la Creu de Sant Jordi, la condecoració del govern de la Generalitat de Catalunya que distingeix les persones que han fet una contribució notable a la comunitat.

L'acte va tenir lloc a la sala oval del Museu Nacional d'Art de Catalunya i va ser presidit pel president de la Generalitat, Jordi Pujol, que va lliurar a trenta personalitats i quinze entitats la insígnia més coneguda i emblemàtica de les que atorga la Generalitat de Catalunya. La Creu de Sant Jordi és el reconeixement a les persones que pels seus mèrits han prestat serveis destacats a Catalunya en la defensa de la seva identitat o també en l'àmbit cívic i cultural.

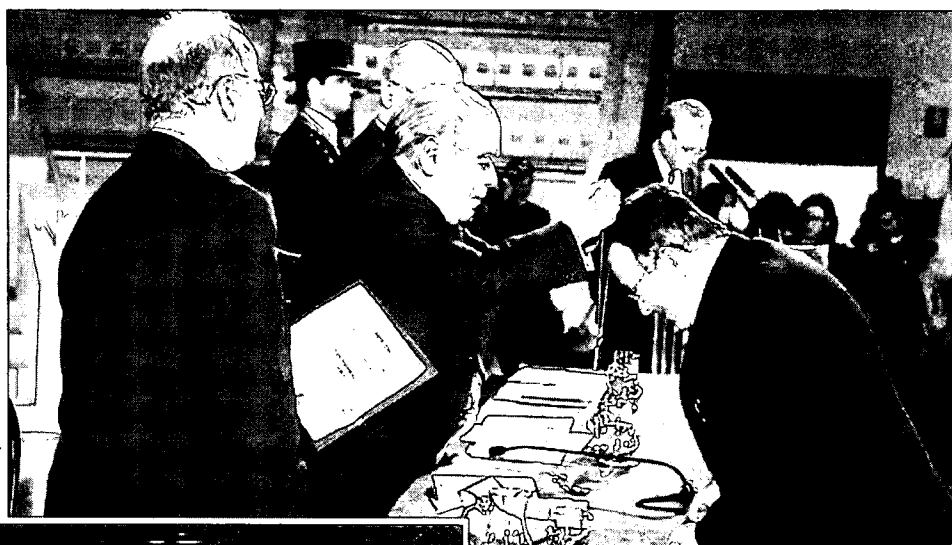
Mn. Valentí Miserachs, acompanyat de la seva família i amics, va rebre la distinció per la seva destacada trajectòria com a compositor de música sacra, mestre de capella a Roma i antic organista de la basílica de Sant Pere del Vaticà. L'eclésiàstic és director del Pontifici Institut de Música Sacra i entre les seves obres cal esmentar el poema simfònic *Nadal*. Miserachs, que fa gairebé trenta anys que viu a Roma, va mostrar-se content d'haver estat escollit «català a l'estranger» per la seva aportació i responsabilitat en el camp mu-

sical de l'Església catòlica.

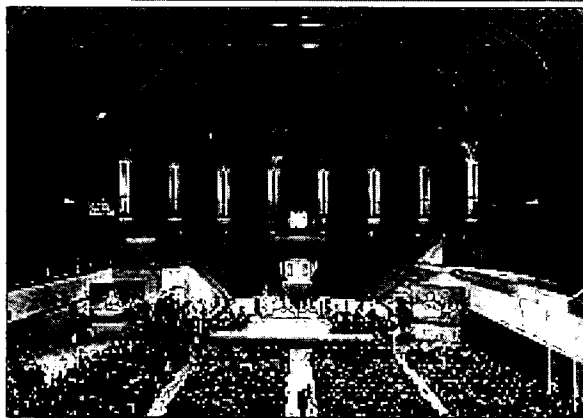
En l'apartat de les entitats guardonades, cal destacar l'Escola Tècnica Professional del Clot, la Institució Cultural del CIC, la Junta Constructora del Temple Expiatori de La Sagrada Família i la revista *Serra d'Or*, editada per Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

L'Escola Tècnica Professional del Clot és un centre educatiu vinculat a la Companyia de Jesús que ha estat distingit amb la Creu de Sant Jordi per la seva tasca docent des de fa cent anys, especialment en l'àmbit de la formació professional i activitats relacionades amb l'educació en el lleure i de caire assistencial i pastoral.

L'Institut Cultural del CIC ha rebut també la condecoració per la seva experiència educativa des dels valors de l'humanisme cristià i la Junta Constructora del Temple Expiatori de la Sagrada Família l'ha ob-

Mn. Miserachs rep la Creu de Sant Jordi de mans de Jordi Pujol.

Vista general de l'acte de lliurament.

tingut per promoure l'obra i figura d'Antoni Gaudí.

Josep Massot va recollir també un guardó en nom de la revista mensual que dirigeix, *Serra d'Or*, que ja ha arribat als cinc-cents números i que durant tants anys ha fomentat el diàleg i la catalanitat. Tots ells són persones amb mèrits diferents però que tenen en comú el signe de la col·lectivitat i la il·lusió.

Eulàlia Clapers

Conferència Episcopal Tarraconense

Redistribució de responsabilitats entre els bisbes

TIANA.— El 13 de novembre va tenir lloc la reunió n. 160 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) a la casa d'espiritualitat Maria Immaculada de Tiana. Tenint en compte els recents nomenaments episcopals en les diòcesis catalanes, els bisbes van decidir la següent redistribució interdiocesana de responsabilitats: de la pastoral de la salut se n'encarregarà Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, bisbe de Lleida, en substitució de Mons. Antoni Deig; de la pastoral del turisme i dels santuaris, Mons. Carles Soler, bisbe electe de Girona, en substitució de Mons. Jaume Camprodon, mentre que Mons. Josep Àngel Sáiz, bisbe auxiliar electe de Barcelona,

es farà càrrec de l'ensenyament de la religió, en substitució de Mons. Joan-Enric Vives, actual bisbe coadjutor d'Urgell i secretari de la CET.

D'altra banda, els bisbes, a proposta de Mons. Lluís Martínez Sistach, van estudiar i aprovar el text de projecte de Regió Eclesiàstica Tarraconense, amb els corresponents estatuts, que han de presentar en l'assemblea plenària de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) que començava el 19 de novembre, tal com és preceptiu fer-ho per poder remetre-ho a la Santa Seu per a la seva aprovació. El text aprovat incorpora les esmenes fetes pels bisbes a partir de les diverses aportacions que es

van fer en l'última assemblea plenària de la CEE, celebrada el mes d'abril passat.

Els bisbes, en presència del P. Francesc Riu, director del Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió, van tractar la situació de l'ensenyament religiós escolar a Catalunya, especialment en el nivell secundari obligatori, a l'escola pública. En aquest sentit, van constatar els greus déficits que la normativa actual implica per a l'exercici real del dret fonamental de poder rebre l'ensenyament de la religió a l'escola i van acordar dur a terme les gestions necessàries per pal·liar aquests déficits.

En el capítol de nomenaments, els bisbes van donar el seu vistiplau com a presi-

dent del MUEC a Xavier Portell; van nomenar presidenta del MIJAC Teresa M. Figuerola i consiliari general del mateix moviment Mn. Jaume Fontbona, i consiliari nacional de la JOC Mn. Josep M. Romaguera.

Finalment, a proposta de Mons. Josep M. Guix, bisbe de Vic, els bisbes van estudiar els actes a celebrar en l'Any Verdaguerià 2002, que commemorarà el centenari de la mort de Mn. Cinto Verdaguier. Entre d'altres, van acordar celebrar la pròxima primavera una jornada oberta a tots els preveres i diaques de les diòcesis catalanes per recordar la figura del gran poeta i sacerdot. (C.C.)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX
MOBLES, OBJECTES
JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS
VISITES A DOMICILI

Tel. 93 217 56 07 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Missa del Reservat al Seminari.

Els capellans tortosins canten l'«Haec est dies», dedicat al Santíssim Reservat.

ser líders però de fet som liderats per altres del món no creient.» I va acabar amb casos i exemples: «Recomano que els capellans diocesans visquin en grups petits, així com la pregària davant el Santíssim Sacrament, no fiar-se de l'espiritualitat anomenada de la mare-terra, de la qual no seriem més que una partícula destinada a desaparèixer.» De l'economia de l'Església, va insistir que és cosa de tots, i que els diners són per als serveis religiosos i Càritas, que beneficia tothom.

LA MISSA DEL RESERVAT

Sis bisbes, inclòs el nunci, van copresidir la missa del Reservat, presidida per Mons. Xavier Salinas i concelebrada pels 144 capellans de les diòcesis de Sogorb-Castelló i Tortosa. L'eucaristia va ser solemne pels textos litúrgics, l'encens i el cant gregorià. El prelat tortosí es va sentir satisfet pels actes celebrats durant l'any. En l'homilia, Mons. Salinas va dir: «Donem gràcies a Déu per la figura del bisbe Moll, que va impulsar amb audàcia la construcció de l'edifici del Seminari. Ell va escriure en una pastoral de l'any

1945: "El Seminario nos da el fruto del sacerdocio. Suprimir el Seminario es suprimir el porvenir de la Iglesia."» D'acord amb les lectures, va convidar els sacerdots a caminar com en un èxode i a tenir esperança d'arribar a la meta. «En les paraules de Jesús,

Mons. Salinas:
«Dono gràcies a Déu pel Seminari com a edifici i institució»

«Feu el meu memorial», es va instituir el sacerdoci que acollim a cor obert. (...) El Bon Pastor dona vida i n'engendra de nova en el poble de Déu per mitjà dels preveres. (...) No siguem nostàlgics recordant temps passats. Estem en mans del Senyor, que s'aprofita de les crisis i les nostres limitacions i ens infon esperança de futur.»

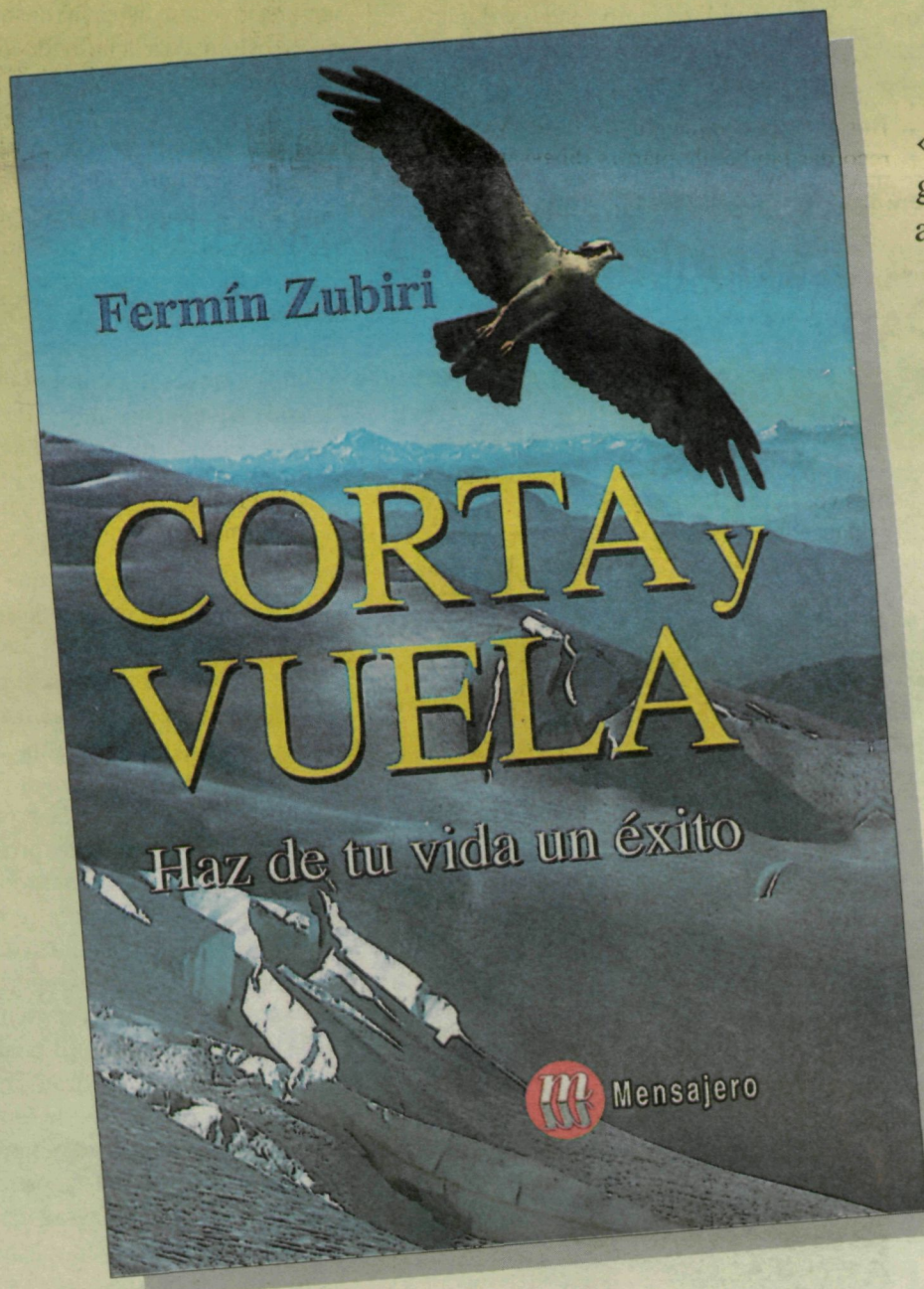
Va obrir la monició d'entrada el vicerector del Seminari, Mn. Blai Ruiz: «Cada any, en el dia d'avui recordem els difunts, saludem els nouvinguts i entrem en comunió amb els que estan a Roma o al Machu-Picchu (Perú). Fem ara el camí del Senyor present en l'Eucaristia.»

Ja al pati central el cor i el poble cantaren l'«Haec est dies», de Mn. Peris, operari diocesà, músic i màrtir. Un esperit contemplatiu planejava entre els xiprers i l'encens. Es palpava en els silencis. Havent dinat, es va distribuir el llibre *Història del Seminari diocesà de Tortosa*, de Mn. Josep Alaña. A les postres un sacerdot de la Tarraconense em va dir: «Això a la meva diòcesi és impensable.» *Deo gratias!*

J. Blanc i Bahima

«CORTA Y VUELA»

(Haz de tu vida un éxito)
per Fermín Zubiri

«Una sorpresa i una gran troballa. Són les ales que necessitava.»

Patxi Galdós

«Tant de bo hi hagués ensopegat fa anys, amb aquest llibre.»

Tomás Colmena

Demaneu-lo al vostre llibreter o a Ediciones Mensajero. Telèfon 944 470 358
c/ Sancho Azpeitia, 2 - 48014 Bilbao
A/e: mensajero@mensajero.com

Catalunya

Un nou impuls per a la pastoral juvenil

■ Les Jornades Catalanobalears de Pastoral de Joventut apleguen a Barcelona més de 400 persones

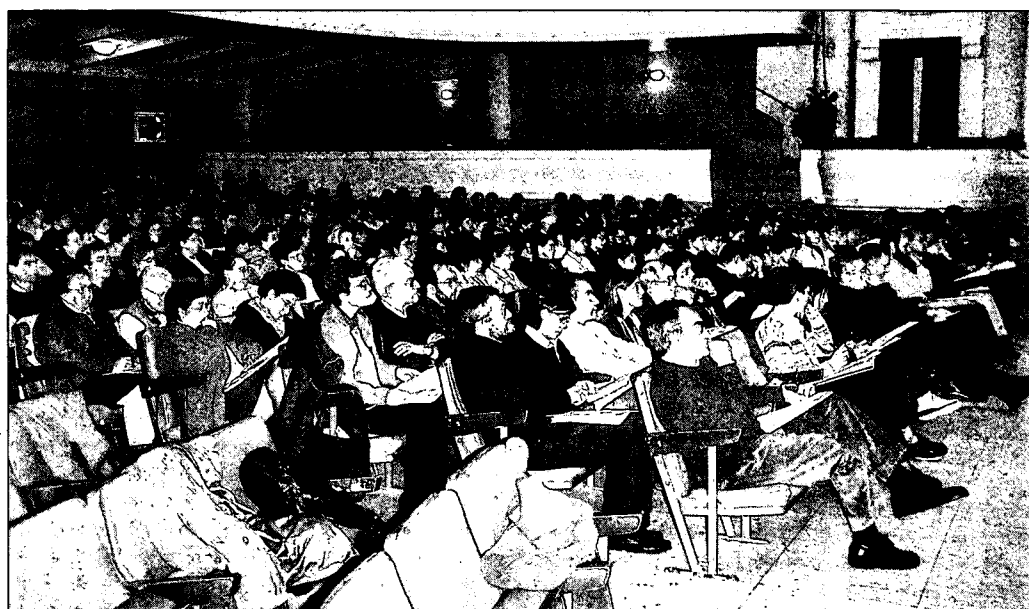
BARCELONA.— Els nous temps impliquen nous reptes i encara més si es tracta de l'evangelització de l'àmbit juvenil. Així ho creuen els responsables de la Pastoral de Joventut de Catalunya i Balears aplegats els dies 10 i 11 de novembre a Barcelona. Per això, han aprofitat especialment aquestes jornades conjuntes per revitalitzar un àmbit pastoral cada dia més necessitat d'un fort impuls missioner.

Des de fa un temps les delegacions de Pastoral de Joventut de les diferents diòcesis de Catalunya i Balears treballen amb tenacitat en la reorientació dels seus reptes pastorals. Els joves han canviat, la societat ha canviat, i això implica noves necessitats a cobrir amb vista a l'evangelització d'una joventut que viu dispersa i desorientada, però que, malgrat tot, continua tenint set de transcendència.

Les Jornades Catalanobalears de Pastoral de Joventut celebrades els dies 10 i 11 de novembre a Barcelona han volgut sobretot aprofundir en les noves necessitats i plantejar de forma decidida i convincent noves pautes per a l'evangelització dels joves. En paraules del bisbe

Carles Soler Perdigó, responsable de la Tarraconense del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ), es tracta de «donar un nou impuls moguts per la fe».

Les jornades han partit d'un estudi detallat que sobre la realitat de la joventut actual ha anat fent el SIJ en aquests darrers anys. S'hi reflecteix una joventut que cerca, que detecta uns buits en la seva vida, que té manca de referents adults que donin resposta a les seves inquietuds. Han observat també una joventut solidària, amb ganes de donar-se, desitjosa de relacions interpersonals serioses i amb necessitat de trobar espais de

Els responsables de joves de Catalunya i Balears s'han reunit a Barcelona per afrontar plegats nous reptes en l'evangelització.

referència on poder construir la seva identitat. Al mateix temps, però, han descobert una joventut dispersa i desorientada, més acostumada a la individualitat que a la col·lectivitat.

«La valoració, en general, no és negativa, sinó ben al contrari, això ofereix moltes possibilitats, i alhora constata unes inquietuds la resposta a les quals nosaltres tenim el deure de mostrar des de l'Evangelí», assegura Rosa Deulofeu, delegada de Joventut de la diòcesi de Barcelona. I aquesta resposta només és possible a través d'un procés d'evangelització, tal com va mirar de donar a entendre en una de les ponències de la trobada Xavier Novell, tot prenent com a referència l'exhortació *Evangelium nuntiandi*, de Pau VI. Un procés que ha d'anar travessant etapes i que sobretot passa per l'anunci explícit de Jesucrist i el testimoni cristià.

Per anar concretant aquest procés es van oferir diferents seminaris que per grups abordaven diferents aspectes d'aquesta nova evangelització: maneres possibles de fer arribar la proposta de Jesús, com ser capaços de propiciar en els joves experiències de fe, com capacitar-nos per al treball pastoral, com acompanyar el procés de maduració en la fe...

«Cada cop més —assegura Deulofeu— ens trobem en una etapa missionera, on hem de ser capaços d'anar on hi ha els joves i generar convocatòries per poder començar un procés de fe amb ells. No podem esperar que vinguin, hem d'aprendre a sortir de les nostres comunitats i ser més evangelitzadors, acostar-nos a ells i atreure'ls cap a Jesús.»

El canvi de perspectiva és substancial: d'una pastoral catecumenal a una pastoral més missionera. Això implica partir de zero, sense donar res per suposat, amb un llenguatge i una manera de fer diferents, que s'ha d'anar aprenent en contacte amb els joves. De totes maneres,

com s'ha volgut recalcar al llarg d'aquestes jornades, «no és qüestió de fórmules, no serà una fórmula la que ens salvarà, sinó una persona, Jesucrist», tal com Joan Pau II assenyalava en la *Novo millennio ineunte*. En aquest sentit, Antonieta Mateus, en l'altra ponència de les Jornades, va insistir en la necessitat d'un aprofundiment de l'espiritualitat: «Per ser capaços d'afrontar aquesta nova etapa més missionera, hem d'enfortir més la nostra experiència de fe, la nostra vida espiritual.»

La valoració final de les jornades ha

«Per ser capaços d'afrontar aquesta nova etapa més missionera, hem d'enfortir més la nostra experiència de fe»

estat molt positiva i els més de 400 responsables de grups, parròquies, moviments i comunitats de joves han pogut «carregar piles» i preparar-se per abordar nous reptes evangelitzadors. Aquests dos dies de reflexió i treball s'han viscut en un to molt alegre i esperançat, encara que sense perdre mai el realisme. «Hi ha moltes ganes i entusiasme —conclou Rosa Deulofeu— i un desig claríssim de no caure en un victimisme o en un realisme empobridor. Sense deixar de ser realistes, volem ser capaços de donar un nou impuls a la pastoral de joventut aprenent a partir de la realitat dels joves allà on siguin, i a partir d'aquí ser capaços de generar processos educatius en la fe.»

Samuel Gutiérrez

EDITADA PER LA URC (Unió de Religiosos de Catalunya)

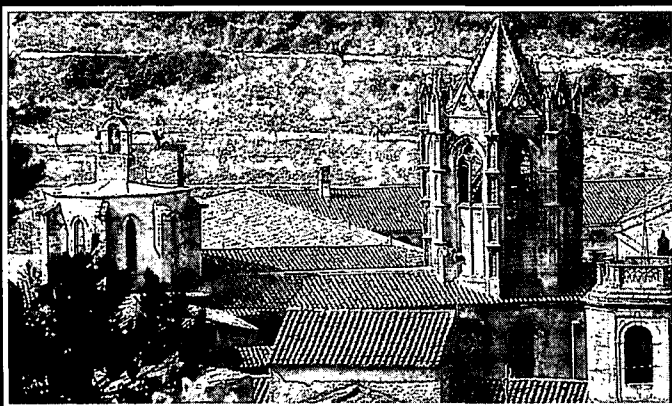
GUÍA DE CASES D'ESPIRITUALITAT DE CATALUNYA

Monestir de Santa Maria

Cistercenques

25268 Vallbona de les Monges - Tel.: 973 330 266 - Fax: 973 330 291
a/e: vallbona@ima-gen.com

L'acolliment monàstic és un aspecte important de la vida del monestir. Ja sant Benet, al segle VI, deia que «els hostes no manquen mai al monestir» i que «tots els que es presenten han de ser acollits com el Crist». Aquesta

vella tradició que el monjo tingui sempre el cor i la porta oberts a aquells germans que truquin, a Vallbona s'ha conservat sempre.

LLEGENDA

PODEU TROBAR LA GUÍA A LES LLIBRERIES RELIGIOSES O BÉ A LA URC: TEL. 933 024 367

Repàs de l'estat econòmic de les diòcesis amb motiu de la Diada de Germanor

Els comptes de l'Església catalana

BARCELONA: Amb motiu de la Diada de Germanor, l'arquebisbat de Barcelona ha presentat els moviments corresponents a l'exercici del 2000. El cardenal Ricard Maria Carles, acompanyat pel bisbe auxiliar electe Mons. Josep Àngel Sáiz; per Mn. Joan Benito, delegat diocesà d'Economia; per Pere Alegrí, interventor, i per Josep

La sala de reunions del Palau Episcopal va acollir la roda de premsa.

Martrat, secretari del Consell diocesà d'Economia, va presentar unes xifres no gaire esperançadores: les pèrdues acumulades amb data 31 de desembre del 2000 són de 1.497 milions de pessetes. Segons l'arquebisbat, una de les solucions per equilibrar el pressupost ordinari seria que la Conferència Episcopal espanyola donés a Barcelona el que proporcionalment li pertoca, ja que, com que s'ingressa d'acord amb el nombre de capellans, gairebé rep la mateixa quantitat que altres diòcesis amb menys de la meitat d'habitants. El delegat d'Economia va insistir en la creueta a la declaració de la renda que afavoreix l'Església, ja que a Barcelona només un 25% de la població la marca. El cardenal Carles va afegir que, tal com diu el lema de la 19a campanya de Germanor, «l'Església és cosa de tots, i per tant tothom hauria de col·laborar en el seu manteniment». (Sara Antoja)

GIRONA: El bisbat de Girona es manté en la bona gestió dels darrers anys i aconsegueix en l'exercici corresponent a l'any 2000 un resultat positiu de vuit milions de pessetes. Aquesta és la diferència que queda entre els 1.428 milions ingressats menys els 1.419 gastats. En el primer apartat hi tenen un paper molt important les aportacions dels fidels, que representen el 62%. Pel que fa al segon, un gran paquet han estat els 312 milions invertits en obres, als quals cal sumar la partida extraordinària de la restauració de la catedral, que ha costat a les arques diocesanes 111 milions de pessetes. Robert Xifre, ecònom diocesà, va declarar que aquest concepte no ha deixat de créixer perquè «les parròquies són edificis emblemàtics de cada poble i han d'estar en les màximes garanties i condicions». El recurs de la venda de patrimoni està descartat pel que fa als temples, però és factible en el cas de rectories desocupades, tot i que els responsables diocesans prefereixen, en aquest cas, conservar la propietat i llogar l'edifici. És així que a la diòcesi hi ha un centenar de rectories que serveixen de primeres i segones residències, o com a locals socials dependents d'ajuntaments. (Guillem Farré)

LLEIDA: La diòcesi de Lleida ha presentat un moviment econòmic positiu d'1.239.474 pessetes. En el balanç fet públic s'aprecia com la despesa més important de la diòcesi de Lleida correspon al capítol de funcionament i activitats (286.008.652 pessetes). Altres despeses més importants són les retribucions dels preveres (221.413.809) i 130.191.029 pessetes en el capítol de comunió de béns, principalment en el que a accions socials de l'Església es refereix. En el capítol d'ingressos les aportacions dels fidels entre col·lectes, donatius, subscripcions i serveis ha estat de 432.893.909 pessetes; mentre que les aportacions a través de la CEE i subvencions d'entitats ha estat de 45.949.659. L'ecònom de la diòcesi, Mn. Josep A. Ginestà, fa una crida a la col·la-

boració dels fidels davant dels projectes que l'Església de Lleida té assenyalats per ser tota una realitat al llarg de cinc anys: construcció dels nous temples parroquials de Sant Antoni M. Claret, al barri de Balàfia, i el de Santa Teresa Jornet, al barri de Cappel, així com la construcció d'una nova seu per a Càritas diocesana que acollirà tots els moviments solidaris i de caritat, i la restauració de l'edifici de l'Acadèmia Mariana perquè esdevingui la seu de la Casa de l'Església Diocesana i seu alhora d'una casa d'espiritualitat. (Jordi Curcó)

SOLSONA: Amb motiu de la Diada de Germanor, el bisbat de Solsona ha presentat els comptes de tota la diòcesi de l'any 2000. La major part dels ingressos ordinaris han estat els donatius i les aportacions dels fidels (49%). És precisament a través d'aquestes aportacions que cal arribar a l'autofinançament de l'Església. Pel que fa a les despeses ordinàries pràcticament es destina la mateixa quantitat al funcionament de l'Església com a les despeses de personal. Una de les despeses ordinàries de l'Església és l'ajuda als necessitats: durant l'any 2000 es van destinar més de 15 milions a accions assistencials de dintre de la diòcesi i quasi 30 milions a aportacions solidàries de caràcter social, la qual cosa representa un 12% del total de les despeses ordinàries. Les despeses extraordinàries han superat els ingressos, però es va creure necessari l'esforç per a les obres que

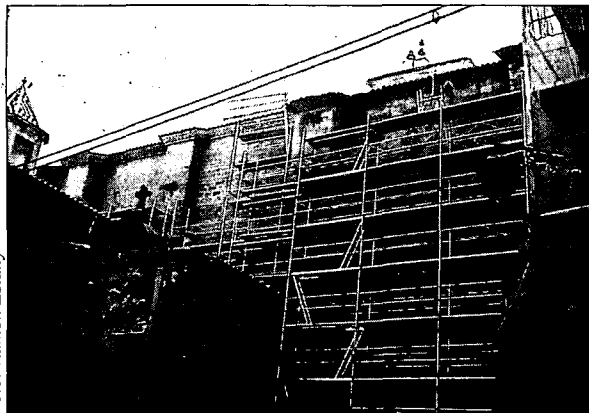

Foto: Ramon Estany

Les obres a la catedral han implicat una despesa necessària.

s'han fet en els temples, com ara la catedral i moltes parròquies, així com la reforma del Seminari i les inversions en edificis per llogar. El resultat total negatiu de 96 milions ha estat cobert per les reserves que tenia el bisbat, procedents del producte de vendes realitzades amb anterioritat. (Ramon Estany)

TARRAGONA: La principal partida, en el capítol d'ingressos, que obté l'arquebisbat de Tarragona prové de les aportacions dels fidels, la qual se situa en el 71%. Del moviment econòmic de l'acció pastoral, l'exercici passat, un cop fet el balanç d'ingressos i despeses, es desprèn un superàvit de 262.048 pessetes. Segons les dades facilitades per l'ecònom diocesà, Mn. Xavier Reñé, la col·lecta corresponent a la Diada de Germanor, a partir de l'any 1997, s'ha estabilitzat i manté una línia plana. El fet que no es produeixi un increment en la recaptació de la campanya Germanor ve compensat per les aportacions voluntàries dels fidels, de forma regular i espontània. El responsable diocesà d'Economia va comentar que és lícit «invertir els diners dipositant-los en comptes bancaris, però sense córrer riscos. Pensem que sovint ens arriben donacions testamentàries que posen com a condició destinar els rendiments d'aquests capitals a obres i finalitats concretes. Per tant, se'ns confien uns diners que hem d'administrar bé, d'acord amb la voluntat de qui els ha cedit». (Joan Boronat)

TORTOSA: El camí de fer Església, de totes totes, passa també pels diners. Implica una mentalització es-

pecialment en campanyes intraeclesials i utilitzar també la premsa general. De fet, a la diòcesi de Tortosa, la col·lecta Germanor està estancada. L'any 2000 només es van recollir 11.222.934 pessetes, que és poc comparat amb el Domund i Mans Unides, campanyes amb més tradició i popularitat de carrer. La cosa té la seva «història» i caldrà temps i transparència. L'Església ha de ser evangèlicament bona i aparèixer com a tal en els mitjans de comunicació. En aquest sentit, el bisbe Xavier Salinas lamentava en el seu article del 18 de novembre que «els mitjans de comunicació ens presenten amb freqüència una imatge distorsionada de l'Església que contrasta amb la que tenim els qui la coneixem de prop. (...) La realitat de l'Església no és la que surt en els grans titulars dels periòdics, sinó la que viu dia rere dia, de forma senzilla i concreta en tantes parròquies i comunitats de l'Església diocesana. El millor fruit de la jornada de Germanor serà intensificar la nostra participació en la vida de la comunitat parroquial i participar en els seus projectes». (J. Blanc i Bahima)

URGELL: Possiblement Urgell, dels vuit bisbats de Catalunya, és el que té les xifres més baixes en ingressos i les més voluminoses, relativament, en despeses. El darrer pressupost anual va ser de 242 milions de pessetes. Entre els principals conceptes destaquen els donatius que rep dels fidels—47 milions de pessetes—i l'aportació de la Conferència Episcopal Espanyola—171 milions. En l'apartat de despeses sobresurten la retribució del clergat—139 milions—, l'activitat pastoral i assistencial—32,5 milions—i les aportacions a accions socials i a l'Església, ràdio i Seminari—16,5 milions. Ramon Vilardell, vicari general de la diòcesi, ha adreçat un escrit als cristians d'Urgell en què indica com els fidels poden contribuir al sosteniment de l'Església: els donatius, les quotes periòdiques o subscripcions i l'assignació tributària. També fa avinent als diocesans que els donatius a l'Església desgraven un 20% en la declaració de renda. Al bisbat d'Urgell cal tenir present dues dades significatives: 185.000 habitants en una superfície de 7.630 quilòmetres quadrats. L'escassa demografia del bisbat, tret del sector turístic, correspon a una població afectada per la pobresa del món rural. El lema del 2001 de la Diada de Germanor, «L'Església, casa de tots, cosa de tots», s'ha de completar, encara més aquí, amb «Una Església per a tots». Compromís que implica l'esforç d'acostar el prevere a les petites comunitats. (Antoni Mirabet)

VIC: Les dades econòmiques de l'exercici de l'any 2000 del bisbat de Vic donen un resultat de 4.097.526 pessetes de dèficit. Els ingressos ordinaris han disminuït en 107 milions de pessetes respecte l'any 1999, i les despeses s'han reduït semblantment, en 105 milions de pessetes. Aquestes xifres fan referència a l'administració diocesana, delegacions i secretariats, comissions, seminaris, residències sacerdotals i parròquies. Cal destacar que en els últims 10 anys el bisbat ha realitzat importants esforços per assumir les despeses corrents relacionades amb l'activitat pastoral, la conservació d'edificis o equips i les despeses extraordinàries que ha implicat la construcció del nou edifici del Museu Episcopal de Vic, que està previst inaugurar l'any que ve. El capítol d'ingressos per col·lectes, donatius, subscripcions i per serveis no relacionats pròpiament amb el culte representa un 67% del total dels ingressos, però aquest fet no evita que el bisbat de Vic hagi de recórrer a la venda de patrimoni per fer front al dèficit. L'ecònom del bisbat de Vic, Joan Carles Carles, ha opinat que «és important l'aportació que realitzen els fidels, i és important que es mantingui, però encara no n'hi ha prou. D'altra banda, l'aportació per part de la Conferència Episcopal està estancada i les rendes del patrimoni van disminuint». (Fàtima Alemany)

Tortosa

Conferència de F. Mayor Zaragoza amb motiu dels 25 anys de la mort del sacerdot

«Mn. Manyà: lliçons d'ahir per a realitats d'avui»

TORTOSA.— El 27 de novembre Federico Mayor Zaragoza, exdirector general de la Unesco, pronunciarà amb motiu dels 25 anys de la mort de Mn. J. Bta. Manyà una conferència sobre *Lliçons d'ahir per a realitats d'avui*. El pare de Mayor Zaragoza i ell mateix van estar vinculats espiritualment amb Mn. Manyà, teòleg i pedagog tortosí.

Del currículum del conferenciant destacarem que va néixer a Tortosa l'any 1934. La seva família aviat va passar a Barcelona i Madrid, on es va doctorar en Farmàcia per la Universitat Complutense, d'on fou catedràtic de Bioquímica (1963-1972). Va passar a Granada com a rector (1968-1973). Abans d'arribar a la Unesco havia tingut molts càrrecs en el món de l'ensenyament, la investigació i la política. Director adjunt de la Unesco (1978-1984), el 1987 va esdevenir director general d'aquest organisme; càrrec en el qual va ser ratificat el 1993. Ha estat guar-

donat amb l'Orde d'Alfons X el Savi, la Creu Civil de Sanitat i la Creu de Carles III.

Federico Mayor coneix bé la vida i obra de Mn. Manyà. Ell ha triat el tema i el títol de la conferència, atès que Mn. Manyà tenia un tarannà crític, independent i liberal que el projectava en la manera de viure l'Església, de repensar la teologia i estimar la cultura catalana. Una personalitat que té el tarannà de l'autenticitat i ha estat més valorada pels laics que pel clergat, i més a la resta de Catalunya que a Tortosa. La conferència segurament seguirà la línia que en l'Església i el món

Federico Mayor Zaragoza.

d'avui cal repensar les línies mestres de renovació tot estudiant les causes de la crisi general en què estem immersos. F. Mayor, des de les talaies que ha ocupat, ajudarà a superar els reptes d'avui.

L'acte acadèmic que cada any organitza la Fundació Manyà començarà a les vuit del vespre amb la projecció d'un vídeo: *Set veus parlen de Mossèn Manyà*.

J. Blanc i Bahima

Matinals sobre globalització i evangelització

TORTOSA.— El dissabte 20 d'octubre la Fundació Manyà i la de l'Observatori de l'Ebre van estrenar mancomunadament una programació oberta preferentment a laics interessats en qüestions actuals. Se situen en la línia del diàleg fe-cultura-ciència. Així va començar el Dr. Oriol i Tataret explicant el tema *Globalització i evangelització avui*. Els membres del nou consell consultiu van convidar persones sensibilitzades i la resposta va ser de 25 persones, procedents majoritàriament del món de l'ensenyament: ESO i Batxillerat.

Les successives conferències-debat seran sempre matinals i en dissabte, una cada trimestre. Els assistents reben prèviament l'esquema i bibliografia fonamental i es demanen intervencions en línia d'aclariments i aportacions.

El Dr. Oriol, durant dues hores i mitja —café inclòs—, va saber transmetre el missatge positiu de la globalització com un fenomen ricament complex que no admet reduccionismes: «Avui més que mai es viu la identitat local, però també l'obertura i interdependència amb la globalitat universal. La vivència que el món és un veïnatge o ciutat universal es pateix i es gaudeix. Hi ha, però, una asimetria entre el primer i el tercer món que pot considerar-se estimulants. L'evangelització s'ofereix com a salvació en plenitud a tothom si bé es respecta la persona i la seva cultura.» (J.B.B.)

URGELL

L'arquebisbe i el bisbe coadjutor, a Roma

LA SEU D'URGELL.— La darrera setmana d'octubre, Mons. Martí Alanís, arquebisbe d'Urgell, i Mons. Joan-Enric Vives, bisbe coadjutor, van anar a Roma. El 29 d'octubre van ser rebuts en audiència pel Papa, a qui van agrair el recent nomenament de Joan-Enric Vives com a bisbe coadjutor d'Urgell, i la distinció d'arquebisbe a Mons. Martí. Va ser una

audiència de deu minuts. El dimècres 31 d'octubre van assistir al lliurament del títol de doctor *honoris causa* a Mons. Pere Tena, acte celebrat a l'Institut Pontifici de Litúrgia Sant Anselm. De retorn a Urgell, tots dos bisbes van presidir, el dia 3 de novembre a la catedral, la concelebració eucarística en la festivitat de Sant Ermengol, patró de la diòcesi. (A.M.)

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.es
www.claret.es

Abel Camps

Camins de Jerusalem

Camins d'amor i odís

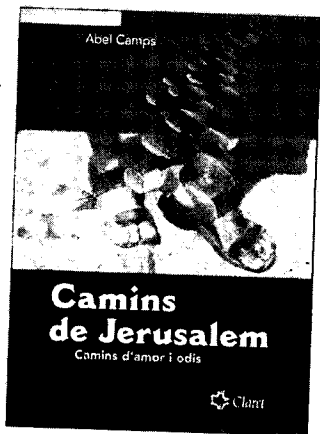
Els evangelis són una selecció de fets i paraules guardats per afermar la fe dels creients en el Crist ressuscitat. Molts episodis, però, quedaren submergits en el silenci.

Amb l'ajut de la ficció, en la trama d'aquest relat emergeixen actituds i situacions avalades per la història. Presenta personatges —històrics i ficticis— sorpresos per la persona i la paraula de Jesús, i cadascú el percep de manera singular.

Els sentiments o el càlcul dicten les actituds. L'amor de Crist brota i creix en el cor de molts, però en altres preval la servitud als seus interessos o fanatisme, i l'odien a mort.

Homes i dones segueixen la petja de Jesús pels camins que van i vénen de Jerusalem; uns per acompanyar-lo i altres per encalçar-lo.

Festa 24. 286 p. 2.500 ptes.

Léon Burdin

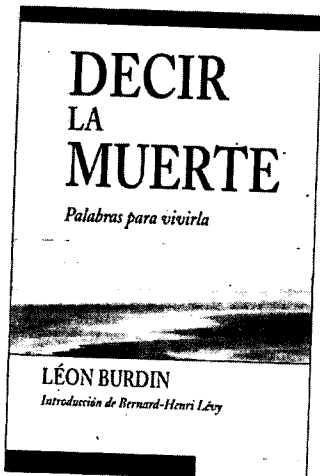
Decir la muerte

Palabras para vivirla

He aquí un libro terrible y sin precedentes. Un libro no «sobre» la muerte, sino escrito a su sombra, a su lado, en estrechísimo contacto con ella... el libro más conmovedor que pueda hoy leerse sobre nuestro común destino: el de «seres mortales». El autor es sacerdote. O mejor diríamos, «barquero» del más allá.

Es quien en un gran hospital de París ayuda a los moribundos a «pasar» a la otra orilla, recoge su último aliento o su última palabra, les prodiga los últimos consuelos, los acompaña en su postrer viaje (de la introducción de Bernard-Henri Lévy).

Punto de encuentro 7. 232 p. 1.950 ptes.

Lleida

Càritas es planteja crear un equip de comunicació

■ 150 voluntaris assisteixen a l'assemblea diocesana

LLEIDA.— Càritas es proposa crear un equip de comunicació per fer-se més present a la societat i donar a conèixer les seves accions solidàries. Aquesta va ser una de les propostes aprovades durant l'assemblea diocesana de Càritas celebrada el 27 d'octubre a la sala d'actes del Col·legi Maristes-Montserrat de Lleida, amb l'assistència de 150 participants, representants de les diverses Càritas parroquials d'arreu de la diòcesi.

L'assemblea es va iniciar a les deu del matí amb una salutació de benvinguda del bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, que va participar durant tot el matí en el seu desenvolupament, fins a la una de la tarda, quan va presidir l'eucaristia de cloenda. Per la seva part, la directora de Càritas, M. Carmen Sandiumenge, va fer un informe de la direcció de la gestió dels darrers quatre anys, tot destacant l'aportació dels prop de 500 voluntaris que dediquen una part del seu temps a ajudar els altres i per dur a terme la majoria de les activitats i programes de l'entitat.

En aquest sentit, la directora feu especial menció als programes que durant l'any 2000 s'han desenvolupat a la diòcesi de Lleida: programa d'acollida, gent gran, immigració, d'atenció als toxicòmans, d'atenció als temporers, d'animació i desenvolupament de Càritas parroquials, pro-

La directora de Càritas, durant la seva intervenció.

grama de formació, de voluntariat i sensibilització, així com les deu campanyes de col·laboració internacionals «amb molt bona resposta ciutadana»: Etiòpia, el Sudan, huracà Mitch, Turquia, Kosovo, Veneçuela, Ruanda-Burundi, Eslovènia, Moçambic i Índia.

Estructuració dels serveis

A partir de mig matí es van sotmetre a votació, a més de la proposta de crear un equip de comunicació, fer un estudi d'estructuració dels serveis de roba, mobles i electrodomèstics. «Des de Càritas», es va dir, «no podem renunciar a aquesta acció

social, encara que podem fer-la diferent. Hem de ser conscients que la imatge de Càritas, respecte del que fa amb la roba, sovint ens condiciona i sovint no reflecteix la realitat conjunta de la tasca que realitzem». L'assemblea es va manifestar d'acord amb aquesta proposta a fi i efecte de normalitzar i dignificar aquests serveis i contemplant una nova via com pot ser la inserció laboral. «El treball amb la roba usada ens dona l'oportunitat de crear llocs de treball per a persones amb dificultats especials. Estem parlant d'utilitzar la roba com un mitjà per ensenyar a treballar», digué Juli Silvestre, de la Fundació Formació i Treball.

També es va aprovar la proposta d'actualització d'estatuts de Càritas diocesana per fer-la més representativa de la realitat actual, amb un conjunt de grups parroquials organitzats, tant a la zona urbana com a la zona rural. Alhora es va nomenar un consell provisional mitjançant la votació de quatre candidats: Conxita Llonc, Paco Olivera, Montse Segon i Encarna Torrelles, que conjuntament amb els membres de la junta actual conformen el Consell de Càritas diocesana. Aquest nou consell tindrà com una de les seves funcions estudiar i elaborar propostes d'actualització dels actuals estatuts i presentar-los en una propera assemblea.

Mn. Jaume Rubió, delegat diocesà de Càritas, ha manifestat la seva satisfacció pel desenvolupament de l'assemblea: «La gent va marxar contenta per com va sortir tot, l'organització i fins i tot l'horari, que es va complir d'acord amb el que s'havia programat. Destacaria per damunt de tot l'ambient il·lusionat dels que van participar-hi amb entusiasme.» Mn. Rubió assevera que l'aprovació de les propostes presentades respon a la sol·licitud que va fer a Càritas l'assemblea diocesana del Pla de Pastoral, que en el seu objectiu de l'any 2000 va tractar sobre la «sol·licitud pels més pobres i marginats».

El bisbe Francesc Xavier Ciuraneta va finalitzar l'assemblea animant tothom a continuar en la seva tasca solidària i destacant la importància que té la caritat dins la pastoral de l'Església. Així mateix, va assenyalar com un nou repte per a Càritas la construcció del nou edifici de l'entitat, que esdevindrà la seu de l'acció social de l'Església de Lleida i que, s'aixecarà on fins ara ha estat funcionant: en un antic edifici ubicat a la plaça de Sant Josep, al barri antic de Lleida, que serà enderrocat properament. Provisionalment, Càritas ha traslladat les dependències a pocs metres de l'actual seu, concretament a l'antic convent de Santa Clara.

Jordi Curcó

SOLSONA

Gogistes Solsonins ha fet tres anys

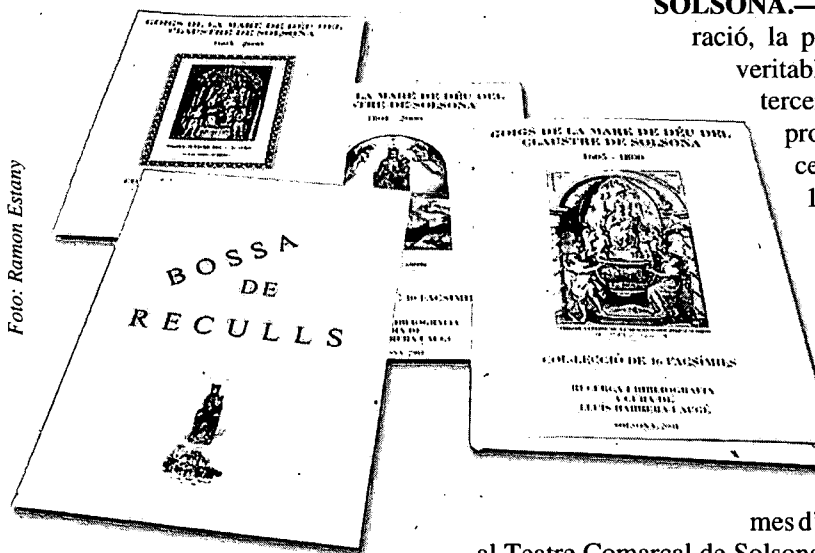

Foto: Ramon Estany

SOLSONA.— L'entitat cultural que treballa per la recuperació, la protecció i l'estudi del patrimoni gogístic, veritable mostra de devoció popular, arriba al seu tercer aniversari amb el bagatge d'una extensa i profitosa feina. Des del 1998, els 142 socis han cercat, recuperat, catalogat i revisat prop de 120 goigs diferents, dedicats a santes, sants i marededús.

És destacable la recopilació que es va fer recentment de 101 goigs de la Mare de Déu del Claustre, des del segle XVII fins als nostres dies. Tasca que va dur a terme l'estudiós Lluís Barrera, tot recollint les aportacions de molts particulars i arxius. Tots aquests goigs es van enquadernar en tres carpetes que van ser presentades el

mes d'agost passat en un multitudinari acte popular al Teatre Comarcal de Solsona, que comptà amb l'assistència d'autoritats civils i religioses, entre les quals, el bisbe Antoni Deig.

El president de l'entitat, Jaume Camps, destaca que el treball dels gogistes no se centra tan sols a recuperar antics textos, sinó també a redactar-ne i editar-ne de nous. És aquest el cas dels de la Mare de Déu del Claustre, ja que hi ha la intenció de treure'n un de nou cada any, fins al 2006, data en què se celebrarà el 50è aniversari de la coronació. Altres projectes són la recuperació dels goigs dels barris de Solsona. (R.E.)

Èxit de les jornades missioneres

SOLSONA.— Un any més, les activitats organitzades per la Delegació de Missions del bisbat de Solsona i els missioners combonians han donat a conèixer arreu dels arxiprestats solsonins la realitat missionera. A Súrria, parròquia on va tenir lloc la festa de clausura el diumenge 28 d'octubre, va tenir lloc un concert de Gospel interpretat per un grup de voluntaris que s'hi dediquen desinteressadament. La recaptació de l'entrada, unes 90.000 pessetes, anava destinada al camp de refugiats de Raga, al Sudan, i l'obra era una adaptació d'un Gospel del 1980 de Martín Descalzo.

Amb aquesta obra, el missatge de la vida de Jesús i l'ànim d'apostolat va arribar a un públic que potser d'una altra manera no hi accediria. Van completar aquesta activitat a Súrria una taula rodona i una exposició missionera als baixos del centre parroquial de Sant Salvador, molt visitada i seguida per les escoles. El diumenge, darrer dia, la missa de 12 de la parròquia va oferir la imatge d'una eucaristia missionera, amb els sacerdots vestits amb unes casulles de colors africans i unes ofrenes amb productes tropicals. (R.E.)

Tarragona

Noces d'or sacerdotals de Mn. Gallisà

■ Va ser secretari particular dels bisbes Arriba y Castro i Josep Pont i Gol

TARRAGONA.— L'1 de novembre, festivitat de Tots Sants, Mn. Ramon Gallisà i Torrés va celebrar les noces d'or sacerdotals i ho va fer presidint una viscuda eucaristia a la santa església catedral metropolitana i primada de Tarragona, de la qual és canonge. L'acompanyaven un bon nombre de germans sacerdots i del capítol, així com fidels i amics del sacerdot.

Mn. Gallisà va agrair a Déu el fet d'haver-lo fet feliç a través de la vocació d'Ell rebuda i va reiterar el seu amor filial a l'Església, al Pontífex i als seus pastors, amb un record especial pels bisbes que va servir com a secretari particular: el cardenal Benjamín de Arriba y Castro, al llarg de 22 anys, i l'arquebisbe Josep Pont i Gol, durant quinze anys. Va encomanar tothom a la Mare de Déu del Claustre, ja que Mn. Gallisà és l'administrador de la capella i de la confraria d'aquesta Mare de Déu, a la qual els tarragonins professen gran devoció.

El diumenge 4 de novembre Mn. Gallisà va celebrar una missa a Montbrió

Mn. Gallisà és canonge de la catedral.

Foto: Joan Boronat

del Camp, el seu poble natal, on va rebre les mostres d'afecte dels seus convilantans, que el van obsequiar amb un quadre, obra del pintor Lluís Folch, mentre que l'alcalde, Esteve Folch, li va lliurar l'escut d'argent del municipi.

Mn. Ramon Gallisà va rebre l'orde presbiteral el dia 1 de novembre del 1951 pel ministeri de l'arquebisbe Arriba y Castro, el prelat que el va escollir com a secretari particular, per bé que

Mn. Gallisà va exercir el seu ministeri com a rector de Creixell i vicari de les parròquies tarragonines de Sant Joan i de Sant Francesc. Per raons del càrrec va tenir ocasió d'anar a Roma i viure de prop el conclave d'on va sortir elegit el papa Pau VI i també les sessions del Concili Vaticà II. L'arquebisbe Pont i Gol també va dipositar en Mn. Gallisà la seva confiança.

Joan Boronat

Llibre sobre la visita espiritual a la Moreneta

TARRAGONA.— El 25 d'octubre es va presentar a Tarragona, al centre pastoral Bisbe Borràs, el llibre *Reflexions entorn d'una pregària. La visita espiritual a la Mare de Déu de Montserrat*, avui, edició coordinada per la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat.

L'acte va ser presentat per la presidenta de la lliga, Maria Ferret, la qual va desgranar, a grans trets i cronològicament, la presència de la Lliga en l'àmbit espiritual i patriòtic a Catalunya, tot cercant la unió de tot el poble a través de la pregària.

Montserrat Coll va ser l'encarregada de presentar

el llibre i, en la seva intervenció, va fer un recorregut resumit sobre el contingut del volum, que inclou la visita espiritual del bisbe Torras i Bages, i va destacar diverses de les set pregàries a la Mare de Déu, de 25 autors diferents. Va tancar l'acte l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, tot manifestant que «la Mare de Déu de Montserrat té captivat els nostres cors i qualsevol treball que l'exalci és benvingut per alimentar la devoció a la Verge. Torras i Bages ofereix una rica teologia sobre Maria i aquesta centenària pregària és ben actual i necessita pocs retocs». (J.B.)

Foto: Joan Boronat

Mons. Martínez Sistach va presidir la presentació.

Jornada de Tarragona missionera

TARRAGONA.— La casa diocesana d'exercicis de la Selva del Camp acollirà el diumenge 9 de desembre una trobada missionera de caire diocesà, organitzada des de la Delegació diocesana de Missions. Aquesta trobada va adreçada a tots els mossens i responsables de comunitats, als familiars de missioners, als membres dels moviments d'Església i, en definitiva, a tots els qui estimen l'obra missionera de l'Església.

El programa que s'ha establert per a aquesta jornada s'iniciarà a dos quarts d'onze del matí amb l'acolliment i l'ambientació del dia per participar, una hora més tard, en l'eucaristia dominical a la parròquia de Sant Andreu. A la sortida de missa hom podrà visitar, en una sala cedida per l'Ajuntament de la localitat, l'exposició 51 imatges i un sol missatge, ampliada a tretze més i que és un recull de cartells divulgadors de la campanya del Domund, a partir del 1942 i fins ara. A dos quarts de dues hi haurà una assemblea informativa sobre el testimoniatge missioner, les activitats de la delegació i els projectes, per acabar amb un dinar de germanor.

Segons el delegat diocesà de Missions i Cooperació entre les Esglésies, Mn. Josep Pascual, es vol «recuperar una trobada que ja s'havia fet anys enrere, per compartir un dia amb els familiars dels missioners originaris dels pobles de la nostra arxidiòcesi i els amants de les missions. Altrament, la jornada ha de servir per encoratjar-nos mútuament a donar suport als nostres missioners i missioneres, a través també de la pregària». Els interessats a assistir en aquesta trobada poden comunicar-ho a la Delegació diocesana fins al 5 de desembre, de dilluns a divendres, entre les 9.30 h i les 13 h. (J.B.)

La pàgina web de l'arquebisbat, a ple rendiment

TARRAGONA.— Després d'un període experimental i d'informació parcial, la pàgina web de l'arquebisbat de Tarragona ha entrat en ple funcionament (<http://www.fut.es/~arqbt>). La plana serveix preferentment com una guia en què es poden trobar els diferents organismes, parròquies i comunitats religioses de la diòcesi. Destaca també la inclusió de les gloses dominicals de l'arquebisbe Mons. Lluís Martínez Sistach a partir de l'any 1999 i cada setmana és introduïda la nova aportació del prelat. En aquest apartat apareix també una petita biografia de l'arquebisbe metropolità i primat, acompanyada d'una fotografia seva i l'escut arquebisbal. Amb la incorporació de l'arxidiòcesi tarragonina a la xarxa, ja són quatre els bisbats catalans que disposen d'una pàgina web: Girona, Barcelona, Tortosa i Tarragona. (J.B.)

Vic

25 anys de Renovació Carismàtica a Vic

VIC.— El moviment de Renovació Carismàtica al bisbat de Vic compleix 25 anys. Per celebrar-ho el 28 d'octubre va tenir lloc una trobada al Seminari de Vic que va reunir més d'un centenar de persones de diferents grups de pregària de Manresa, Granollers, Barcelona, Igualada i Vic.

La jornada va comptar amb les aportacions dels claretians Miquel Peix i G. Toni Dauff i de Mercè Riera, promotora de la casa d'acollida a indigents, ubicada a

Granollers, el Xiprer. Peix va parlar sobre la relació entre la renovació carismàtica i les parròquies, i va encoratjar els membres del moviment a treballar-hi encara que en un principi no rebin mostres d'acceptació. En aquest sentit va al·ludir a la paciència i la perseverança que «en un moment o altre han de donar fruit». Per la seva banda Dauff va explicar com havia conegut la renovació carismàtica a Filipines, per passar després a parlar sobre com créixer

espiritualment en els grups. Finalment, Mercè Riera va opinar que l'entrega als altres i la realització «d'allò que creus que estàs cridat a fer» és font de creixement personal.

A la tarda va tenir lloc la pregària d'intercessió, pròpia de la renovació carismàtica, i seguidament es va acabar la trobada amb una eucaristia que van concelebrar els mossens Miquel Casanoves i Ramon Mata. (F.A.)

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.
Més de 25 anys d'experiència.
Dirigida per Psicòloga col·legiada.
Garantia JAC Generalitat de Catalunya.
Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
<http://www.agenciamatrimonial.com>

Noves tecnologies

Amb la col·laboració del SOI: <http://www.ua-ambit.org/soi/soi.htm>

Entrevista amb Daniel Cabaña, responsable d'Aplicatius Task Force de la RIIAL

El programa Office Eclesial és un *software* gratuït per a parròquies i bisbats fet «a mida» de les necessitats eclesials i per a les parròquies més petites i necessitades. A més, està pensat per a ordinadors antics i consta de programes com agenda, horari de misses, sacraments, grups, directori i, etc. Està preparat per a «treball en xarxa» entre les parròquies i amb el bisbat. L'Office va ser fruit d'un treball continental, en el qual van participar moltes persones que el van provar i el van perfeccionar abans de llançar-lo el 25 de març passat. És possible copiar-lo d'Internet; és utilitzat per moltes persones i serveix per introduir la «cultura informàtica» als llocs més desprovistos.

Daniel Cabaña, responsable d'Aplicatius Task Force de la Xarxa Informàtica de l'Església a Amèrica Llatina (RIIAL), va ser un dels principals desenvolupadors, juntament amb el P. Lucio Ruiz, d'aquesta aplicació.

—D'on va sorgir la idea de fer un programa eclesial per a tot un continent? Quines necessitats s'havien detectat?

—La RIIAL, en els seus 10 anys d'existència, ha desenvolupat un treball constant de planificació, execució i revisió de diversos projectes tècnics, i entre ells sempre hi ha estat present la necessitat de desenvolupar programes que atenen les necessitats concretes de les parròquies.

L'Office Eclesial, un «software» fet a mida

www.riial.org

En aquest projecte es van observar moltes necessitats d'informació que són comunes a qualsevol parròquia, independentment de la regió on es trobi, com són el calendari parroquial, l'utilització d'informació sacramental, l'administració econòmica, el dictat de catequesi, el directori eclesiàstic, les misses i les seves intencions.

A més, s'observava el desenvolupament de diversos programes que no aconseguien reunir algunes característiques fonamentals, entre elles: la possibilitat d'executar-los en computadores que no siguin d'última generació, la possibilitat d'adaptar algunes parts del sistema a les característiques d'una regió, l'ús i aprofitament integral de la informació parroquial.

És per això que bisbes i tècnics, plegats, van aprovar la realització del projecte, en la recerca d'una resposta a aquestes necessitats concretes.

—Per què es diu que l'Office Eclesial ha estat un treball de molts països?

—Des de l'aprovació d'Office Eclesial com a projecte, el treball amb la comunitat de tècnics de la RIIAL, integrada com a mínim per un tècnic representant de cada país d'Amèrica Llatina, ha estat tan col·laboratiu com profitós. En aquest procés, cada representant va avaluar l'estructura de la base de dades d'Office Eclesial i va fer tasques de beta test sobre tres versions preliminars que van precedir l'alliberament de la versió 1.0 per a parròquies, fet efectiu el 25 de març del 2001. També va ser molt significatiu el treball fet sobre el programa al Taller per a Tècnics de la RIIAL fet a Bogotà l'any 2000. Els resultats d'aquestes avaluacions van impactar positivament en el producte final, perquè van ser determinants per aconseguir funcions adequades a la interfície gràfica, la integració dels mòduls i la correcta composició de la base de dades.

—Què distingeix l'Office Eclesial d'altres programes similars?

—Hi ha unes quantes característiques de l'Office Eclesial que s'insinuaven en

productes anteriors de la RIIAL i que ara s'han concretat per millorar el servei que presta:

L'ús integrat de la informació parroquial, que evita la duplicació de treballs.

La possibilitat de treballar amb diversos mòduls alhora, cosa que ajuda en la tasca de secretaria parroquial.

La interfície gràfica senzilla, familiar a l'usuari i amb ajuda en línia per a cada finestra del programa.

La possibilitat de compartir informació en àmbit diocesà, i facilitar la recepció i l'enviament d'informació útil.

L'accés immediat a funcions de recerca i ingrés d'informació des de la finestra principal. La personalització regional del sistema que podrà fer-se emprant la Versió Bisbat.

La documentació visual annexa al sistema, que resulta de gran importància perquè el procés d'aprenentatge d'ús del sistema sigui autoassistit.

—S'ha pensat a donar continuïtat a aquest tipus de treballs en xarxa per a objectius concrets?

—En una línia de continuïtat immediata es treballa constantment en el suport tècnic i capacitació dels usuaris d'Office Eclesial versió Parroquial, per aconseguir-ne un ús efectiu. A més, s'està elaborant la versió Bisbat del programa, que esperem que faciliti el desenvolupament de processos diocesans d'organització informàtica.

La ràdio amable

Freqüències

- 106.6** Barcelona
- 93.7** Catalunya central
- 103.4** Girona
- 105.0** La Seu d'Urgell
- 107.5** Andorra

La radioafició, un món per descobrir

■ Internet ha suposat una «neteja» de radioaficionats

Els inicis de la Unió de Radioaficionats de Catalunya, URCat, es remunten a l'any 1995, encara que no va ser fins al 1997 que es crea com a entitat inscrita en el registre d'associacions de la Generalitat. El seu principal objectiu és la promoció, el desenvolupament i la divulgació de la radioafició, ja que el desconeixement d'aquesta activitat és força considerable.

En paraules del president de la URCat, Jaume Ruiz, un radioaficionat «és qualsevol persona a la qual li agrada parlar per la ràdio o escoltar la ràdio, però no des del punt de vista comercial, sinó tot el que és ona curta, emissores internacionals, escoltar amb un escàner serveis socials com poden ser emergències, bombers, policia, avions, vaixells, etc.».

Des de l'entitat s'ofereix suport o assessorament tècnic i legal, s'organitzen sortides com la que tindrà lloc el proper 2 de desembre, quan se celebrarà la trobada de socis i dinar de Nadal a l'ermita de L'Aleixar (Reus)... però sobretot es dediquen esforços a la promoció i a la divulgació de la radioafició: «Els ciutadans ens coneixen com a font d'interferències i s'ha demostrat que no és així. De cada 100 casos, en 95 la culpa és del

radioafició com un mitjà per a les emergències. Ara la situació ha canviat. Així, Jaume Ruiz explica que «mentre no existia la telefonia mòbil ni els mitjans de

Gaudir de la ràdio

«En la radioafició has de passar-t'ho bé. Et pots comunicar amb algú que està a l'altra punta del món. Et poses al micròfon i no saps qui et trobaràs a l'altra banda... Parlar per ràdio és pensar si podràs comunicar-te amb algú, si les ones es propagaran amb facilitat... jo parlo amb algú, però potser ens escolten quaranta persones més que poden entrar

som pioners en les coses electròniques», reconeix el president de la URCat.

Als anys vuitanta la radioafició va viure un creixement important i moltes persones de 25 a 30 anys es van fer radioaficionats, sobretot homes: «Els radioaficionats són en un 90% homes perquè quan hi va haver el boom de la radioafició, els homes tenien més coneixements tècnics, electrònics i informàtics que les dones i les radioaficionades que hi havia eren esposes, filles o germanes dels radioaficionats. Actualment això ha canviat», apunta Jaume Ruiz.

Es té la idea que dedicar-se a la radioafició és una activitat cara, a la qual cosa el president de la URCat respon que depèn del plantejament de cada persona: «Pots començar amb un walkie-talkie de segona mà, deixat, amb una instal·lació senzilla... tot és posar-s'hi tenint en compte els teus objectius perquè si vols fer contactes internacionals necessites un bon equip.»

Noves tecnologies

Els radioaficionats estan al dia de les últimes novetats tecnològiques i n'aprofiten les prestacions com és el cas dels sintonitzadors digitals. L'aparició d'Internet ha donat lloc a una «neteja» de radioaficionats, és a dir, que han abandonat aquesta activitat. Així, Jaume Ruiz opina que «tothom té necessitat de comunicar-se ja sigui per telèfon mòbil, en persona, per Internet... molta gent es dedicava a la radioafició per parlar entre amics, com si fos un telèfon privat... en aparèixer Internet i el telèfon mòbil, s'han perdut. És gent que no el portava a la sang i que vivia la radioafició com a comunicació personal, no com a experimentació».

Jaume Ruiz està convençut que la radioafició no morirà mai i que té futur. Per això, recomana experimentar la ràdio i acostar-se a aquest món que no sempre gaudeix de bona premsa.

Rosa Maria Jané Chueca

Les dones són minoria en la radioafició.

«Durant anys, els coneixements que un radioaficionat obtenia experimentant s'aplicaven a la indústria electrònica»

veí que denuncia el radioaficionat. Aquest és el desconeixement sobre la radioafició i per això volem promocionar-la», assenyalava Jaume Ruiz.

El president de la URCat considera que entre els radioaficionats hi ha moltes persones en actiu, encara que «n'hi ha molts que conserven l'indicatiu, el seu distintiu, i no practiquen la radioafició, però també se'ls compta». Fins als anys noranta es coneixia la

comunicació que hi ha ara, la gent per diversió i per situacions d'emergència utilitzava la radioafició. Això ha donat un gir i la radioafició s'ha d'enfocar més cap a una vessant de *hobby* perquè per a emergència ja hi ha altres mitjans». No obstant això, continua havent-hi casos, com a Àfrica o en situacions de desastre, on existeix la necessitat d'utilitzar la radioafició: «Per exemple, molts missioners són radioaficionats perquè l'únic mitjà de comunicació que tenen és l'emissora de ràdio. Als Estats Units quan neva molt o hi ha huracans o tifons, també és molt útil, però en el nostre país la radioafició no té aquesta vessant d'emergència.»

en conversa... és molt emocionant quan t'arriba una QSL, és a dir, la confirmació de amb qui has parlat, perquè fer un contacte no sempre és fàcil», assegura Jaume Ruiz. En aquest sentit, destaca el ganxo que tenen els concursos i que consisteixen a fer el número de contactes possibles més gran.

La radioafició comporta un component molt important d'experimentació. Un exemple és que durant anys, els coneixements que un radioaficionat obtenia experimentant s'aplicaven a la indústria electrònica, però ara ja no és així: «Abans, un radioaficionat es construïa el seu propi equip i experimentava molt més que ara. En aquests moments, ja no

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

3 cites
amb el món
de l'Associacionisme
i el Voluntariat

No hi podeu faltar.
Us hi esperem!

OCTUBRE
1 2 3 4 5 6 7
8 9 10 11 12 13 14
15 16 17 18 19 20 21
22 23 24 25 26 27 28
29 30 31

28 d'octubre de 2001
Annex del Palau Sant Jordi

Gran Festa del Voluntariat
Diada de tècniques
• Tallers simultanis
• Dinar popular
• Fi de festa a càrrec del grup POMADA

NOVEMBRE
1 2 3 4
5 6 7 8 9 10 11
12 13 14 15 16 17 18
19 20 21 22 23 24 25
26 27 28 29 30

24 de novembre de 2001
Palau de Congressos de Catalunya

II Jornades d'Associacionisme voluntariat
• Taules rodones
• Ponències

NOVEMBRE
1 2 3 4
5 6 7 8 9 10 11
12 13 14 15 16 17 18
19 20 21 22 23 24 25
26 27 28 29 30

26 de novembre de 2001
Auditori de Barcelona

Celebració del Dia Internacional del voluntariat

• Abecedari Solidari de Miquel Martí i Pol
• Premi Voluntariat 2001
• Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, Garbina Burana de Carl Orff

Més informació
900 300 500

societat

Les cultures hispàniques i la fe cristiana avui

■ Trobada de la Fundació Joan Maragall amb intel·lectuals de les diverses cultures de l'Estat espanyol

MADRID.— La Fundació Joan Maragall, amb la col·laboració de la Fundació Encontre de Madrid, va realitzar el 8, 9 i 10 de novembre una trobada estatal sota el títol «Les cultures hispàniques i la fe

cristiana avui». A la reunió, a la qual van assistir 23 intel·lectuals de les diverses cultures de l'Estat espanyol, es va debatre la importància i la necessitat que té la cultura per a la vivència i la incardinació de la fe.

La trobada va tenir lloc a El Pautar, un monestir benedictí a 94 kilòmetres de Madrid, en plena serra. Es va iniciar amb quatre intervencions, una per cadascuna de les cultures representades. Per part de la cultura castellana, va prendre la paraula José M. Martín Patino, president de la Fundació Encontre. Per la part basca, Gaspar Martínez, professor de l'Institut de Teologia i Pastoral de Bilbao. Per la part gallega, Bernardo García Cendán, professor de Sociologia a la Universitat de Santiago de Compostel·la, i per la part catalana, Pere Lluís Font, vicepresident de la Fundació Joan Maragall. En aquestes presentacions els ponents van ressaltar els elements més significatius i representatius de la identitat de la seva cultura i com poden ser vehicle d'unió amb la resta de cultures. A més de destacar-ne les coincidències, també es tractava de cercar l'especificitat de cada cultura. En un primer bloc, els participants van parlar sobre les diverses cultures de l'Estat espanyol. Van estudiar-ne les característiques i els problemes mutus de reconeixement. Cal assenyalar, com a conclusió destacada, la urgència en la clara

Pere Lluís Font, vicepresident de la Fundació Joan Maragall.

convicció del pluralisme cultural en l'Estat. Calen, doncs, formes per fer palesa aquesta realitat plurinacional. El segon bloc es va destinar a treballar sobre els diversos aspectes a l'entorn de la incardinació de la fe. Es van tractar les dificultats que, des de l'Església, es troben en les estructures de podereclesials, en la distància de certs sectors socials. També es va parlar d'experiències ecumèniques i del seu ressò en mitjans de comunicació. En el tercer i últim bloc es va repassar la

mateixa problemàtica, però des de la línia de futur. S'hi va plantejar l'obertura com a mètode d'entreveure possibles solucions. Vist que la problemàtica era encara més àmplia que el temps disponible, es va acordar reunir-se d'aquí a un any, bo i donant per entesa la plurinacionalitat de l'Estat i cercant un tema a debatre a partir d'aquesta pluralitat nacional. Ara es tractarà de buscar un tema que lligui la cultura i la fe i serà debatut des de les diverses sensibilitats culturals. (C.C.)

«El viacrucis de la pau»

VILALBA DELS ARCS.— Recentment el poble de Vilalba dels Arcs (Terra Alta) va viure una jornada de profund sentit religiós i històric. A mig matí van començar a arribar-hi multitud d'afiliats a la Germania del Terç de Requetés de la Mare de Déu de Montserrat —una associació religiosa al marge de cap sentit polític que va ser aprovada i beneïda fa quaranta-cinc anys per tots els bisbes de Catalunya i erigida canònicament a totes les seves diòcesis—, acompanyats de familiars i amics de moltes comarques catalanes per dur a terme un programa d'actes força atapeït.

Primerament es va visitar el Museu-Arxiu del Terç de Montserrat, instal·lat en una estança de la casa pairal de Can Coll, cedida gentilmente per la família Ferrer-Figueres, que n'és la propietària. Després es va celebrar al temple parroquial una missa, que va acabar amb el cant del *Virolai* a la Moreneta, patrona de la Germania.

Un cop acabat aquest acte religiós, Joan M. Ferrer Figueres, patrici de Vilalba, va ser l'encarregat de fer la presentació del llibre *Diari d'amor i de pau: història de la Germania del Terç de la Mare de Déu de Montserrat (1939-2001)*, preparat i editat per la junta directiva de la Germania. Els que vulguin adquirir-lo poden adreçar-se a l'apartat de correus 5.107 - 08080 Barcelona.

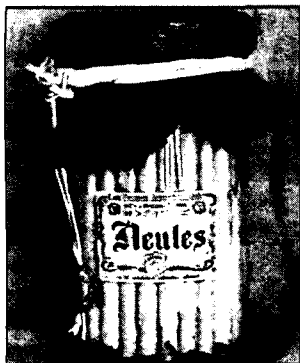
Després, tots es van desplaçar al paratge on durant la històrica Batalla de l'Ebre, el 1938, es van lliurar sagnants combats. Hi ha dues cotes: Quatre Camins, ocupada per l'«exèrcit nacional» amb el Terç de la Mare de Déu de Montserrat, i Punta Targa, ocupada per l'«exèrcit popular» amb els Brigades Internacionals. A totes dues la Germania va erigir el 1968 una creu commemorativa. A Punta Targa, al peu de la creu, hi ha, en pedra, dues mans entrecruades com a símbol d'amistat i aquestes paraules: *Pax Dei*.

Des d'aquella data la Germania peregrina cada any a aquest lloc històric i resa la pregària del viacrucis, d'una creu a una altra, recordant i resant per tots els morts. Enguany s'han inaugurat i beneït quinze blocs de pedra en memòria de les quinze estacions del viacrucis. Moltes persones l'anomenen el «viacrucis de la pau».

Mn. Salvador Nonell Bru

Novetats de la Casa Graupera

MATARÓ.— El dilluns 29 d'octubre va tenir lloc a la seu de la Casa Graupera, mestres neulers des del 1895, l'acte de presentació de les dues grans novetats per a enguany: d'una banda, un pot de vidre amb les seves conegudes neules, i, de l'altra, un estoig de cartó amb un assortiment dels seus productes. Pel que fa a l'envàs de vidre, que és de

Les neules Graupera ara també en pot de vidre.

disseny, es tracta d'una iniciativa pionera no tans sols a Catalunya, sinó arreu del món. Entre els seus avantatges, destaca que es veu el producte (al contrari que a les llaunes) i que és ideal per regalar en les properes festes nadalenques. La creació constant i la qualitat alimentària són dos dels segells distintius de la Casa Graupera. (C.C.)

Jornades sobre joventut i immigració

LLEIDA.— La Fundació Verge Blanca-Escola de l'Esplai, juntament amb l'Àrea de Joventut de l'Ajuntament de Lleida i amb la col·laboració de la Secretaria General de Joventut de la Generalitat de Catalunya, ha organitzat unes jornades sobre joventut i immigració que tindran lloc els dies 23 i 24 de novembre a la sala d'actes del Centre Cívic Balàfia. Els ponents que hi intervindran són professionals amb experiència en l'àmbit de la immigració i en especial en el de les segones i terceres generacions de fills i filles de persones immigrades. (C.C.)

Mots i ment

A

Amor

Amor: «Inclinació afectuosa de grau elevat envers una persona o cosa.»

Desgraciadament sembla que són majoria els que confonen estimar amb estimar-se. La bellesa de l'amor se sublima amb el sacrifici. Per això, ara, als països occidentals és tan difícil trobar aquelles formoses llegendes d'amor sublimat, perquè en lloc del sacrifici —com gresol que ha de purificar-lo— s'embruteix, es rebaixa i s'envilitza amb el plaer sexual, el qual es parangona i sinonimitza falsament amb l'amor.

Amor! Heus ací la paraula més sublim i sagrada de l'home.

Amor!... Potser es la paraula més prostituïda que es pronuncia a la terra.

On són aquells esclaus voluntaris de l'amor? Aquelles felices parelles que unides en matrimoni no els passava el temps i morien de vells junts en l'amor, com el primer dia. El seu secret era el de servir-se mútuament. I amb això sempre hi havia matèria per mantenir el foc de l'amor.

Ara ja no es donen gaires casos d'aquells magnífics matrimonis, perennes en l'amor... I és perquè, més que servir-se de l'home o de la dona, es mirava de servir l'home o la dona. Avui ningú no vol ser criat o criada... Es vol ser servit, i no servir...

El cristianisme sense amor és la més pura hipocresia.

Manuel Seiguer

Seminaristes als mitjans de comunicació d'Església

BARCELONA.— El 8 de novembre passat nou seminaristes dels seminaris catalans —sis de l'arquebisbat de Barcelona i tres de l'arquebisbat de Tarragona— van fer una visita cultural a *Catalunya Cristiana* i a Ràdio Estel. Els joves van veure totes les instal·lacions i van mostrar un especial interès pels sistemes informàtics. Així mateix, es van adonar de la gran importància que tenen avui dia els mitjans de comunicació d'Església. A la fotografia, a més dels seminaristes, també veiem Mn. R. Octavi Sánchez i la germana Gemma Morató, director i sotsdirectora respectivament de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel, i el Sr. Alfons Miralles, cap del Departament de Promoció del setmanari. (C.C.)

II Concurs de Cartells de Sant Medir

BARCELONA.— La Federació de Col·les de Sant Medir ha convocat el II Concurs de Cartells de Sant Medir. El concurs està obert a tothom que vulgui participar de manera individual o col·lectiva amb la presentació d'una obra original i inèdita que s'ha de basar en la festa de Sant Medir. El format del cartell haurà de ser de 42 cm d'alt per 26 cm d'ample. El

premi és de 100.000 pessetes per a un únic cartell guanyador. El termini de presentació dels treballs acaba el 3 de desembre del 2001 i el veredict del concurs es farà públic el 12 de desembre a la seu del districte de Gràcia. Per a més informació: Federació de Col·les de Sant Medir, c/Providència, 42, 3r 2n - 08012 Barcelona, tel. 932 850 670 i 932 189 286. (C.C.)

Per Francesc Gamissans

La tasca de Mans Unides d'Urgell

L'ajut puntual de les nostres comunitats cristianes al Tercer Món és un exponent de solidaritat no sempre coneguda i menys encara divulgada pels mitjans informatius. En aquest sentit, podríem esmentar, com a exemple, una munió de gestos que es produeixen sovint a través de l'organisme Mans Unides. Així, a la diòcesi d'Urgell. Els objectius altruistes de Mans Unides d'Urgell és Dili, una població de Timor Oriental, afectada per la pobresa i la precarietat en diferents serveis socials i assistencials. En la campanya d'enguany, la diòcesi destinarà nou milions i mig de pessetes a Dili.

La Delegació diocesana ha fet les assignacions corresponents als equips comarcals de Mans Unides. La ciutat de la Seu d'Urgell ha assumit el finançament d'un centre de promoció de la dona —mobles, materials de costura, professorat, etc.— amb un cost de dos milions de pessetes. Balaguer i la Noguera s'han fet càrrec d'un centre de nutrició: aliments, bateria de cuina, vaixel·la..., destinant-hi un milió i mig. La Cerdanya subvencionarà una escola de pares per frenar la mortalitat infantil i instruir les mares perquè sàpiguin aprofitar els recursos naturals del país i educar-les per a una nutrició equilibrada dels fills; el pressupost es d'un milió de pessetes. Les parròquies del Baix Urgell destinaran dos milions a la rehabilitació d'un ambulatori i la renovació de l'instrumental sanitari. Les parròquies de Tremp, la Sentiu i Valfogona de Balaguer proveiran un col·legi infantil dels recursos necessaris i pagaran els sous dels professors. Guissona, Ponts, Agramunt i Artesa de Segre donaran un milió per als equipaments educatius i esportius.

A aquests objectius de la Delegació diocesana de Mans Unides a Urgell, resta afegir-hi els donatius d'Andorra. Cal dir, finalment, que la campanya de Mans Unides en aquest bisbat gira al voltant dels 25 milions de pessetes anuals.

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...100.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests quatre Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

St. Joseph's Seminary Aboke	Lira (Uganda)	180 alumnes
Seminario Mayor Cristo Sacerdote	La Ceja (Colòmbia)	170 alumnes
Seminari Major Morning Star	Calcuta (Índia)	186 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	113 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

- ☐ UNA BECA de 300.000 ptes. facilita 6 anys d'estudi
- ☐ MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita 3 anys d'estudi
- ☐ UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. 973 350 054

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. 973 480 619

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655

cultura

«Cal treballar per a la integració sociolaboral de les persones amb discapacitats mentals»

■ Núria Pucurull, directora titular de l'Escola Especial Nostra Senyora de Montserrat

L'Escola Especial Nostra Senyora de Montserrat és un centre privat concertat, que es va crear ara fa vint-i-cinc anys, amb una capacitat per a vuitanta alumnes que tenen unes necessitats educatives especials. Núria Pucurull, directora titular de l'escola i una de les seves fundadores, explica que el balanç d'aquest quart de segle de vida «és molt positiu». I afirma, satisfeta, que els alumnes que marxen de l'escola en guarden un bon record, ja que «sempre ens vénen a veure».

—Com va sorgir la iniciativa de fundar l'Escola Especial Nostra Senyora de Montserrat?

—Va néixer arran d'un estudi sociològic —el primer d'aquestes característiques que es feia a Barcelona— elaborat

dividits en deu unitats o grups: sis aules de pedagogia terapèutica i quatre aules de formació professional adaptada. Cada classe té un nombre molt reduït d'alumnes, uns sis o set, per tal que puguin rebre un ensenyament individualitzat. Això és fonamental per a la formació dels infants i dels joves. Es tracta d'un tema que coordina Josep Aguilar, el director pedagògic del centre. Gairebé trenta professionals vetllen per donar resposta a les necessitats dels alumnes. Són tutors d'aula, educadors i tècnics que proporcionen serveis de psicologia, logopèdia, fisioteràpia, psicomotricitat i assistència mèdica, social i pastoral. A més, hi ha un servei de menjador amb cuina pròpia.

—Ha fet esment

d'un servei de pastoral...

—Sí, com que és una escola parroquial, hi ha la possibilitat d'assistir a classe de Religió, que està oberta a tots els alumnes, independentment de la seva creença religiosa. També hi ha l'opció de triar Ètica. La matèria de Religió —adaptada òbviament a les limitacions dels nostres alumnes— té una hora de durada i s'imparteix dos cops la setmana, a càrrec dels religiosos marianistes P. Germán Cremades, rector de la parròquia de Sant Cristòfol, i el P. Celestí Moraza, que va ser el primer director de l'Escola Especial Nostra Senyora de Montserrat.

—La gent està conscienciada que ha d'ajudar a fer possible la integració sociolaboral d'aquestes persones?

—Cada vegada hi ha més sensibilització sobre aquesta qüestió, però el camí que s'ha de recórrer encara és força llarg i complex. Pel que fa a la vessant educativa, és un tema que sortosament està bastant resolt. El món laboral, però, és una altra història. Cal treballar dia rere dia per aconseguir una plena integració sociolaboral de les persones amb discapacitats mentals. No tan sols els empresaris hi han de cooperar, sinó que els companys de la feina també s'hi han de mostrar receptius. Sóc optimista i penso que el futur, en

aquest sentit, és força esperançador. A la nostra escola preparam els alumnes, a través de tallers, per a la vida laboral i els busquem feina. Hi ha joves, més limitats, que van a parar a un taller ocupacional. D'altres van a centres de treball protegits.

—Expliqui'ns les activitats programades per celebrar les noces de plata de l'escola.

—Algunes activitats ja les hem dut a terme. El 7 d'octubre es va oficialitzar una celebració eucarística i posteriorment es va procedir a la benedicció de la nova placa de l'escola. El dia 20 l'associació de mares i pares del nostre centre (AMPA) va organitzar uns jocs al pati, un ball i un berenar. El 9 de novembre va tenir lloc un berenar amb espectacles. L'endemà, dia 10, el local parroquial va acollir un festival de danses i esquetxos. El proper 24 de novembre organitzarem la I Jornada d'Educació Especial, que tindrà lloc a l'hotel Capital del l'Hospitalet de Llobregat, i el 15 de desembre està previst un dinar de

germanor, al qual vénen molts exalumnes. Actualment al vestíbul de l'escola s'hi pot veure una exposició magnífica dels treballs realitzats pels alumnes.

—Quins objectius voleu assolir amb la I Jornada d'Educació Especial?

—Hi assistiran unes setanta persones, entre professionals i pares de persones amb discapacitats psíquiques. Volem informar-los sobre diferents temàtiques al voltant de la malaltia mental: la situació actual del diagnòstic prenatal, les consideracions ètiques i assistencials, la psicologia aplicada al món del discapacitat psíquic, etc. La jornada acabarà amb una ponència de Jordi Tudela Fernández, gerent de la Federació Catalana Pro-Persones amb Retard Mental, sobre els recursos d'atenció a aquestes persones que hi ha avui dia a Catalunya. A part de les conferències, també hi haurà col·loquis i una taula rodona.

Miquel Àngel Codina

Núria Pucurull.

per l'institut ISPA sobre les persones amb discapacitats mentals i/o sensorials que vivien al districte municipal de Sants-Montjuïc. El resultat va ser que el col·lectiu que residia en aquesta zona estava format per unes 325 persones.

—Quin va ser el pas següent?

—En aquell temps, a començaments dels anys setanta, uns quants infants amb discapacitats psíquiques de la parròquia de Sant Cristòfol anaven a una escola que estava ubicada al port, però era molt petita i sense les infraestructures adients. Davant d'aquesta situació precària, la parròquia de Sant Cristòfol va decidir que calia donar una resposta decisiva i urgent. Gràcies a l'esforç de la parròquia i a la col·laboració de la Fundació Montserrat Montero es va poder construir l'Escola Especial Nostra Senyora de Montserrat al barri de Sants-Montjuïc. El 20 de setembre del 1976 s'iniciava ja la nostra tasca educativa amb trenta-tres alumnes. El centre depèn d'un Patronat, que és l'encarregat de buscar el finançament econòmic per poder tirar endavant.

—Quines necessitats educatives especials s'ofereixen a aquests alumnes?

—Actualment l'escola atén alumnes amb discapacitats mentals d'edats compreses entre els quatre i els vint-i-un anys,

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

Un bon pa amb tomàquet

Així com en aquesta vida moltes coses s'haurien de repetir dues vegades, el mateix passa amb la biscota. Aquesta és un pa especial, elaborat tant artesanalment com de forma industrial, i que s'ha de coure dos cops per aconseguir la seva textura peculiar.

Això sí, no és gaire recomanable sucocar la biscota a les salses, ni tampoc no ens hem d'enganyar creient que no engrèixa, ja que 100 grams d'aquest pa ens aporten unes 370 calories. I us dic això perquè, en uns moments en què us deixeu portar pels vostres instints naturals, no tingueu prejudicis per agafar una bona llesca de pa de pagès amb tomàquet sucat amb oli d'oliva i acompanyada d'un bon assortit d'embotits de la Plana.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Recetas para realizar en un santiamén y vivencias gastronómicas* truqueu al tel. 938 793 402.

Primera pedra de l'ampliació del Palau de la Música Catalana

■ Segons el cardenal Ricard M. Carles, que va beneir la pedra, el Palau és «com una catedral de la música»

BARCELONA.— El cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, va beneir el 7 de novembre passat la primera pedra de les obres que ampliaran el Palau de la Música Catalana, en un acte al qual van assistir nombroses autoritats, com ara Joan Clos, alcalde de Barcelona; Jordi Vilajoana, conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya; Luis Alberto de Cuenca, secretari d'Estat de Cultura, i la regidora Katy Carreras, en representació de la Diputació.

Després de la benedicció i d'una pregària, en el moment dels parlaments, el cardenal Ricard M. Carles va recordar que el Palau de la Música Catalana és un edifici emblemàtic de Barcelona, construït entre el 1905 i el 1908 al barri de Sant Pere per Lluís Domènech i Montaner. Va obtenir el premi de l'Ajuntament de Barcelona al millor edifici l'any 1908.

«És com una catedral de la música, la que està considerada com la més espiritual de les arts. Per tant, podem dir, sense

exagerar gens, que és un temple a l'espiritualitat, a l'art. Un temple fet amb art i destinat a l'art. És la casa de l'Orfeó Català i el centre de la vida musical barcelonina», va dir el cardenal.

Tot seguit, Ricard M. Carles va afegir el següent: «Hem fet la benedicció de les obres que comencen. I ara demano a Déu que beneixi tots els qui han fet possible aquesta obra i tots els qui la realitzaran; que es pugui dur a terme sense accidents i sense entrebancs. I, com a bisbe d'aquesta ciutat, desitjo que aquesta obra i les acti-

vitats futures puguin elevar l'esperit dels barcelonins i dels catalans d'ara i del futur. I que el gaudi espiritual de la música els pugui obrir el camí cap a Déu.»

L'arquebisbe de Barcelona va esmentar en el seu discurs un fragment de la *Carta als artistes* que va escriure no fa gaire el papa Joan Pau II: «L'autèntica intuïció artística va més enllà del que perceben els sentits i, penetrant la realitat, intenta interpretar el misteri amagat. Aquesta intuïció brota del més íntim de l'ànima humana, allà on l'aspiració a donar sentit a la pròpia vida es veu acompanyada per la percepció fugaç de la bellesa i de la unitat misteriosa de les coses.»

El cardenal Ricard M. Carles va aca-

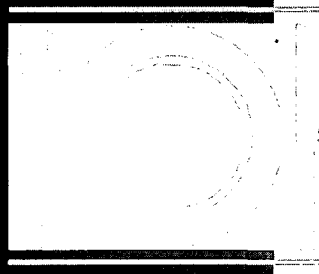
Foto: Antoni Bofill

El cardenal Ricard M. Carles va beneir la pedra.

bar dient que aquesta iniciativa d'ampliar el Palau de la Música Catalana —una iniciativa en la qual també ha col·laborat l'arquebisbat de Barcelona— «reconciliï els visitants del present i del futur Palau amb la bellesa, que és sempre un signe de Déu, que és per als creients Veritat, Bondat però també, i sobretot, Bellesa». (C.C.)

INGREDIENTS:

125 g de margarina
100 g de sucre
125 g de farina
2 ous
50 g d'avellanes
rom

PREPARACIÓ:

Unteu una plata de forn amb margarina. A continuació trebal·leu bé, durant deu minuts, 125 grams de margarina amb una espàtula de fusta.

Després afegiu-hi 100 grams de sucre i 125 grams de farina i trebal·leu-ho cinc minuts més. A continuació afegiu-hi dos ous batuts i 50 grams d'avellanes torrades ben picades. Barregueu-ho tot bé. Aboqueu la massa dins de la plata untada de margarina i doneu-li una forma rodona com una truita.

Ara ja només ho heu de coure al forn a temperatura mitjana, però abans afegiu-hi un rajolinet de rom. Al final us quedarà un pastisset ben fi i cruixent.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villarro us atindrà al tel. 938 793 402.

Llibre sobre la construcció de l'església de Sant Joan de Valls

VALLS.— La Casa de Cultura va ser el marc on es va presentar el llibre *La fàbrica de la nova església parroquial de Sant Joan Baptista de Valls. Construcció i estudi arquitectònic*, realitzat per Maria Garcia i Figueras. L'acte va ser presidit per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach.

La presentació del llibre va tenir lloc el divendres 26 d'octubre i el catedràtic Joan Sureda, doctor en Història de l'Art per la Universitat de Barcelona, va ser l'encarregat de donar-lo a conèixer. El

treball, en si mateix, ha servit de tesi de llicenciatura a l'autora, Maria Garcia, i ha estat editat pel Consell Comarcal de l'Alt Camp i l'Arxiu Històric Comarcal de Valls. Més de dues-centes persones van assistir a aquest acte.

El llibre de Maria Garcia es basa en l'estudi i l'evolució arquitectònica de l'església de Sant Joan de Valls al llarg de quatre segles d'existència, les modificacions que ha sofert i les corresponents annexions.

Joan Boronat

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Pau Gargallo, escultor

Amb aquest segell que reproduïx l'escultura *El profeta*, Espanya va retre homenatge el 1981 a l'escultor Pau Gargallo amb motiu del centenari del seu naixement. Nascut a Maella el 1881, la seva família es va traslladar a Barcelona el 1888. Aviat es va interessar per l'art, va freqüentar el taller d'Eusebi Arnau i va anar a l'escola de Llotja, on va ser deixeble de Venanci Vallmitjana. Va viatjar a París. De retorn a Barcelona, va acceptar una sèrie d'encàrrecs d'escultura ornamental, com l'Hospital de Sant Pau, l'interior del Palau de la Música Catalana, etc. Va fer màscares de coure, com la *Diabla blanca* (1910), joies i peces petites. El 1917 es va fer càrrec de l'Escola Superior de Bells Oficis. Va ser destituït per la dictadura i va marxar a París. En una esporàdica visita a Reus per exposar la seva obra, va morir el 1934. Entre les seves escultures, cal destacar *Gran arlequí*, *Antínous*, *David*, *El profeta* i *Maternitat*.

LLIBRES

Compendi de la doctrina cristiana

El Parnostre és la pregària perfecta en tots els sentits: la gran oració trinitària, l'oració dels fills i dels germans; l'oració de contemplació i d'acció, de benedicció i lloança, de súplica i perdó. Potser per això, és la pregària més popular i la més recitada de tots els temps: ha estat resada ininterrompudament per creients de totes les èpoques i condicions. Els teòlegs, els autors espirituals i els exegetes han comentat aquesta joia, la més gran conservada en el Nou Testament i resum del «contingut central de la fe i de tot l'ensenyament de l'Església». El Parnostre constitueix un testimoni religiós i humà de primera magnitud que ens situa davant del misteri insondable de Déu i de l'home, ens ensenya a mirar en profunditat la realitat i ens educa en la captació contemplativa de les coses. Luis Ángel Montes Peral, sacerdot i professor de Sagrades Escripures, analitza en aquest llibre el significat del Parnostre, que, segons ell, «està al servei de l'home en la consecució de la seva vocació de divinització i d'humanització, en la satisfacció dels seus desitjos més nobles i profunds». (C.C.)

Luis Ángel Montes Peral, sacerdot i professor de Sagrades Escripures, analitza en aquest llibre el significat del Parnostre, que, segons ell, «està al servei de l'home en la consecució de la seva vocació de divinització i d'humanització, en la satisfacció dels seus desitjos més nobles i profunds». (C.C.)

Luis Ángel Montes Peral. *El Padrenuestro. La oración trinitaria de Jesús y los cristianos*. Editorial Verbo Divino, Navarra 2001, 205 pàg.

El sentit de la reconciliació penitencial

No hem d'entendre el sagrament de la penitència com una realitat de precepte o llei, que se'n imposa per l'Església des de fora o al marge de la nostra pròpia existència. Al contrari, la penitència té un profund arrelament antropològic, existencial, i social, ja que ve a respondre a la necessitat que l'ésser humà sent de recuperar l'ideal perdut, de refermar aquells valors que donen sentit a la seva vida, de reconstruir la seva història personal en una nova relació amb la història dels altres. Segons Dionisio Borobio, capellà i professor de Litúrgia, el sagrament de la penitència «respon no només a unes experiències generals de la vida, sinó també a una situació vital fonamental que commou l'ésser de l'home creient, i el mou a seguir el procés de la reconciliació». Els elements essencials del procés penitencial són els següents: la consciència de pecat, la conversió sincera, la manifestació externa de la nostra conversió en obres i signes davant la comunitat, la intervenció de la comunitat de l'Església, la reconciliació que Déu ens concedeix i el compromís de lluitar contra el pecat i el mal personal i comunitari. (C.C.)

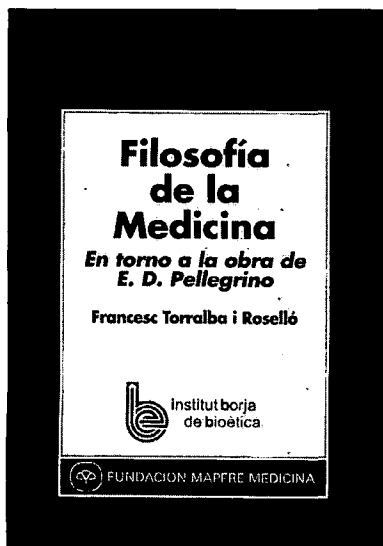
Dionisio Borobio, *Para comprender, celebrar y vivir la reconciliación y el perdón*. Editorial PPC, Col·lecció Cruce, Madrid 2001, 131 pàg.

Reflexió sobre l'ètica mèdica

L'objectiu d'aquest llibre consisteix a analitzar la filosofia de la medicina, d'Edmund D. Pellegrino, a partir dels seus textos, mirant de posar en relleu la seva originalitat i les seves aportacions més significatives en el conjunt d'aquesta disciplina. «Algunes de les seves tesis —escriu Francesc Torralba— són fonamentals per recuperar la complexitat del debat bioètic i reconsiderar alguns problemes del principialisme.» I afegeix: «Precisament perquè en l'actualitat els corrents principialistes pateixen un descrèdit accelerat, cal considerar a fons en la construcció de la bioètica altres alternatives que es desenvolupen des del marc de l'experiència i no des del de l'estricta teoria.» L'obra de Pellegrino s'ubica en la problemàtica pròpia de la bioètica fonamental i clínic. Ell mira de situar la seva renovació teòrica de la pràctica mèdica en el que denomina l'àmbit de la filosofia de la medicina. Les humanitats mèdiques constitueixen, des del seu punt de vista, el fons teòric de la praxi terapèutica, mentre que la bioètica es refereix a una subdisciplina de la filosofia moral la fi de la qual és analitzar la intervenció sobre la vida. (C.C.)

Francesc Torralba i Roselló, *Filosofía de la medicina. En torno a la obra de E. D. Pellegrino*. Institut Borja de Bioètica - Fundació Mapfre Medicina, Madrid 2001, 252 pàg.

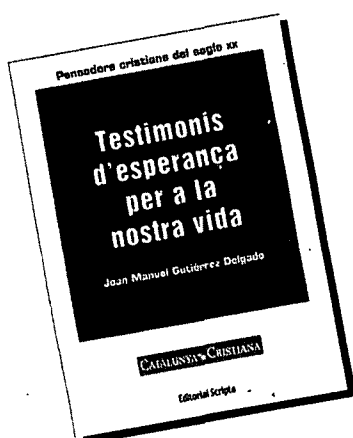
Respondre als interrogants humans

Hi ha moments en què hom es pregunta qüestions que abans no s'havia plantejat: què és l'ésser humà?, existeix el més enllà?, i l'infern?, l'ànima és immortal?, per què hi ha mal en el món?, existeix el mal? Aquestes preguntes tenen resposta. Mn. Enrique Cases, sacerdot, doctor en Teologia i antic capellà de Viaró durant molts anys, suggereix en aquest petit llibre unes quantes idees que poden ajudar el lector a respondre-les. Pot ser molt útil sobretot per als joves i els pares. El volum s'estructura en quatre parts. La primera tracta l'home —cos i ànima en unitat substancial—, la immortalitat de l'ànima i la llibertat. En la segona, l'autor mira l'home com un ésser dolgut i també reflexiona sobre el mal, que tant afecta l'ésser humà. En la tercera part observa el més enllà des de la llum que dona la revelació cristiana i que correspon als interrogants humans principals. Després ve la reconfortant noció de gràcia i de la filiació divina. Per acabar, Mn. Cases ens ofereix un epíleg de poesies sobre aquestes qüestions candents que ofereixen una manera diferent d'entendre la filosofia conceptual. (C.C.)

Enrique Cases, *¿Existe el más allá? Preguntas fundamentales*. Editorial Palabra, Col·lecció Folletos mc, Madrid 2001, 77 pàg.

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

**JA TENIM
EL LLIBRE**

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 1.600 ptes. = _____ ptes.
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ Entitat ☐ Oficina ☐ DC ☐ Compte

ENVA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

El llibre de la setmana

Un apassionat amor a Jesús

La lectura del llibre de José Luis Vázquez Borau sobre Charles de Foucauld ens ajuda molt a endinsar-nos en el tarannà espiritual d'un home que es va lliurar a Crist d'una manera radical, el va imitar en la pobresa més absoluta, i amb una austeritat que esgarifa.

Les pàgines breus d'aquest volum aporten nombroses citacions de la seva manera de pensar sobre la vida espiritual i sobre la convivència humana. Uns textos concisos, penetrants, en els quals es reflecteix la grandesa d'un esperit obstinat a viure amb els pobres i desheretats, als llocs més inhòspits del Sàhara. El camí que recorre aquest oficial de l'exèrcit francès orgullós i frívol, fins a convertir-se en l'anacoreta ascètic enmig dels tuaregs és impressionant. Vázquez Borau ens ajuda a recorre'l amb respecte i admiració, sense més comentaris que els que sorgeixen en l'ànim del lector quan coneix les aventures i les vicissituds que va viure fins que li va arribar la mort violenta a mans dels *fellahs*.

L'exemple de Charles de Foucauld

José Luis VÁZQUEZ BORAU,
Carlos de Foucauld y la
espiritualidad de Nazaret.
Biblioteca de Autores Cristianos, Madrid 2001,
140 pàg.

en aquest món actual tan lliurat al consum i a l'hedonisme és important. Sent com va ser un home actual, coneixedor del món modern, encara que fos de principis del segle xx, ens dóna a tots la gran lliçó del desprendiment, de la fugida de les vanitats i de la recerca de l'acomodament personal i de l'esplendor social. És un exemple que potser a algú li pot semblar excessivament exigent per a imitar-lo. Té els seus seguidors en la Congregació dels Petits Germans de Jesús, una institució en la qual va somiar constantment, però que no va poder veure

realitzada durant la seva vida.

I Charles de Foucauld deixa en els seus escrits, com recull molt bé el llibre de Vázquez Borau, l'esperit que ha d'animar els petits germans i germanes. Una manera de concebre l'existència basada en l'amor a Jesús i als homes.

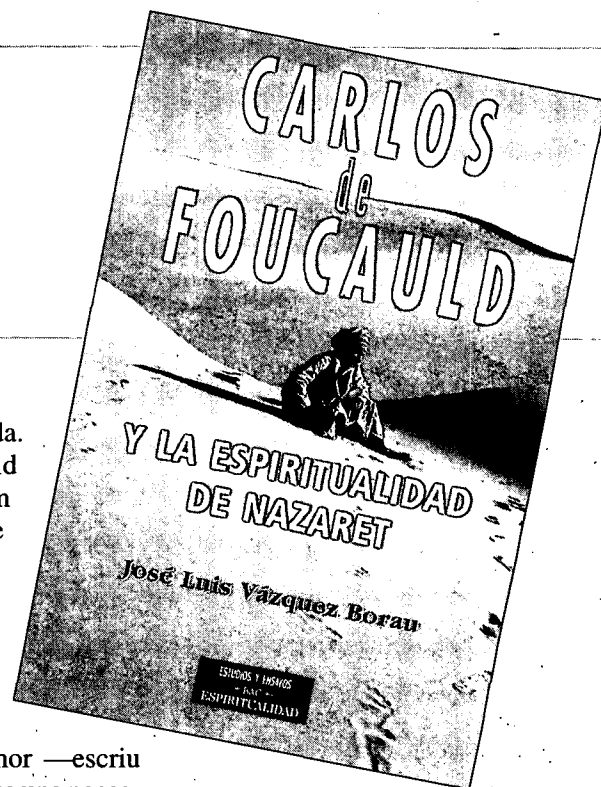
«No puc concebre l'amor —escriu Charles de Foucauld— sense una necessitat imperiosa de conformitat, de semblança i sobretot de participació en tots els dolors, en totes les dificultats, en totes les arideses de la vida... No jutjo ningú, Déu meu; els altres són els teus servents i els meus germans, i l'única cosa que haig de fer és estimar-los..., però a mi m'és impossible comprendre l'amor si no busco la semblança i compartir totes les creus.»

I intuït la seva mort, escriu, «pensa que has de morir màrtir, desposseït de

tot, estès a terra, nu, desconegut, cobert de sang i de ferides, assassinat violentament i dolorosament, i desitja que sigui avui». I així va ser.

L'espiritualitat de Natzaret de Charles de Foucauld és un estímul per intentar viure amb més autenticitat l'evangeli en el món d'avui.

Cristóbal Sàrrias

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 12.480 ptes./any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'12.480 ptes.
per any

☐ Amb dos pagaments
semestral de 6.240 ptes.

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els
presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La sardana i la dansa

El 150è aniversari de la
tenora

El ressò extraordinari de la commemoració del 150è aniversari de la tenora es perllonga molt temps després d'haver-se clos les celebracions d'aquesta efemèride. Avui recollim la informació de dues iniciatives que encara tenen aquesta fita com a motiu.

El 27 de novembre se celebrarà en un edifici emblemàtic de Barcelona una sessió fotogràfica per tal d'obtenir una fotografia dels tenoristes contemporanis més destacats. Es tracta d'una iniciativa semblant a la promoguda durant l'Olimpíada cultural, quan es van reunir una àmplia selecció de compositors de sardanes juntament amb la popular Núria Feliu. També en aquesta ocasió està previst que la cantant del barceloní barri de Sants aparegui en la fotografia amb un ampli estol d'instrumentistes de les diferents contrades i de totes les edats.

Aquesta iniciativa que té el suport de la Fundació Agrupació Mútua i el Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana, es concretarà en l'edició d'un pòster que la Federació Sardanista de Catalunya s'ha compromès a difondre.

D'altra banda, el grup de músics de la cobla La Selvatana que va promoure el concert *La tenora més enllà de la cobla: El millor de la tenora*, ha preparat l'enregistrament sonor d'aquest espectacle que van portar per nombroses poblacions, auspiciat per la Diputació de Girona. El nou CD es donarà a conèixer properament a Girona, en una de les representacions del nou espectacle promogut per l'esmentat grup de músics que encapçala el tenora Josep Farràs, titulat *La tenora del segle XXI*. (C.C.)

Pensadors cristians del segle xx (52)

Laín Entralgo: un metge humanista

HOME DE CIÈNCIA I CONSCIÈNCIA

Laín Entralgo es va definir com a «historiador de medicina, antropòleg i assagista i dramaturg de diumenge». I és que la figura d'aquest pensador espanyol s'assembla a un d'aquells savis universals difícils de repetir. Però... qui va ser aquest humanista internacional?

Fill de metge rural, neix a Urrea de Gaón (Terol). Havent aprofitat bé els estudis de la seva joventut, es llicencia en Ciències Químiques i es doctora en Medicina, especialitat cirurgia.

No només es dedica al camp científic. El seu saber també es va enfil·lar per les branques de l'esfera humanística. En efecte, cultiva la història, l'assaig i la filosofia. Va ser, sens dubte, un gran humanista que va reflexionar sobre el sentit de la societat i de l'ésser humà.

El 1940 va fundar la revista *Escorial*. S'hi reflecteix un clar pensament obert, davant el règim polític del país. La defensa de la llibertat, la justícia i la democràcia, van ser en ell una constant. Juntament amb la lluita a favor dels valors democràtics, es va interessar per la convivència entre els pobles i a construir ponts cap als altres, des del diàleg.

LIBERAL PER TEMPERAMENT

Va ser un home de conciliació i de vertebració de les idees, de gran respecte per les idees alienes. Obsessionat per construir una societat més justa i igualitària, s'acostava a les idees de tots els ciutadans, respectant les oposades al seu pensament i sent un autèntic pluralista.

Al llarg de la seva vida va rebre innumbrables premis com a reconeixement públic d'esforç intel·lectual. L'últim va ser el Premi Internacional d'Assaig Jove-llanos (1999). A més, destaquem el premi Príncep d'Astúries d'Humanitats (1989), el Menéndez Pelayo (1991) i el Menéndez Pidal (2000).

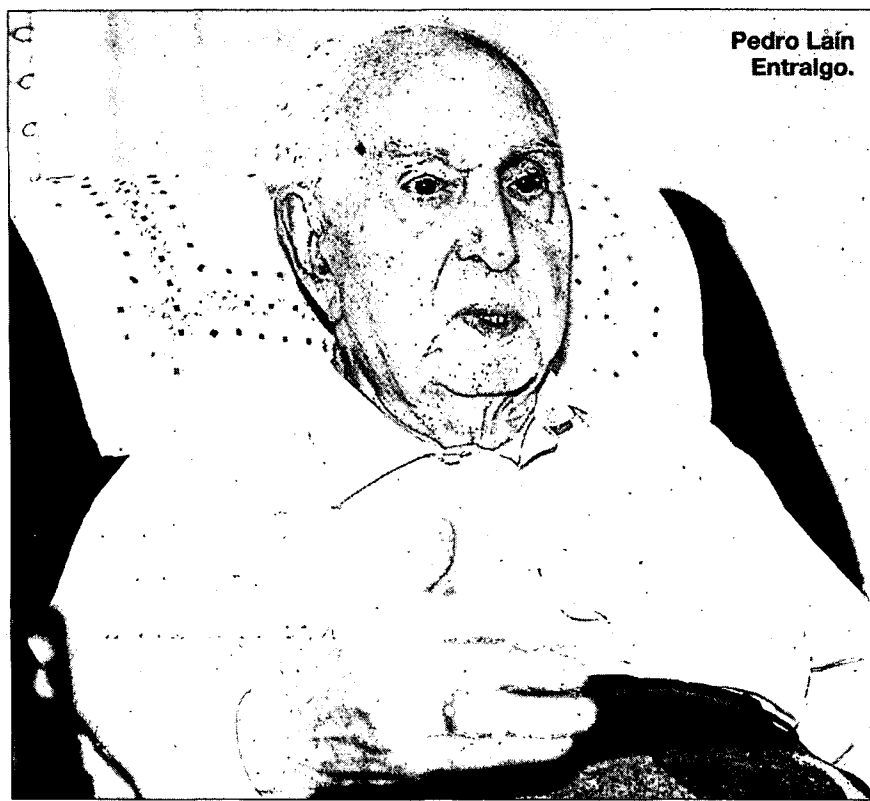
I és que al llarg de la seva vida va combinar la medicina, l'ensenyament com a catedràtic d'Història de la Medicina, rector de la Universitat de Madrid, escriptor, assagista... Va ser doctor *honoris causa* per diverses universitats.

Entre les seves obres més llegides hi ha *Historia de la Medicina* (1954), *A qué llamamos España* (1971), *Descargo de conciencia* (1976), *Cuerpo y alma* (1991), *Creer-esperar-amar* (1993), *Esperanza en tiempo de crisis* (1994).

UN HOME DEL RENAISEMENT

Preocupat pels temes referents a la persona humana, aquest humanista espanyol va saber donar un enfocament positiu als problemes humans. Així, en la seva obra pòstuma *La empresa de envejecer* (2001) converteix l'envelliment de les persones en una empresa vital i personal. Recomana envellir des d'un enfocament filosòfic. Explica amb nitidesa els valors

Presento la figura d'un intel·lectual formidable, persona emblemàtica i conciliadora. Laín Entralgo (1908-2001) va ser un pensador cristià que lligava les ciències i les lletres en l'expressió clàssica de gran humanista. «Amb la mort de Pedro Laín Entralgo desapareix un dels grans intel·lectuals del segle xx, que va tenir l'ésser humà com a centre de la seva vasta obra» (Miguel A. Trenas).

de l'ancianitat i dona esperança als que es creuen inútils per a la societat per la seva edat.

A *Meditaciones sobre la amistad* (1972) Laín Entralgo toca el tema neuràlgic del humanisme clàssic: l'amistat. Com Ciceró, el pensador de Terol'ens fa una descripció excel·lent de l'amistat. Per a Laín és un dels valors més considerats de la nostra societat, on s'han de fonamentar les relacions humanes i que ha de ser cultivat contínuament per tothom. La veritable amistat consisteix en l'estimació desinteressada per l'altre, sense desitjar res a canvi.

D'altra banda, afronta el tema antropològic amb bastant encert, crea escola. Gràcies al seu llibre *¿Qué es el hombre?* (1999) tenim una reflexió sobre l'ésser humà des dels valors humans i cristians. Una reflexió que neix de la societat intel·lectual d'un humanista dels nostres dies i de la inquietud pel nostre pensador pel tema de l'estructura dinàmica del cos humà i la perdurabilitat de l'home. Temes tractats també en la seva obra *Cuerpo y alma* (1991).

Davant la problemàtica de l'ésser humà, el buit existencial on molts escriptors del nostre segle desitgen fer desembocar l'home (Camus, Sartre, Kafka...), Laín Entralgo ens dona esperança. Aquella esperança cap a allò humà, plens de la divinitat, que neix del contacte amb els valors humanistes, cristians i divins. Laín ens ensenya a tenir esperança en la nostra

vida diària. Encara que som fràgils, la nostra fragilitat s'omple de força en la visió de l'esfera divina. (cf. *La esperanza y la esperanza*, 1956).

DIÀLEG EN EL PLURALISME

Laín Entralgo va ser un defensor acèrrim del pluralisme polític i social. Com milions d'espanyols, va viure la guerra civil (1936-1939) com una tragèdia. Va contemplar la guerra com un fet punyent de la història i la cultura espanyoles.

Desenganyat del falangisme que professava, es va dedicar a impulsar principis democràtics. Així ho explica a *Descargo de conciencia* (1976). Sense acceptar els càrrecs polítics que li oferien, va estar a l'altura de la regeneració moral i política de la nació.

La seva utopia consistia a unir els millors homes d'Espanya per reconstruir el país. Així, la seva relació amistosa es faria més estreta amb pensadors com ara Cajal, Menéndez Pelayo, Américo Castro, Zubiri... Sent tots ells de diversos ideals, s'adona de la necessitat de fonamentar el pluralisme des de la força del diàleg.

Per això, estava convençut que només l'autèntic pluralisme és capaç d'aconseguir la plena dignitat humana entre governants i governats (cf. *Una y diversa España*, 1968). Un exemple d'això va ser la seva proximitat i admiració per la figura del nostre estimat Joan Mara-

gall, amb qui sentia un deute cultural i al qual citava contínuament en català.

PREOUPACIÓ PER L'ÀNIMA

Un dels temes més reflexionats és la relació cos i ànima en l'ésser humà. En ell és habitual la preocupació per l'ànima humana i el més enllà. Creient confès, va divulgar amb els seus escrits un cristianisme existencialista i valent. Va expressar els seus dubtes davant les preguntes clàssiques sobre qui som, on anem...

Creia en la resurrecció davant el nihilisme. Considerava necessari confiar, seguint l'exemple de Tomàs d'Aquino, en les veritats de la fe cristiana. Va descobrir que Déu és amor, i amb això en tenia prou davant les dificultats filosòfiques que es plantejaven en el camí de la fe. L'explicació del problema de l'ànima, de la mort i del més enllà es va centrar en la figura de Jesús de Natzaret.

«Es va produir la meua trobada en Crist i des de llavors, i també ara, en la persona humana i en el missatge de Crist he trobat la millor via per a la trobada d'una resposta mínimament satisfactòria. Via, veritat i vida va dir Crist, i aquesta ha estat per a mi la regla d'or quan, més enllà de la quotidianitat, més enllà del goig i del dolor de la vida en el món, he volgut entendre la meua pròpia existència i la dels qui, pròxims o llunyans, dia a dia he sentit al meu costat» (*Historia de una utopía*, 1994).

Laín Entralgo va fixar la seva mirada més enllà de la materialitat de les coses. Es va fixar en aquesta vida perdurable de l'esperança cristiana. El seu tarannà humà i cordial ho reflectia contínuament. Així, l'acadèmic H. Durán afirmarà després de la seva mort: «Ha trencat amb la seva desaparició una gran part del treball dels acadèmics, entre els quals va destacar sempre per la seva presència, els seus consells, intervencions, debats i la seva disposició permanent a ajudar tothom.»

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista, (stein@mixmail.com)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUÍA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL

Informe-vos al telèfon: 934 092 810
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

Un dels enigmes del Sol en via de solució

És que encara presenta enigmes el nostre astre rei? Sí, i alguns de ben intrigants. Com hom sap, el nucli solar ha d'estar a una temperatura altíssima, d'uns 15 milions de graus Kelvin, i pujant cap a la superfície (a la fotosfera) va baixant fins a uns 6.000° K o menys encara en alguns punts, però a continuació anant cap a l'exterior torna a pujar i a la corona, que és l'atmosfera del Sol més externa, arriba al milió de graus. L'enigma és: com pot ser que el Sol es vagi fent més calent tirant enfora? Es com si creixés la calor a mida que ens allunyéssim del foc!

Aquest enigma ha preocupat els astrònoms des de fa temps. El 1940 ja es coneixia el fenomen perquè s'havia detectat l'espectre del ferro altament ionitzat a la corona, i això implicava aquella temperatura. Per analitzar el Sol i el seu comportament ja s'han llançat a l'espai diversos satèl·lits que estan fent encara la seva feina. El japonès *Yokohoh* està prenent fotos de la corona solar des de fa deu anys, el *Soho*, americà-europeu, segueix també amb l'estudi de les evolucions coronals i les «bombolles» de la fotosfera des del 1995 i el *Trace*

arribat, però els càlculs sembla que lliguen amb el que s'observa. Per això els articulistes acaben dient que ja tenim a l'abast de la mà la resposta a aquesta anomalia tèrmica de la corona solar. Els felicitem per haver-ho aclarit.

de l'Institut Stanford-Lockheed d'Investigacions Espacials des del 1998 amb el seu telescopi de l'ultra-violat ha pogut revelar nombrosos detalls del Sol. Però cap d'ells no ha aclarit l'enigma de la temperatura de la corona.

Hi ha fet falta l'estudi teòric. Al número 299 d'*Investigación y Ciencia* (agost del 2001) hi ha un article de Bholu N. Dwivedi i Kenneth J. H. Philips que explica que la solució del problema es troba en l'efecte combinat de les ones magnetohidrodinàmiques que surten del Sol a uns 2.000 km/s, per causa de les pertorbacions convectives de la fotosfera, amb el producte de les fulguracions, que són alliberaments sobtats d'energia de les seves regions més actives. Ben calculada la cosa es veu que pot produir aquest escalfament enorme de l'atmosfera solar externa. No podem pas explicar aquí el detall de com hi han

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Església i ciència al llarg de la història

21 Un frare dels Mínims, promotor de la ciència

El fet de la condemna de Galileu no afectà gens la contribució a la ciència dels eclesiàstics que s'hi dedicaven. L'Església continuà tenint membres ben qualificats en les investigacions científiques. Ja vam parlar de jesuïtes rellevants en aquest aspecte, contemporanis o poc anteriors a Galileu. Però, a més de la Companyia de Jesús, en aquesta època postrenaixentista també hi havia altres ordes religiosos que tenien membres que deixaven treballs ben meritoris i figuren en la història de la ciència. Fins i tot n'hi hagué que col·laboraren en el progrés científic promovent l'estudi i la investigació en el camp de les ciències. Un d'ells va ser el religiós que ens ocuparà aquest capítol. Fundador de l'*Academia Parisiensis* va reunir al seu entorn tota una plèiade de matemàtics, físics i altres dedicats a la ciència que en marcaren una bona part del desenvolupament al llarg del segle XVII. Va ser el punt d'enllaç dels que feien recerques. Ell facilitava la intercomunicació dels treballs.

Home delerós de fer progressar la ciència

Es deia Marin Mersenne (1588-1648). Va néixer a Oizé (Maine, França). Del 1604 al 1609 va estudiar al col·legi dels jesuïtes de La Flèche. Era vuit anys més gran que René Descartes que també va cursar els primers estudis en aquest col·legi, però encara s'hi van trobar en aquesta època escolar. Descartes li tenia una certa admiració que es va traduir més tard, a partir del 1623, en una autèntica amistat que durà tota la vida. La correspondència entre ells que es conserva és molt extensa.

Mersenne, acabats els estudis secundaris de la Flèche, el 1609, anà a la Sorbona i després al Collège de France. Tenia 23 anys quan prengué la resolució d'abraçar

la vida religiosa. Ingressà a l'orde dels Mínims fundat per sant Francesc de Paula. Estimava la veritat i es lliurà totalment a la veritat evangèlica. Del 1614 al 1620 va fer de professor de filosofia a Nevers. Va veure en la ciència un instrument a favor de la religió cristiana i en féu una arma apologetica. El 1624 va escriure *L'impiété des déistes et de plus subtils libertins découverte et réfutée par raisons de théologie*. I el 1625 *La vérité de les Sciences contre les Sceptiques et les Pyrrhoniens*. A partir del 1623 des del seu convent de prop de la plaça Royal (avui plaça dels Vosgos) de París, ja havia començar a aglutinar científics al voltant seu en ordre a intercanviar opinions i posar la ciència al servei de la veritat.

Començà dient-se'n *Académie Mersenne*, però el 1635, quan se'ls ajuntà el grup Dupuy, ja s'anomenà *Academia Parisiensis*. Les reunions al començament es feien a la mateixa cel·la del P. Mersenne. Després la cosa s'amplià. I la creació oficial de l'*Académie de France*, feta per Colbert el 1666 (divuit anys després de mort Mersenne) s'ha de considerar una conseqüència, per no dir continuació, d'aquesta Acadèmia mersenniana, que en fou el nucli inicial.

A parlar amb el P. Mersenne acudien Pascal, Descartes, Roberval, Gassendi, Hobbes i molts altres que quan se'n anaven de París continuaven tenint-hi contacte epistolar. En aquell temps era molt normal que si algun matemàtic o físic feia una descoberta no la publicqués o només en digués el resultat sense explicar com n'havia trobat la demostració. Fins i tot Galileu havia fet això alguna vegada, com quan descobrí les fases de Venus que només ho expressà en llenguatge críptic, que més endavant hagué d'explicar. Doncs bé, el P. Mersenne lluità contra el secretisme de les

troballes físiques o matemàtiques. No tolerava que aquests descobriments no es poguessin saber tot seguit pel món dels científics i posava el seu esforç a fer que es divulguessin i així la ciència progressés de debò. Fins i tot hom l'acusa d'haver-ho fet massa perquè sembla que divulgà alguna troballa sense permís del descobridor.

Però l'obra de promoure la ciència va ser la que més va ocupar el nostre frare. Quan va morir se li trobaren a la cel·la grans piles de cartes corresponents a setanta-vuit homes de ciència que l'havien consultat. A totes elles havia donat resposta. La més interessant era la correspondència amb Descartes.

I també féu obra de científic

Haver fet d'enllaç permanent per a l'intercanvi i foment de la ciència ja és raó suficient perquè el P. Marin Mersenne figure en qualsevol manual d'història de la ciència d'aquesta època. Però la cosa no acabà aquí. Hi hem d'afegir que la seva labor personal d'investigador no va ser tampoc menyspreable. Contribuí a la física i a la matemàtica amb recerques pròpies.

Partidari entusiasta de Galileu va ser propagandista de la seves obres. Per això va publicar: *Les mécaniques de Galilée* (París, 1634), *Nouvelles Découvertes de Galilée* i *Nouvelles pensées de Galilée sur les mécaniques* (París, 1639). I a l'estil del savi pisà també ell féu investigacions sobre mecànica. Va construir un laboratori. A més de comprovar resultats ja obtinguts per Galileu hi féu algunes descobertes: dues lleis sobre cordes vibrants, que relacionaven la massa i la tensió amb el nombre de vibracions. Va observar que la corda a més del sò fonamental corresponent, emet també els sons harmònics. Entre altres llibres va escriure: *Questiones Harmoniques* i *Les préludes de la Harmonie universelle* (París, 1634), *Harmonicorum libri XII* (París, 1636). A més de físic es distingí com a músic expert.

En el camp de la matemàtica és on més va vetllar per la intercomunicació de descobriments, concretament entre Pascal i

Fermat. En matemàtiques ell no va fer troballes importants, però va plantejar una qüestió que ha fet història. Tots els estudiants de matemàtiques han sentit parlar dels «nombres primers de Mersenne». El nostre religiós, en la qüestió de donar criteris per escatir si un nombre és o no primer (divisible només per ell mateix i per la unitat) o compost, va deixar escrit el 1644 que dels nombres del tipus $2^m - 1$ eren primers els corresponents als següents valors de m : 1, 2, 3, 5, 13, 19, 31, 67, 127 i 257, i compostos els corresponents a qualsevol altre valor d'aquest exponent. No se sap en què es basava per fer aquesta afirmació. Hom ha suggerit que potser va comprovar fins a $m=19$ i va posar la resta raonant sobre la tendència que s'hi veia. El cas és que s'ha vist després que es va equivocar. El 1880 E. Lucas demostrà que per a $m=61$ el nombre que resulta és també primer i el 1903 N. Cole comprovà que per al valor de 67, en canvi, és un nombre compost. Aleshores es digué que potser hi havia un error del copista i havia de dir 67 i no 61 el de la llista de Mersenne. Però aquesta interpretació piadosa es va haver de deixar el 1911 quan es va trobar que per a $m=89$ el nombre que resulta és també primer i en 1914 que ho és per a $m=107$. Era fals que no hi hagués més valors de m que fornissin nombres primers. I encara més, el 1914 D. H. Lehmer mostrava que, contra l'afirmació de Mersenne, per a $m=257$ el nombre que s'obté no és pas primer. Això va donar lloc a un interrogant: hi ha més nombres primers de Mersenne? Avui dia amb l'ajuda de les computadores hi ha qui s'ha dedicat a fer càlculs i ara ja sabem que almenys hi ha trenta-cinc nombres primers de Mersenne. L'últim, trobat el 1999, correspon a $m=6972593$. És un nombre que escrit tindria més de dos milions de xifres. Ocuparia tot un llibre i força voluminós. El que encara és un problema obert és: serà infinita la llista de nombres primers de Mersenne?

Acabem dient que, si això va ser una equivocació del nostre frare mínim, no treu res als mèrits que, per una altra banda, cal reconèixer-li com a científic i coordinador de científics, a més d'haver estat, com va ser, un bon religiós tota la vida.

RÀDIO

Des de les 02.00 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
 El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
 Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 19.25 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.

Dilluns

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.03-19.15 *Contes de la Fada Vetakika*
 19.15-19.25 *Ressons* (música catalana).
 19.30-20.30 *La Consulta* (magazín d'actualitat).
 20.30-22.00 *Sin concesiones* (esports).
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes* (actualitat en clau cristiana).
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical).

Dimarts

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.03-19.15 *Contes de la Fada Vetakika*
 19.15-19.25 *Ressons*
 19.30-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor* (família).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dimecres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.03-19.15 *Contes de la Fada Vetakika*
 19.15-19.25 *Ressons*
 19.30-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Vaixells, trens i música country*
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dijous

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.03-19.15 *Contes de la Fada Vetakika*
 19.15-19.25 *Ressons*
 19.30-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *A tota costa* (submarinisme).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Divendres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.03-19.15 *Contes de la Fada Vetakika*
 19.15-19.25 *Ressons*
 19.30-20.30 *Catalunya Sense Barreres* (atenció als discapacitats).
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos).
 00.00-00.30 *De nou n'nou* (música alternativa).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Dissabte

07.00-09.00 *Radiofórmula*
 09.00-10.00 *Club de golf* (esports).
 10.00-12.00 *Trotamundos* (turisme rural).
 12.00-13.00 *Fills: preguntes i respostes* (escola cristiana).
 13.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *Cum laude* (universitats).
 19.00-20.00 *Afinado con Brasil* (música brasilera).
 20.00-21.00 *Els temps de la música* (música clàssica).
 21.00-22.00 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música cinema).
 22.00-23.00 *Mar de claror* (catequesi).
 23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia).
 00.00-00.30 *Cova de Jazz* (música).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Diumenge

07.00-09.00 *Radiofórmula*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 10.00-17.00 *Radiofórmula*
 17.00-18.00 *La Taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals).
 18.00-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona).
 20.00-21.00 *Melodies de fe* (música cristiana).
 21.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-23.30 *Missatge en una ampolla* (reflexions).
 23.30-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana).
 00.00-00.30 *Cova de Country*
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

CADENA ESTEL

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00-09.15 *Informatiu matí el Temps Agenda*
 12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius Temps*
 13.15, 19.15 *Inf. migdia*
 14.00-14.15 *Recomanació*
 20.00-20.15 *Inf. vespre el Temps*

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
 10.45, 17.45 *Recomanació turística*
 12.45, 18.45 *Agenda*

Dimecres

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
 Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a la germana Teresa Malagarriga, missionera dominica de l'Anunciata del P. Coll a Guatemala; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

CADENA ESTEL

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat.
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf. ARQUEBISBAT DE BARCELONA

103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa. BISBAT DE GIRONA

105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM Ràdio Principat: Andorra. BISBAT D'URGELL

TELEVISIÓ

2

Diumenge 25

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
 «Evangélicos: Honra a su padre.»
 La població espanyola envellaix cada dia i provoca una sèrie de necessitats a la qual els cristians hem de respondre. Oferir una llar a aquells que s'han quedat sols i protegir-los en temps de debilitat és una part de la nostra responsabilitat, però encara n'hi ha més, oi?
 Direcció: José Pablo Sánchez.

09.30 *Últimas preguntas*
 «Paula Montal. La mujer en la Iglesia y en la sociedad.»
 Aquest diumenge serà canonitzada Paula Montal de Sant Josep de Calassanç, fundadora de l'Institut de Filles de Maria, religioses de les Escoles Pies. Una dona que es va avançar al seu temps i va apostar per una presència més activa de la dona en la vida de l'Església i de la societat i va prendre el camí de l'educació de les joves.
 Direcció: María de los Ángeles Fernández.

10.00 *Santa Missa*
 Retransmissió de la santa missa des de la basílica de Sant Pere de Roma. Canonització de Paula Montal, fundadora de l'Institut de les Filles de Maria, religioses de les Escoles Pies.

Dilluns 26

17.15 *Pueblo de Dios*

TV 3

Diumenge 25

09.00 *Signes dels Temps*
 Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentari de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.
 (Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)
Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al dilluns, a partir de les 02.00 h; el diumenge a les 11.20 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

Església arxiprestal de Santa Maria d'Agramunt (Urgell).

Divendres 23

20.30 *Creure avui*
 «Espai cultural», presenta el reportatge *Puig i Cadafalch a Argentona*, un reportatge de Joan Salicrú amb la col·laboració de Joan Francesc Clariana i coordinat per Gemma Bonet; «Actual», vetlla jove, un espai de pregària. Una entrevista d'Eulàlia Puigderajols a Anna Olm; «Agenda», l'agenda de la setmana preparada per Joan Salicrú i Montserrat Romaguera; «Temps de reflexió», comentari de l'Evangeli per Prakash Rao Chukka, sacerdot. Presentat per Steffi Leonardi.
 El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 14h.

Cada diumenge

12.00 *Paraula i vida*
 Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach.
 (El programa repeteix l'emissió el diumenge a la tarda cada tres hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa setmanal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (migdia i vespre) i el diumenge (matí, tarda i nit).

NOVEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LES ÀNIMES DEL PURGATORI

Internet

• **OPUS DEI.**— La prelatura de l'Opus Dei ha renovat la seva pàgina web, www.opusdei.es, que presenta com a novetat més important l'àmplia varietat d'idiomes en els quals es pot consultar la informació. Entre les noves seccions inclou la informació sobre els actes organitzats amb motiu del centenari del naixement del fundador de l'Opus Dei i les notícies sobre el prelat, Mons. Javier Echevarría.

Altres bisbats

• **CONFER.**— La pregunta evangèlica de Jesús als seus deixebles, «I vosaltres, qui dieu que sóc jo?», és el lema de la IV Biennal d'Art de la Conferència Espanyola de Religiosos, una exposició que cada dos anys organitza el Departament de Patrimoni Cultural amb obres d'artistes religiosos i gràcies a la col·laboració de diferents congregacions. La mostra es pot visitar fins a l'1 de desembre a la seu de la Confer, av. Alfons XIII, 97 - Madrid.

• **TURBALLOS.**— La comunitat de Turballos convida els dies 1 i 2 de desembre a participar en un curs de sanació. Per a més informació: tel. 966 516 710 i 966 660 726.

Barcelona

• **WITTGENSTEIN: ARQUITECTURA I FILOSOFIA.**— El 22 i 27 de novembre, conferència sobre Wittgenstein: ètica, a càrrec del professor Joan Ordi. Inscripcions: Secretaria de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya, c/ Diputació, 231 - Barcelona, tel. 934 534 338, d'11.00 a 13.00 i de 17.00 a 19.00.

• **COMUNICART.**— Els dies 24 i 25 de novembre se celebrarà la trobada de música i art cristià Comunicart, al Col·legi Pedagogium COS, c/ Fortuny, 75 - Sant Boi de Llobregat.

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 25 de novembre, a les 11.15, concert de l'Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics amb Rut Costa (flauta), sota la direcció de Joan Palet i Ibars. Hi interpretaran peces de Couperin, Vivaldi, Mozart, Ribó, Capella, Pau Casals i Viladesau. Lloc: c/ Astúries, 83 - Barcelona.

• **MOVIMENT DE PROFESSIONALS CATÒLICS DE BARCELONA.**— La propera trobada serà el 25 de novembre, de 9.30 a 18.30, sobre *Opció pels pobres en la nostra condició de professionals*. Josep M. Terricabras i Gaspar Mora seran els ponents. Lloc: auditori de la Fun-

dació Joan Maragall, c/ València 244, 3r - Barcelona.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza una aula d'extensió universitària de la gent gran el 26 de novembre, a les 17.00, impartida per Francesc Lozano (llicenciat en Ciències i membre de l'Agrupació Astronòmica de Sabadell) sobre *Origen i evolució de l'univers*. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, fax 932 090 575, a/e: associaciocic@terra.es

• **PARRÒQUIA DE LA PURÍSSIMA CONCEPCIÓ.**— Trobada de l'associació Amics del Pare Pio, que busca promoure i difondre la devoció del beat P. Pio de Pietralcina, el 26 de novembre, a les 18.30. D'altra banda, continua la novena de la Immaculada els dies 3 i 4 de desembre, a les 19.00, eucaristia cantada amb predicació i al final pregària a Maria Immaculada. El dia 3, Mons. Ramon Malla Call, bisbe emèrit de Lleida, parlarà sobre *En Maria «tot és gràcia»* i la música anirà a càrrec del quartet Fòrum Vocal; el dia 4, el P. Rafael Casasnovas, salesià i professor de Mariologia del Centre Teològic Martí Codolar, parlarà sobre *Maria, exemple de la «novetat de Vida»*, la música la posarà Montserrat Vives (soprano) i Josep M. Vivancos (orgue). C/ Aragó, 299 - Barcelona.

• **FESTA DE LA MARE DE DÉU DE LA MEDALLA MIRACULOUSA.**— El 27 de novembre, a les 20.00, missa so-

lemne concelebrada, presidida per Mons. Joan Carrera. Parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa: c/ Consell de Cent, 118 - Barcelona.

• **HOMENATGE AL DR. JORDÁN GALLEGÓ.**— Fundació Balmesiana, SITA (Barcelona) i ACRISDI organitzen l'homenatge al Dr. Jordán Gallego Salvadores, o.p., que estarà presidit per Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona, i moderat pel P. Juan José Gallego Salvadores, o.p. Tindrà lloc el 28 de novembre, a les 19.00, a l'aula magna de Balmesiana, c/ Duran i Bas, 9 - Barcelona.

• **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El 29 de novembre, a les 20.00, tindrà lloc l'Escola de Pregària, un espai mensual diocesà per a joves de pregària compartida i acompanyada per la reflexió del cardenal Ricard M. Carles a la catedral de Barcelona.

• **TROBADA INTERRELIGIOSA SOBRE EL VIH/SIDA.**— Tindrà lloc el 29 de novembre, a les 20.00, a la basílica de Santa Maria del Pi de Barcelona. Organitza: Associació Unesco per al Diàleg Interreligiós.

• **TIBIDABO.**— L'1 de desembre tindrà lloc un recés d'Advent amb el següent programa: a les 10.30, arribada i acollida; a les 11.00, presentació del recés; a les 11.30, punts de reflexió pel P. Nicolás Echave, s.d.b., temps de recés personal; a les 12.30, col·loqui; a les 13.00, eucaristia; a les 14.00, dinar fraternal i sobretaula; a les 16.00, temps lliure i visites a l'exposició o museu; a les 18.00, rosari, vespres i benedicció eucarística.

• **ASSOCIACIÓ CULTURAL FAR.**— L'1 de desembre, a les 12.00, conferència sobre *La música i la mort*, a càrrec d'Edmon Colomer i Soler. Lloc: Fundació Pere Tarrés, c/ Carolines, 10 - Barcelona.

• **CARILLÓ.**— El 2 de desembre, a les 12.00, concert de carilló del Palau de la Generalitat a càrrec d'Anna M. Reverté. El programa inclou peces de Haydn, Mozart, Boccherini, Beethoven, Clementi, Carulli i Giuliani, entre altres.

• **HORA SANTA.**— El 2 de desembre,

APADO

Assistència Particular
a Domicili
Per a gent gran

Benestar Social
SO 4438/EO 3097

08830. Sant Boi de
Llobregat
Rbla. Rafael Casanova, 8
Tel. 936 401 259
936 306 371

Preparació de l'Advent

Dissabte 1 de desembre del 2001

Recés per a dones dirigit pel
Rvd. Dr. Francesc Muñoz

Casa de la Sagrada Família
c/ Sagrada Família, s/n
(Vallvidrera)
08017 Barcelona

Entrada a les 10.30 h
Sortida a les 17.00 h

Per a més informació i reserves
Telèfon 932 047 803

CASA D'ORACIÓ STA. TERESA DE JESÚS CARMELETANS DESCALÇOS A MATADEPERA

TALLERS DE
PREGÀRIA

Per un endinsament en la pròpia interioritat... Camins de pregària des de Joan de la Creu.

Dissabte, 24 de novembre
«Apropament a l'home de mans de Joan de la Creu»

Horari: de 10 a 13 h, amb la possibilitat de romandre-hi tot el dia i dinar.
Lloc: Casa d'oració dels Carmelits, Pg. de Matadepera, 42, Matadepera.
Tel. 937 871 250.

APADRINEU UN NEN/A, AVIA

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRI: VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN.
CFCA/España C/ Avda. de Madrid, 21, 1º B, - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcnpa@teleline.es

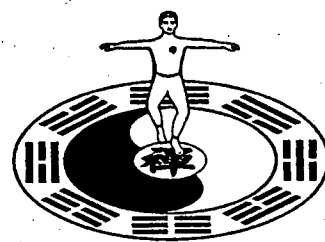
DE PETIT I DE GRAN; CAP AL SUPERIOR I CAP A L'INFERIOR

幼而學壯而行
上致君下澤民

De petit, estudiar; de gran,
exercir la teva professió. Cap
al superior, servir l'emperador;
cap a l'inferior, beneficiar el poble.

CONVIVÈNCIES AMB PETER YANG

Del 5 al 9 de desembre
als germans maristes
de Valladolid.

TAI - TXI ZEN CRISTIA

«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona.
Informació, Tel. 934 562 444

太極

Des del carrer

«Em dic fra Richard Godoy Vaca, religiós mercedari nascut a Panamà. Tinc 32 anys, en fa 15 que sóc frare, vuit que sóc sacerdot i ara sóc el rector de l'església de la Mercè a la ciutat d'Antigua Guatemala.

La preocupació pel jovent d'avui m'ha dut a compartir el meu carisma musical a ritme de rap per tot Llatinoamèrica i Espanya.

Ser cristià avui no deixa de ser un repte, i l'assumeixo des de la meua joventut i alegria, que consagro a Déu i a la meua mare de la Mercè, sent lliure per alliberar.»

«El rap és un mitjà per arribar a la joventut»

Fra Richard ha estat a Espanya evangelitzant a ritme de rap

—Un capellà que canta rap?

—I per què no? Si Jesucrist fos entre nosaltres, segur que estaria molt amoïnada pel pas que du la joventut d'avui. Un servidor del Senyor ha d'estar disposat a acceptar nous reptes, ha de saber respondre als interrogants de l'home d'avui amb l'evangeli a la mà. Com deia Joan Pau II, amb «ardor nova i mètodes nous». Crec que l'Església ha de tenir les portes obertes, ha de mirar l'home i el món amb nous ulls. Avui estic convençut que el rap és un mitjà per arribar al jovent i com a evangelitzador el faig servir i fins ara he tingut molts èxits per al Senyor.

—D'on li ve aquesta particular «vocació»?

—Vocació es tradueix com a crida, i Déu és qui crida. En el meu cas no és diferent, Déu ho va voler així. El primer cop que vaig cantar rap va ser en una presó de Panamà. Aquell dia em va tocar la catequesi, i després de parlar de l'amor i del perdó de Déu, un intern se'm va apropar i em va invitar a publicar allò mateix, però a ritme de rap. O sigui, que això del rap no és cosa meua, és cosa d'ells. Ells em van convidar a entrar en el seu món, i aquí estic, «el

rapero del Senyor». Avui comprenc que era Déu qui m'estava dient una cosa molt clara. Ell m'hi va cridar, m'hi va posar, i em sento content d'haver-lo obeït i respost amb generositat.

—Què pretén transmetre d'aquesta manera?

—Només pretenc respondre al jove d'avui, als seus interrogants i oferir-los, amb l'Evangeli a la mà, la possibilitat de trobar sentit a la vida des de Jesucrist. I que s'ho passi bé, que ho disfrutin i que siguin de Déu.

—No tothom deu entendre la seva manera particular d'evangelitzar, què els respon?

—Que l'Església és àmplia, que Déu crida unes persones per uns camins i altres, com a mi, pel rap.

—Per què ha vingut a Espanya i en concret a Barcelona?

—Vaig venir a compartir, a donar testimoni com a missioner mercedari. Aquí a Espanya, em vaig orientar més per la tasca que fem els religiosos mercedaris a les presons i per això vaig anar a la Trinitat de Barcelona, a Herrera de la Mancha i a Picassent, a València. L'experiència al Recinte Firal de

Madrid, durant l'Ekumene 2001, i a Castelló també van ser moments agradables que el públic crec que no oblidarà fàcilment.

—Com l'han rebut?

—La veritat és que m'han rebut bé, crec que massa bé. A més, els mitjans de comunicació sovint tendeixen a ridiculitzar aquestes coses i amb mi, en canvi, haig d'admetre que «es van treure el barret» i em van deixar molt bé en tots els sentits.

—Diuen que quan actua és tot un espectacle. Fins conserva l'hàbit de mercedari. La performance també és seva?

—Em presento com el que sóc: un frare mercedari que porta el missatge de Déu a través de la música, molt en concret, a través del rap cristià. No m'he de disfressar de jove, he d'ensenyar el que sóc, i això és molt original, millor que fer servir una vestimenta (pantalons amples, performance, etc.) que no va amb mi i que no uso. Així, el missatge arriba i jo gaudeixo. Hi ha autenticitat en el que faig, i m'ho passo molt bé.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

El nou president dels bisbes de França

Un marsellès de 57 anys presideix la conferència dels bisbes de França des de primers d'aquest mes: Jean-Pierre Ricard, bisbe de Montpeller. Com és habitual en aquests casos, la premsa s'ha apressat a fer-ne el retrat: estudiós del pastor protestant i víctima del nazisme Dietrich Bonhoeffer, amb llarga experiència parroquial, bon organitzador... és amic d'escoltar i diu que el seu programa consisteix «a acompanyar el poble en la vida de cada dia, a encoratjar les diverses vocacions i a servir una Església present entre els homes». Una primera presentació d'urgència que ha caigut molt bé.

Ja han passat els temps en què el nostre catolicisme més inquiet s'emmirallava en el de França. No sé si seria exagerat dir que, quan encara no havíem après el mot *globalització*, la pastoral d'una bona part d'Europa estava més globalitzada que no pas ara. Però els temps canvien. Aquí i allà. Malgrat tants valors indiscutibles de l'estil apostòlic i del pensament cristià francesos, la crisi de fe en aquell país també ha estat forta. Com ha estat forta l'hostilitat, sobretot mediàtica, que hi ha patit l'Església en els darrers anys. Malgrat això —i una mica a causa d'això— ens

és bo d'eixamplar l'horitzó i d'enriquir-nos amb l'experiència eclesial francesa, sempre en estat d'alerta, sempre realista, sempre generadora de propostes clares.

L'endemà de la seva elecció, el nou president, entrevistat per Ràdio Notre Dame, expressava els seus punts de vista sobre diversos temes d'actualitat.

Quant a la pluralitat dels bisbes, va dir: «No desitjo el *recto tono* (un pensament uniforme) ni la *cacofonia* (que faria la nostra veu inaudible), sinó la *simfonia* d'una paraula que té en compte la nostra diversitat, la qual és també la riquesa de l'Església.»

No podia faltar, a l'entrevista, el tema de la guerra: «Comprenem molt bé —va precisar Ricard— que un poble ferit, com ho ha estat el nord-americà, vulgui cercar els culpables. El problema és com evitar que aquesta recerca provoqui una espècie de deflagració... Avui no ens podem acontentar amb la denúncia del terrorisme, sense mirar la situació internacional: amb les seves injustícies, les seves pobreses, les seves misèries... que són com bombes de rellotgeria. Si no tenim en compte aquestes realitats, tard o d'hora explotaran.»

Sobre l'islam va opinar: «Avui ha de ser reconegut com un dels components religiosos de la nostra societat. Però aquest reconeixement exigeix reciprocitat, no com a condició prèvia al nostre respecte, sinó com a reconeixement dels cristians per part de les societats islàmiques. Penso, per exemple, en l'Aràbia Saudita: prohibeix als 600.000 cristians que hi viuen l'exercici de la seva religió, mentre subvenciona la construcció d'una mesquita aquí.»

Parlant de la catequesi i del matrimoni, temes de la reunió de l'episcopat, va dir: «No n'hi ha prou d'anunciar els horaris de la catequesi i esperar que vinguin a apuntar-se: hem d'anar a les famílies, proposar-los la fe.» «Quan persones allunyades de la fe vénen a casar-se... tenim una oportunitat d'evangelització. La primera cosa a proposar-los és l'amor de Crist que acompanyarà la ruta del seu propi amor...»

Ara mateix

La innovació inútil

Una de les característiques principals de l'època contemporània a occident és la voluntat de modernització, de renovació constant. Aquest canvi continu en molts àmbits, com ara el cultural o el tecnològic, ha estat sempre ben rebut perquè comportava millores per a la vida quotidiana. Aquesta renovació que aporta una millora en algun àmbit és el que anomenem progrés. Des de fa anys la capacitat de generar progrés ha estat molt notable i ha esdevingut un dels pilars de la nostra societat; fins al punt que la renovació constant s'ha fet imprescindible perquè és un signe de força general, de vigorositat social.

Amb tot, hi ha el perill d'idolatriar la novetat, de sobrevalorar-la perquè sí, sense parar prou esment en si porta una millora o no. D'aquesta manera tot el que és nou passa a ser automàticament millor que allò antic o vell. I és llavors quan es cau en la necessitat malaltissa de renovar-ho tot, fins i tot quan no cal. S'oblida que la novetat només és bona quan realment comporta una millora.

Hem caigut en l'error de mitificar qualsevol canvi o novetat, que ha acabat sent, només, una estratègia comercial.

Eduard Brufau

Rauxa